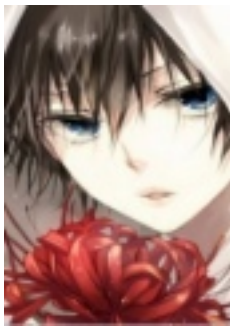

Tiểu Minh Tinh

Contents

Tiểu Minh Tinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	17
6. Chương 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	31
11. Chương 11	35
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	46
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	56
18. Chương 18	59
19. Chương 19	62
20. Chương 20	66
21. Chương 21	69
22. Chương 22	73
23. Chương 23	76
24. Chương 24	80
25. Chương 25	82
26. Chương 26	86
27. Chương 27	90
28. Chương 28	93
29. Chương 29	96
30. Chương 30	100
31. Chương 31	103
32. Chương 32	106
33. Chương 33	110
34. Chương 34	114
35. Chương 35	117
36. Chương 36	121
37. Chương 37	124

Tiểu Minh Tinh

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại, giới giải trí, diễn viên x diễn viên, tuần mỹ công kiêu ngạo thụ, 1×1, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-minh-tinh>

1. Chương 1

Kiều Ứng từ nhỏ đã được đánh giá là thiên tài.

Bảy tuổi năm ấy đã là một diễn viên nhí, đóng vai thằng nhóc ăn mày xuất hiện không đến ba giây trên màn ảnh, tiếp đó diễn vai con trai của nam diễn viên chính, rồi tới thời thơ ấu của diễn viên chính, thời thiếu niên, thắng một đường trở thành vai chính, chưa tới hai mươi tuổi, sự nghiệp đã nở rộ rực rỡ. Đoạt từ giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất đến giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất, từng có khoảng thời gian, hần vô cùng nổi tiếng, giải thưởng liên tiếp nắm trong tay.

Mà kia đều đã là quá khứ.

Có lẽ là thành danh quá sớm rồi sau đó không có mục tiêu phấn đấu, tới một ngày hần quyết định không đóng mấy bộ phim tình cảm lãng mạn nữa, để chứng tỏ thực lực bản thân, hần tiếp nhận những kịch bản mang nặng tính nghệ thuật, khiến doanh thu phòng vé sụt giảm thê thảm. Điều xấu nổi gót tới, hần lại liên tiếp diễn hỏng vài bộ phim điện ảnh, chỉ trong chớp mắt, từ vị trí là kỳ tích phòng vé thoáng cái đã trở thành nỗi ám ảnh. Vì thế dần dần mấy đạo diễn nổi danh cũng không dám lại đến tìm hần, kịch bản vào tay hần liền bị anh chọn ba lấy bốn thẳng thừng cự tuyệt, không chịu thay đổi quan điểm của bản thân. Kết quả là danh tiếng càng ngày càng đi xuống, tại cái nơi thay cũ đổi mới dị thường nhanh chóng này, một khi không có tin tức trong khoảng thời gian dài, cũng liền dần dần bị quên lãng, sẽ không ai bận tâm nhớ đến hần, chú ý hần.

Chính là Kiều Ứng vẫn như trước kiêu ngạo, thỉnh thoảng nhận quay một hai cái quảng cáo, không có kịch bản vừa ý thì thà rằng nhàn rỗi ngồi ở nhà, tiếp tục kiên trì theo đuổi con đường đóng phim nghệ thuật, đánh chết cũng không đổi ý. Cũng may quản lý của hần thực tốt bụng, mười mấy năm qua không rời đi không quay lưng với hần, dốc hết tâm huyết vì hần lôi kéo hợp đồng quảng cáo, tranh thủ kịch bản, lúc vinh quang cùng hần vinh quang, khi sa sút liền cùng hần hứng chịu đủ mọi lời nhàn ngôn lãnh ngữ, giọng điệu mỉa mai châm chọc.

Kiều Ứng đại khái cũng biết người khác sau lưng bàn tán về hần thế nào — không ngoài mấy chuyện như nói hần ỷ vào có vài phần sáng ý, từ nhỏ đã được mọi người nâng bốc lên tận mây xanh, liền nghĩ ta

đây tài giỏi lắm, may mắn lắm, không chịu cúi đầu nhượng bộ. Còn không thì cười nhạo hắn không biết tự lượng sức mình, còn tự cho là thanh cao, cho rằng không có hắn thì giới giải trí này như mất một tay chắc.

Những lời này từng làm tổn thương hắn, nhưng nghe một thời gian cũng dần tê liệt. Kiều Ứng vào lúc tuổi trẻ nông cuồng, cũng từng hối hận, hận chính mình sinh nhầm thời đại, sống ở nơi phù phiếm này, lòng người bạc lạnh. Những người từng vì hắn mà điên cuồng, đuổi theo sau hắn thề thốt cả đời làm fan hâm mộ của hắn, chỉ sau vài năm, đã tán đi hơn phân nửa. Còn lại những người là fan trung thành của hắn, theo sát hắn mười mấy năm nay, hiện giờ phần lớn cũng đã kết hôn sinh con, thành gia lập nghiệp, làm gì còn cái gọi là tình cảm mãnh liệt. Hắn đã không còn mị lực cuốn hút các cô gái trẻ nữa, hắn đã già rồi.

Kỳ thật tuổi còn không đến ba mươi, chính là lẩn lộn trong giới này lâu lắm, liền cảm thấy mình đã già.

Trình Diệu Nhiên mặc áo choàng tắm bước ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn người đàn ông đang ngồi dựa vào đầu giường, một bên hút thuốc một bên xem TV. Cô nở nụ cười, đi đến bên giường, tựa đầu gối lên vai anh, thuận tay rút lấy nửa điếu thuốc anh đang hút dở, chính mình hút sâu một hơi, cách làn khói mỏng, nhìn về phía TV.

“Là phim mười năm trước, anh lại xem?” Cô phả ra một làn khói, lưỡi biếng vén những sợi tóc rũ trên trán ra sau tai, “Khi đó anh thật trẻ, em cũng vậy.”

Kiều Ứng chỉ cười nhẹ, không nói gì cả.

Trình Diệu Nhiên cùng hắn năm đó được xưng là cặp tình nhân tuyệt vời trên màn ảnh, mỗi khi hai người đóng cặp với nhau, triển miên không thôi, khiến biết bao người xem mà cảm động. Hợp tác nhiều lần, trong diễn ngoài diễn, cuối cùng cũng có chút phân không rõ sự thật, tự nhiên mà xích lại gần rồi quen nhau. Đáng tiếc danh tiếng của hắn càng ngày càng hạ, mà Trình Diệu Nhiên lại ngày một nổi tiếng, khoảng cách giữa hai người vì thế mà càng ngày càng xa. Hắn cũng biết nữ minh tinh trong giới này, có mấy người nguyện ý theo một người đàn ông không có tiền đồ mà chôn vùi nửa đời sau của mình, huống chi Trình Diệu Nhiên lại là một phụ nữ vô cùng thực tế. Vì thế hai người đã giao hẹn không can thiệp cuộc sống riêng tư của nhau, khi tịch mịch thì hẹn gặp, một khi đã có người thích hợp, sẽ không dây dưa.

Duy trì mối quan hệ như vậy, hai người nhưng thật ra so với trước kia ở chung lại càng thêm tự nhiên. Kiều Ứng nghĩ mình cuối cùng cũng thấy không khó chịu cái cảnh khi xem cô cùng các nam diễn viên khác đóng những cảnh thân mật, Trình Diệu Nhiên nghĩ mình cũng không phải lo sợ đụng chạm đến anh, không dám ở trước mặt anh đề cập đến vai diễn mới của mình.

Trình Diệu Nhiên nhìn chằm chằm TV một lát, cầm lấy điều khiển đổi kênh. Màn hình chuyển liên tục, đa số thường xuất hiện gương mặt một người đàn ông. Vì thế liền cười: “Thẩm Liễm thật nổi tiếng a, người nào người nấy đều mời anh ta đóng phim. Rõ ràng năm đó chỉ được xem là bình hoa (1), hiện tại thật thành ảnh đế.”

Tầm mắt Kiều Ứng dừng ở gương mặt biểu tình hơi nghiêm túc kia, phải thừa nhận người này thật sự tuấn mĩ. Thẩm Liễm cùng hắn bằng tuổi, lúc hắn ở thời điểm trên đỉnh vinh quang, Thẩm Liễm còn đang bị người ta chế nhạo chỉ có khuôn mặt, diễn xuất không khác gì bình hoa di động. Nhưng Thẩm Liễm vận khí so với hắn tốt hơn, cũng không như hắn tâm cao khí ngạo, biết chỗ mình còn thiếu, sẽ nỗ lực khắc phục.

Hắn không kén chọn kịch bản, chính là cố gắng diễn tốt mỗi một vai diễn, rồi cuộc nhận được cơ hội, một bước thành danh. Hiện giờ Thẩm Liễm trong giới này đã như mặt trời ban trưa, mọi người nhắc tới hắn, ước chừng đều nói có thiên phú hay không không quan trọng, thiên đạo thù cần (2).

Mà Kiều Ứng, là một ví dụ trái ngược.

TV ồn ào một chốc, Trình Diệu Nhiên phả ra ngum khói cuối cùng, dụi tắt tàn thuốc, quay đầu nhìn Kiều Ứng: “Em nghe nói anh nhận kịch bản mới?”

Kiều Ứng cười: “Cuối tuần mới đưa đến tay anh, em nghe ai nói?”

Trình Diệu Nhiên thay đổi tư thế, nằm gọn trong lòng ngực hắn: “Hôm trước em tham dự một bữa tiệc, quản lý của Thẩm Liễm cũng ở đó. Hàn huyền vài câu, nói Thẩm Liễm nhận kịch bản mới, nữ chính chưa xác định, vai nam thứ... Đường như là thuộc về anh?”

Sắc mặt Kiều Ứng hơi chút thay đổi, trong giọng nói mang theo tia lãnh đạm: “Anh cũng chưa quyết định xem có nhận kịch bản này hay không, quản lý của hắn xem chừng còn rảnh hơn nhỉ?”

Trình Diệu Nhiên cười một tiếng, lấy ngón tay chọc chọc mặt hắn: “Vì sao không nhận? Nữ chính chắc là em nha, chúng ta đã nhiều năm không đóng phim cùng nhau.” Cô không cố ý nói đến, nhưng Kiều Ứng đột nhiên lại cảm thấy bức bối, rút ra cánh tay cô đang gối lên, xoay người ngồi ở mép giường, với lấy gói thuốc.

Khi nào thì... Hắn lại suy bại tới nông nỗi phải đóng vai nam thứ?

Năm đó lúc hắn nổi tiếng, Thẩm Liễm ngay cả tư cách đóng vai nam thứ cho hắn cũng đều không có. Hiện giờ thời thế thay đổi, hắn cư nhiên thành người diễn vai phụ. Quản lý của hắn khi giành được kịch bản này, còn vô cùng bất ngờ, liền thanh nói: “Kiều Ứng, đây chính là một cơ hội, đạo diễn, biên kịch cùng dàn diễn viên này, có Thẩm Liễm nên cậu không cần lo lắng doanh thu, nói không chừng có thể quay trở lại!”

Một câu “Có Thẩm Liễm nên cậu không cần lo lắng doanh thu” nháy mắt như kim châm vào Kiều Ứng. Nhưng hắn cũng biết quản lý quả thật là vì hắn mà tính toán, nên cũng ần nhẫn, tiếp nhận kịch bản, tỏ ý sẽ xem xét cẩn thận.

Trình Diệu Nhiên thấy hắn trầm mặc không nói, chỉ ngồi hút thuốc, đại khái cũng biết hắn suy nghĩ cái gì. Chậm rãi dựa vào hắn, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, nhẹ giọng thở dài: “Anh a...”

Kiều Ứng này, từng thuận buồm xuôi gió mà nổi tiếng, đã ném qua tư vị trên đỉnh cao, sao có thể chịu nổi có một ngày lại phải làm lá cây (3). Hắn nếu như sớm nghĩ thoáng hơn, cũng đã không chậm trễ vài năm vô ích như vậy, không chịu nhận kịch bản, không chịu thỏa hiệp. Trong giới này cá tính tính cái gì, kiên trì tính cái gì? Không ai để ý điều này, mọi người muốn chỉ là giải trí mà thôi. Cũng không ai bận tâm đón ý hòa theo phong cách của anh, cứ cố kiên trì không cần thiết, chính là tự chôn vùi sự nghiệp của mình mà thôi.

Cô không phải không muốn giúp Kiều Ứng, mà là bản thân Kiều Ứng không muốn, cô có nói gì cũng vô dụng.

Kiều Ứng chậm rãi cầm lấy tay cô, sau một lúc lâu, thấp giọng nở nụ cười: “Anh biết em muốn nói gì, những lời này anh cũng nghe đủ rồi. Buổi chiều em không phải còn buổi chụp hình bìa tạp chí sao? Anh đi làm chút gì đó ăn.” Sau đó nhẹ nhàng buông tay cô ra, xuống giường vào phòng bếp.

Trình Diệu Nhiên phải giữ dáng, Kiều Ứng liền làm món salad rau cho cô. Hắn nhớ tới trước kia cùng Trình Diệu Nhiên khi còn yêu đương cuồng nhiệt, hai người cũng là tại phòng bếp này cùng nhau nấu cơm, trong lúc nấu ngọt ngào hôn môi, còn nói về sau rời khỏi nghề diễn sẽ mua một căn nhà cạnh bờ biển, nói rất nhiều ảo tưởng không thực tế về hạnh phúc. Hắn nghĩ mình khi đó cỡ nào ngây thơ, lại có bao nhiêu kiêu ngạo, nghĩ sẽ rời đi trong vinh quang, trở thành truyền kỳ trong giới này. Chính là kết quả thì...

Ngón tay sơ ý bị lưỡi dao sắc bén cắt một vết sâu, máu tươi ồ ồ chảy ra.

Kiều Ứng lặng lẽ đưa ngón tay vào vòi nước lạnh, cũng không cảm thấy đau, hắn đã tê liệt lâu rồi. Thời điểm u ám nhất đã qua đi, bây giờ hắn nhốt mình trong nhà, lần lượt xem lại mấy bộ phim trước kia đoạt giải, xem mình đã từng nổi tiếng. Hắn nhìn thấy người đàn ông được bao phủ bởi ánh hào quang kia rốt cuộc bị vứt bỏ, có chút mờ mịt vô thức trước khán phòng không có một bóng người, ánh mắt trống rỗng. Hắn chợt nghĩ ban đầu đến tốt cùng là ai đã áp cho hắn danh xưng thiên tài? Hắn cũng không so với ai khác trời sinh thông minh, hắn suốt đêm không ngủ học thuộc lời thoại, những lúc nhìn gương luyện tập, lại có ai thấy đâu?

Có đôi khi cũng muốn dứt khoát rời khỏi cái vòng luẩn quẩn này, miễn là không quá xa xỉ, tiền hắn kiếm được mười mấy năm qua cũng đủ cho hắn sống nửa đời sau. Nhưng mỗi khi ý niệm này hiện lên trong đầu, lại kèm theo đó chính là không cam lòng.

Không cam lòng cứ như vậy ảm đạm rời khỏi, không cam lòng từ nay về sau sau chỉ có thể ngồi ở khán phòng, nhìn thấy người khác làm mưa làm gió trên sân khấu.

Thẩm Liễm qua điện thoại cùng đạo diễn hẹn gặp, cầm lấy kịch bản trên bàn, một lần nữa mở ra xem.

Hiện tại đang thịnh hành mấy bộ phim tình cảm suốt suốt ủy mị, xuất thân trong gia đình nghệ sĩ đàn dương cầm, có một em trai cùng cha khác mẹ. Hai người cùng yêu một cô gái, cả hai đều không biết mình có quan hệ huyết thống với nhau, diễn ra một hồi tình tay ba người tranh ta đoạt. Hắn từ khi sinh ra đã sở hữu gương mặt quý công tử tao nhã, tối thích hợp diễn loại vai có tiền lại có khí chất, hơn nữa còn yêu sâu sắc này. Mà các cô gái say mê hắn, cũng thích nhất đem hắn ảo tưởng thành bạch mã vương tử, thích nhìn hắn trên màn ảnh thâm tình chân thành bày tỏ. Kỳ thật hắn đối với vai nam thứ trong kịch bản còn hứng thú hơn, một đứa bé bị mẹ vứt bỏ, từ nhỏ ăn cắp cùng đi lừa gạt mà lớn lên, không có đạo đức, không biết hổ thẹn, sau khi gặp được người mình yêu liền phản chấn theo đuổi, thủ đoạn hèn hạ nào cũng sử dụng — không tồi, đó rõ là một vai phản diện, cũng không có kết cục tốt, nhưng lại hết sức thu hút người khác.

Nhưng là Thẩm Liễm cũng biết, cho dù chính mình trong lòng thích vai diễn này đến thế nào, cũng không thể diễn.

Hắn đã bị định hình, thường xuyên xếp hạng nhất trong các cuộc bình chọn đại loại như “Người bạn muốn là người yêu của mình nhất”, là người tình hoàn mỹ trong cảm nhận của các cô gái. Không có đạo diễn nào dám mạo hiểm mời hắn diễn vai phản diện, chẳng qua là khéo léo để hắn diễn trong những bối cảnh tình tiết khác nhau mà thôi.

Bất quá, khi hắn biết người đóng vai nam thứ rất có khả năng là Kiều Ứng, vẫn là lấy làm kinh hãi.

Không có khả năng chưa từng nghe qua tên Kiều Ứng, cho dù bọn hắn chưa bao giờ hợp tác.

Đó là một thiên tài, đây là từ hầu như tất cả những người trong ngành giải trí này dùng để đánh giá Kiều Ứng. Lúc mình mới vào nghề bị giới truyền thông khắc nghiệt chế nhạo là bình hoa di động, diễn xuất kém cỏi, chỉ có khuôn mặt là có thể dựa vào để nổi tiếng, thì Kiều Ứng đã được mọi người xem như ông hoàng tương lai trong ngành công nghiệp giải trí này. Khi đó hắn cũng gần như xem qua hết tất cả các bộ phim Kiều Ứng đóng vai chính, phát giác người đàn ông này sở dĩ được xưng là thiên tài, là bởi vì vì hắn ở trên màn ảnh, căn bản nhìn không ra là đang diễn. Những vai diễn kia hết như chính bản thân hắn, vô luận là tên côn đồ ngoài phố, hay là công tử nhà giàu, tốt bụng, ngoan độc, yếu đuối, kiên cường... Quả thực là không có vai diễn nào mà hắn diễn không đạt, không có nhân vật nào mà hắn hóa thân vào không được.

Nhưng đột nhiên, Kiều Ứng không nhận quay những bộ phim đón ý hòa theo thị trường và thị hiếu công chúng nữa. Hắn bắt đầu tự mình chọn đóng một số phim nghệ thuật, thậm chí là những bộ phim luân lý kinh phí thấp, đạo diễn không có danh tiếng, dàn diễn viên phụ cũng phần lớn là diễn viên hạng hai không có sức ảnh hưởng lớn gì. Kiều Ứng không tiếc tự hủy hình tượng bản thân qua những bộ phim này, bắt đầu để râu tăng cân, bề ngoài quả thực rối tinh rối mù, khiến cho người hâm mộ hắn không thể chấp nhận, đánh mất một lượng lớn fan.

Không ai có thể chịu được thần tượng của mình biến thành một ông chú bộ dạng lôi thôi, cho dù diễn có hay cỡ nào cũng không ai nguyện ý xem, đã định trước là một tác phẩm thất bại.

Mà Kiều Ứng vẫn như cũ làm theo ý mình, không chịu giảm cân cũng không chịu cạo râu, biết rõ người hâm mộ càng không thể chịu đựng được bộ dáng gì của hắn, liền càng muốn để vậy xuất hiện ở những nơi công cộng. Cá tính cực đoan đến độ này, Thẩm Liễm nghĩ thầm anh thật sự nghĩ tất cả mọi người sẽ vĩnh viễn dung túng anh, đuổi theo tâng bốc anh sao?

Trong lòng cũng từng tiếc thay cho Kiều Ứng, đồng thời cũng có chút ác ý cảm thấy, thiếu đi một đối thủ rất có năng lực cạnh tranh với mình, cũng không phải là điều không tốt.

Cho nên khi hắn biết Kiều Ứng có thể đóng vai nam thứ trong bộ phim này, trong lòng bất giác hơi trầm xuống.

Đã nhiều năm Kiều Ứng không thật sự tiếp nhận kịch bản, thế nhưng lại chọn kịch bản này để quay trở lại. Nói không lo lắng là giả, huống chi lại là một vai diễn đủ tính khiêu chiến như vậy, chỉ cần Kiều Ứng nhận đóng vai này, chỉ sợ ngược lại còn nổi bật hơn cả nam chính.

Nhưng là Kiều Ứng từ trước đến nay tâm cao khí ngạo, sẽ cam tâm nhận vai nam thứ sao?

Thẩm Liễm nghĩ vậy, lại cảm thấy thoáng yên tâm một chút. Đồng thời bất giác có chút buồn cười, nghĩ thầm với danh tiếng cùng địa vị của mình hiện tại, thế nhưng lại sợ bị nam thứ làm cho lu mờ. Cho dù thật là Kiều Ứng nhận kịch bản này, chẳng lẽ chính mình liền thật sự so sánh hơn thua với anh ta?

Thành công của hắn là do từng bước vất vả mà lập nên. Hắn không cần phải chứng minh cái gì, cũng không cần phải sợ điều gì.

(1) Bình hoa: Vật trang trí, ý nói đến chỉ có vẻ bề ngoài, còn bên trong không có gì

(2) Thiên đạo thù cần: Trời không phụ người siêng năng

(3) Ý chỉ làm nền, đóng vai phụ

2. Chương 2

Thẩm Liễm từ trong xe bước ra, đeo kính mát, cùng quản lý đi tới nơi hẹn với đạo diễn. Tân Khả Minh là đạo diễn vô cùng nổi danh trong giới này, nhưng tính tình khó chịu có tiếng, rất khó ứng phó. Thẩm Liễm từng cùng hắn hợp tác qua, thường xuyên ở trường quay bị hắn loạn ném đồ chỉ vào mắng, nữ diễn viên da mặt mỏng một chút liền bị mắng đến nước mắt như mưa, nhân viên công tác sau lưng đều trộm gọi hắn là phát xít.

Bất quá Tân Khả Minh mắng thì mắng, đối với Thẩm Liễm vẫn là thực yêu thích. Tiểu tử này nền tảng tốt, khuôn mặt là sức hấp dẫn phòng vé, diễn xuất cũng không tính kém, có thể dạy dỗ. Quan trọng nhất là, Thẩm Liễm không kiêu ngạo, cho dù thành danh cũng vĩnh viễn là một bộ dáng khiêm tốn giản dị, lúc hắn phát giận cũng không cùng hắn chống đối, gặp phải yêu cầu được xem là rất vô lý trong mắt người khác, tiểu tử này cũng có thể tươi cười nhất nhất làm được. Cho nên mỗi khi hắn có được kịch bản tốt, trước tiên đều nghĩ đến Thẩm Liễm, cân nhắc xem liệu có thích hợp để hắn diễn hay không.

Nhìn thấy Thẩm Liễm đẩy cửa tiến vào, Tân Khả Minh ngón tay còn kẹp nửa điếu xì gà, hướng hắn vẫy vẫy: “Đến muộn a, Thẩm Liễm.”

Thẩm Liễm cười xin lỗi: “Thật xin lỗi, trên đường kẹt xe.” Tầm mắt vừa chuyển, thấy trong phòng còn có một người.

Là Kiều Ứng.

Bất động thanh sắc đem kính ngạo dè xuống, Thẩm Liễm chủ động vươn tay: “Vị này, là Kiều tiên sinh đi?”

Kiều Ứng xuất hiện trước công chúng, đã là chuyện của nửa năm trước. Khi đó Thẩm Liễm nhớ rõ hắc đầu tóc lộn xộn không dài không ngắn, mặt đầy râu, dáng người tròn như quả bóng, đứng lẫn vào giữa một rừng ngôi sao chói lọi, quả thực là một cảnh kỳ dị.

Hiện tại thoát nhìn, Kiêu Ứng thay đổi thuận mắt hơn rất nhiều. Hắc cạo râu, khôi phục lại gương mặt sạch sẽ, tuy rằng thoát nhìn mặt vẫn như cũ có chút tròn, nhưng thực rõ ràng, hắc đã cố gắng giảm cân rất nhiều. Sau khi gầy đi đôi mắt kia dường như càng phát sáng hơn, mơ hồ còn phản ánh hình ảnh hắc năm đó thành danh, thiếu niên ánh mắt sắc bén cùng nụ cười hồn nhiên.

Kiều Ứng cũng thực khách khí đứng lên, đưa tay ra, mỉm cười: “Gọi tôi Kiêu Ứng là được, lần trước gặp mặt, đã là nửa năm trước đi?”

Thẩm Liễm hơi kinh ngạc, nghĩ thầm hắc cư nhiên còn nhớ rõ. Để ý thấy ly cà phê đặt trước mặt Kiêu Ứng, đã uống hơn phân nửa, liền biết người này chỉ sợ là đã sớm tới rồi. Trong đầu thoáng cái hiện lên đủ loại tin đồn về Kiêu Ứng, thích đùa giỡn đại bài, thường xuyên đến muộn, tính tình phá hư... Thực không nhìn ra là người đàn ông đang khách khí mỉm cười trước mặt mình đây.

Tân Khả Minh chờ hắc bắt tay, nói xong lời khách sáo, đều tự ngồi xuống, cũng không lãng phí thời gian, mở miệng đi thẳng vào vấn đề: “Kịch bản đều đã xem qua phải không? Kiêu Ứng, tôi là lần đầu tiên cùng cậu hợp tác, cậu có ý tưởng gì? Đề xuất ý kiến cũng được.”

Hắc cũng biết Kiêu Ứng người này có chút tài năng mà kiêu, đối kịch bản chọn ba lấy bốn có tiếng. Nói thực ra, hắc thật không nghĩ tới Kiêu Ứng sẽ đáp ứng nhận kịch bản này. Mặc dù khi hắc cầm kịch bản trong tay, xem qua hết nội dung bộ phim, lập tức liền nhận định vai nam thứ kia, không phải Kiêu Ứng thì không được, cũng chỉ có Kiêu Ứng mới có bản lĩnh hoàn thành tốt vai này, diễn đến khấu nhập lòng người. Nhưng hắc dù sao cũng có nghe đồn, Kiêu Ứng không biết nể mặt ông chủ bao giờ, chọn kịch bản toàn bộ phụ thuộc vào sở thích cá nhân, đạo diễn dám tìm hắc diễn cũng không nhiều, càng miễn bàn trông đợi hắc đóng vai phụ.

Kiều Ứng thật ra cũng chưa nói gì, chỉ là khách sáo cười: “Tôi không có ý kiến gì, kịch bản đã xem qua, tốt lắm.”

Nói thật, nội dung bộ phim thực sự là sướng sướng, nhưng quả thực là động lòng người. Kiêu Ứng biết mình rất khó xuất hiện trong một vai diễn tính cách u ám như vậy, loại vai này hoàn toàn phơi bày bản chất con người ở trước máy quay, cho dù biết rõ đối phương là anh ruột của mình, cũng có thể không chút do dự sử dụng thủ đoạn ngoan độc cùng dâm tiện —— là thách thức Kiêu Ứng chưa bao giờ đụng phải.

Tân Khả Minh vừa lòng cười rộ lên, sau đó quay đầu nhìn về phía Thẩm Liễm: “Cậu thì sao?”

Thẩm Liễm cười nói: “Tôi hiển nhiên cũng không có ý kiến gì —— đúng rồi, nữ chính đã xác định rồi chứ?”

Tân Khả Minh nhú nhú mày: “Vốn muốn tìm Lăng Tuệ, nhưng lịch trình hiện tại của cô ấy không còn khoảng trống nào. Trình Diệu Nhiên cũng không tồi, chính là trước kia cùng Kiêu Ứng đóng cặp hơi nhiều, tôi sợ người xem cảm xúc sẽ bị áp đặt.”

Dù sao trong bộ phim lần này, Kiều Ứng nói khó nghe, chính là vật hi sinh. Hắn cùng Trình Diệu Nhiên nói thế nào cũng từng là một cặp tình nhân trên màn ảnh, vai diễn này tương phản thật lớn, Tân Khả Minh có chút lo lắng người xem không tiếp thu được. Hướng chỉ, hắn cũng nghe nói qua chuyện riêng tư của Trình Diệu Nhiên cùng Kiều Ứng, mà hắn ghét nhất, chính là diễn viên đem tình cảm cá nhân vào trong công việc.

Kiều Ứng chưa nói gì, trái lại Thẩm Liễm mỉm cười: “Chuyện này thật ra cũng không có gì, tôi cùng Trình Diệu Nhiên cũng từng diễn cặp với nhau, người xem đón nhận cũng không tồi. Đạo diễn Tân, kỳ thật tôi cảm thấy, so với Lăng Tuệ, vẫn là Trình Diệu Nhiên càng thích hợp diễn vai này.”

Tân Khả Minh trầm mặc, kỳ thật ngay từ đầu, người hắn nghĩ trước tiên cũng là Trình Diệu Nhiên. Trên người cô có khí chất của một tiểu thư khuê các, thật sự rất thích hợp với vai diễn này. Hơn nữa bản thân lại nổi tiếng, sức thu hút phòng vé cũng không nhỏ, không mời cô diễn quả thực là lãng phí. Chần chờ trong chốc lát, mới nhìn sang Kiều Ứng: “Cậu có phiền nếu tôi hỏi một vấn đề cá nhân không?”

Kiều Ứng sửng sốt một chút, cười nói: “Đương nhiên không, mời nói.”

“Cậu cùng Trình Diệu Nhiên... Hiện tại là quan hệ yêu đương sao?”

Nụ cười của Kiều Ứng thoáng cứng ngắc một chút, lập tức trả lời: “Không phải, đương nhiên không phải. Chúng tôi đã thật lâu không có liên hệ.”

Tân Khả Minh thấy hắn thái độ thành khẩn, ngữ khí tự nhiên, cũng quyết định xong, cười rộ lên: “Như vậy, liền tạm thời xác định là Trình Diệu Nhiên đi.”

Tân Khả Minh này, chỉ cần đỡ xuống thân phận đạo diễn, rời khỏi trường quay, ngày thường cũng chỉ là một ông già bình thường, tính tình cũng không quá khắt khe. Cao hứng lên liền mời Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng đi ăn cơm, hai người dĩ nhiên không tiện cự tuyệt, vì thế bữa tối liền đặt tại một nhà hàng hải sản gần đó. Lúc ăn cơm tâm tình Tân Khả Minh vô cùng tốt, nói chuyện rất nhiều về những nơi được chọn để quay phim, rồi đề cập đến nguồn vốn dự tính các loại, cuối cùng vỗ vai hai người bọn họ, hơi ngà ngà say nói: “Hai người các cậu, lần này là lần đầu hợp tác đi? Nền mượn cơ hội này bồi đắp cảm tình a, về sau nói không chừng còn có dịp hợp tác ấy chứ. Tôi xem trọng nhất chính là mấy người trẻ tuổi như các cậu a...”

Mất thấy ông ta rõ ràng là uống say, Kiều Ứng và Thẩm Liễm cũng chỉ có thể bày ra khuôn mặt tươi cười không ngừng gạt đầu, cuối cùng là Thẩm Liễm thanh toán hóa đơn, gọi điện thoại kêu quản lý lái xe tới đưa Tân Khả Minh về nhà, sau đó quay đầu cười nói với Kiều Ứng: “Anh ngồi xe tôi tới, vẫn là để tôi đưa anh về đi?”

Xe của Kiều Ứng trước khi đi ăn cơm đã kêu quản lý lái xe về, vốn muốn sau khi ăn xong sẽ gọi điện thoại nói hắn tới đón, nếu Thẩm Liễm đã tỏ ý muốn đưa về, hắn cũng không cần phải khách khí từ chối. Vì thế gạt đầu, nhẹ nói cảm ơn, đi theo Thẩm Liễm xuống lầu.

Dọc đường đi, Thẩm Liễm hết sức chuyên chú lái xe, Kiều Ứng cũng không nói gì nhiều. Hắn nhìn mình qua kính chiếu hậu, mặc áo sơ mi quy củ, tóc cũng cắt gọn gàng, tươi mới chỉnh tề, như thể trở lại là Kiều

Ứng mười năm trước. Hắn biết chính mình cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, trải qua những ngày nhàn rỗi ngồi ở nhà bị người ta châm biếm, hắn đã chịu đủ rồi, hắn không còn khí lực để kiên trì nữa, cường ngạnh với bản thân, cường ngạnh với cả thế giới này.

Tới dưới lầu nhà hắn, Kiều Ứng nói cảm ơn, mở cửa xuống xe. Thẩm Liễm đột nhiên lên tiếng: “Kiều Ứng, anh thật sự nhớ rõ lần trước chúng ta khi nào gặp mặt sao?”

Kiều Ứng ngẩn ra một chút, quay đầu lại: “Cái gì?”

Thẩm Liễm nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn mờ mịt, vì thế nở nụ cười: “Không có gì, quên đi.”

Sau đó Kiều Ứng có chút khó hiểu xuống xe, Thẩm Liễm cùng hắn nói ngủ ngon rồi lái xe rời đi.

3. Chương 3

Không lâu sau tên nữ chính được công bố, quả nhiên là Trình Diệu Nhiên. Cô lập tức gọi điện thoại cho Kiều Ứng, mắng một tràng: “Kiều Ứng anh tên khốn này, vì sao nhận vai này cũng không nói cho em biết?”

Kiều Ứng biết cô còn đang quay quảng cáo ở Hawaii, ngay cả kịch bản cũng là chuyển fax sang cho cô xem, vì thế cười khò: “Anh làm sao biết em đúng thật là nữ chính.”

“Vô lại! Cho dù em không phải là nữ chính, anh cũng phải đem tin tức này nói cho em biết đầu tiên.”

Giọng điệu có chút ngang ngược vô lý, Kiều Ứng trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười, tốt tính dễ dàng: “Đã biết đã biết, lần sau nhất định nói cho em biết trước tiên.”

Hắn biết Trình Diệu Nhiên là vì hắn mà cao hứng, chính hắn cũng đặt kỳ vọng rất lớn vào bộ phim này. Ngay cả giá trị của mình cũng buông xuống, cái gì kiêu ngạo đều để sang một bên, cam tâm tình nguyện diễn vai nam thứ, mà hắn còn đã từng tới khinh thường mấy bộ phim ủy mị suốt mướt thế này. Hắn đã sớm đoán được giới truyền thông sẽ bối mớ chuyện này thế nào — bất quá, lời nói có khó nghe hơn nữa cũng đã từng nghe qua, hắn không đọc báo không xem tin tức giải trí cũng liền xong thôi.

Ngày đầu tiên đến trường quay, Kiều Ứng thế nhưng không cẩn thận đến muộn. Quản lý nhớ sai giờ, nghĩ buổi chiều mới quay phần của hắn, kết quả chờ đến khi Kiều Ứng gọi điện thoại hỏi lại rồi nhanh chóng chạy tới trường quay, Tân Khả Minh đã bùng bùng lửa giận, rõ ràng là đang nổi trận lôi đình, nhân viên công tác đều nơm nớp lo sợ đứng đó. Thẩm Liễm cũng gặp vạ lây, vô duyên vô cớ chịu một trận mắng to.

“Thật xin lỗi, tôi...” Lời giải thích vừa mới nói ra, “Ba” một tiếng kịch bản trong tay Tân Khả Minh liền bị ném tới chân hắn. Ngay sau đó chính là một trận tức giận mắng mỏ: “Cậu là đang đùa giỡn hả? Nhiều người như vậy chờ đợi một mình cậu! Kiều Ứng, tôi nói cho cậu biết, ở trước mặt tôi, tốt nhất là nên sớm

thu hồi tính tình đại thiếu gia của mình đi!”

Kiều Ứng thoáng cái mặt đỏ lên, từ khi hấn ra mắt tới giờ, có khi nào chịu qua loại mắng mỏ thế này? Ngay cả người ở trước mặt hấn dám nói một câu nặng lời cũng không có. Tính tình càng khó kiềm chế, suýt nữa nhấc chân muốn đi, quản lý thấy hấn sắc mặt khó coi, vội vàng giật nhẹ góc áo hấn, chính mình không ngừng cúi đầu hướng Tân Khả Minh nhận sai: “Tân đạo diễn, ông đừng tức giận, là lỗi của tôi, tôi không cẩn thận nhớ nhầm thời gian. Thực xin lỗi, Kiêu Ứng thực không phải cố ý đến trễ...”

Tân Khả Minh vừa phát ra một trận lửa giận, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn hấn, chính là lạnh lùng tiêu sái quay về chỗ cũ: “Đến đây thì bớt lãng phí thời gian đi, nhanh hóa trang thay quần áo.”

Quản lý không dám chậm trễ, một bên vội vàng lôi kéo Kiêu Ứng vào phòng hoá trang, một bên gọi nhân viên make up nhanh đến trang điểm cho hấn.

Gương mặt Kiêu Ứng hóa xanh, hấn tức giận không nhẹ, tuy rằng vẫn không mở miệng nói chuyện, nhưng ngực không ngừng phập phồng, vẫn là nhìn ra tâm tình hấn đang thực sự kích động. Quản lý của hấn đành phải nhỏ giọng ghé vào tai hấn nói: “Tân Khả Minh có tiếng là tính tình khó chịu, ai mà không bị ông ta mắng qua. Cậu kiên nhẫn một chút đi, ai, dù sao cũng sẽ không mất miếng thịt nào, đừng để trong lòng...”

Kiêu Ứng bình tĩnh một lát, rốt cuộc mở miệng: “Được rồi, tôi biết.”

Điều chỉnh tâm tình một chút, hấn có hơi vui mừng vì chính mình không ngay tại đây trở mặt nhấc chân rời đi. Còn tưởng rằng bản thân vẫn là Kiêu Ứng trước kia có tư cách có bản lĩnh có cá tính sao? Mười năm trước hấn mặt lạnh bỏ đi, người khác còn phải theo sát phía sau cầu hấn trở về. Hiện giờ hấn ngay cả vai diễn này đều là thật vất vả có được, hấn cần nhờ nó để quay lại, vậy thì còn lập trường gì mà trở mặt đây?

Ra khỏi phòng hoá trang, tất cả nhân viên công tác đều đã vào vị trí công việc của mình, dụng cụ cũng chuẩn bị sẵn sàng chờ hấn. Kịch bản đã nghiên cứu kỹ càng, lời thoại từ lâu thuộc lòng, nên dùng biểu tình gì, động tác ra sao, cũng đều đã đối gương cẩn thận tập luyện qua. Kiêu Ứng không cho phép chính mình mắc lỗi, cũng không cho phép chính mình NG, hấn có thể thừa nhận bản thân đã thực sự tức giận, nhưng tuyệt không thừa nhận chính mình có hành động lui bước.

Một cảnh quay xong, cho dù là người hà khắc như Tân Khả Minh cũng lộ ra nụ cười vừa lòng. Kiêu Ứng quả không hổ là Kiêu Ứng, trời sinh nhất định để làm diễn viên, trước ống kính máy quay tựa như lột xác hoàn toàn. Không nhận được mà âm thầm lấy Thẩm Liễm cùng Kiêu Ứng ra so sánh, nghĩ thầm dù sao vẫn là kém hơn một chút.

Hấn trong lòng nghĩ như vậy, người khác tự nhiên cũng nghĩ thế. Nhìn ánh mắt của Thẩm Liễm cùng Kiêu Ứng, cũng liền thoáng thấy chút bất đồng. Bất quá ra màn ảnh, Thẩm Liễm vẫn là diễn viên vô cùng nổi tiếng đương thời, mà Kiêu Ứng bất quá sớm qua đỉnh cao, sự chênh lệch giữa hai người, cho dù diễn xuất có tốt cỡ nào, dải ngộ cũng vẫn có sự khác biệt.

Tiền hô hậu ủng mọi người tranh nhau sẵn đón, vẫn là Thẩm Liễm. Khách khách khí khí chào hỏi rồi thôi, là Kiêu Ứng. Kiêu Ứng sớm đã quen, hấn năm đó khi còn nổi tiếng, phía sau cũng kéo theo một đồng người

mặt mày tươi cười vượt mong ngựa, mà hấn căn bản ngay cả mặt những người đó đều không nhớ. Khi đó còn khinh thường, chưa nếm thất bại bao giờ, cũng không biết quý trọng lòng người, đương nhiên cho rằng kia hấn phải là như thế. Sau này hấn sa sút, những người đó cũng liền tản đi như mây khói, mà hấn như trước chưa từng nhớ kỹ một ai.

Thăng một đường quay về phòng thay đồ tẩy trang, quản lý theo sát phía sau, cùng Kiều Ứng chuẩn bị rời đi. Nhưng Thẩm Liễm đã thoát khỏi vòng vây, đi tới cùng hấn chào hỏi: “Quay về khách sạn sao?”

Kiều Ứng gật đầu. Hấn lại nghĩ tới đêm đó lúc Thẩm Liễm đưa hấn về nhà, đột ngột bật ra câu nói kia. Sau đó hấn suy nghĩ nửa ngày, vẫn là không nhớ ra. Có lẽ là hấn gặp Thẩm Liễm khi tham gia mấy buổi tiệc hoặc là trong buổi tụ tập của mấy người trong giới, nhưng hấn thật sự là không có ấn tượng.

Hấn dừng lại, nghĩ rằng Thẩm Liễm sẽ cùng mình nhiều lời vài câu, kết quả đối phương chỉ khách sáo chào hỏi liền rời đi. Kiều Ứng ngây người một chút, không khỏi tự giễu cười, nghĩ thầm đối phương hiện giờ là ai, chính mình lại là người nào, có thể lịch sự chu toàn như vậy đã là hiếm thấy. Hấn năm đó cũng chưa từng đem Thẩm Liễm đặt vào trong mắt, chỉ sợ khi gặp phải, cũng chỉ là gật đầu bước đi. Chính là người năm đó hấn khinh thường nhiều như vậy, hiện giờ đã nổi danh hơn cả hấn, đây thật là thói đời.

Trình Diệu Nhiên một tuần sau đến phim trường, trước mặt mọi người cũng không cùng Kiều Ứng nhiều lời, chỉ trao đổi ánh mắt một chút, hai người mặc trang phục thường ngày khách sáo chào hỏi.

Kiều Ứng tuy rằng là nam thứ, nhưng so với Trình Diệu Nhiên, hấn cùng đối thủ Thẩm Liễm diễn chung ngược lại càng nhiều. Tên tiểu nhân này nội tâm ngập tràn ghen tị cùng oán hận, sau khi biết được người con gái mình thầm ngưỡng mộ yêu tên nghệ sĩ đàn dương cầm tuần tú kia, liền bắt đầu tìm cách tiếp cận hấn, lợi dụng sự tín nhiệm của hấn, gây chia rẽ quan hệ cha con bọn họ, đặt bẫy hấn cùng người phụ nữ khác cùng một chỗ, cố ý để nữ chính nhìn thấy. Kiều Ứng trước đây chưa từng diễn qua vai diễn khiến ngay cả mình cũng cảm thấy ghê tởm như vậy, nhưng công việc là công việc, chính là mỗi lần quay xong một cảnh, liền không khỏi có chút thấy ghét bản thân.

Tựa hồ ẩn ẩn thấy tính cách nhân vật này, có vài phần tương tự giống mình.

Cũng là đồ kỵ, phần hận, không cam lòng. Mặc dù không đề tiện đến như vậy, nhưng không thể không thừa nhận, hấn mỗi lần cùng Thẩm Liễm diễn xong, liền nhịn không được mà nghĩ, diễn xuất bình thường không có gì đặc sắc, chỉ bày ra gương mặt nam tính sáng lạn, hấn dựa vào cái gì mà nổi tiếng vậy chứ?

Kiều Ứng cũng không biết mình lại là người có nội tâm xấu xí như thế. Hấn vẫn cho rằng mình đã thông suốt, không thêm để ý chuyện này.

Trình Diệu Nhiên thấy hấn cả ngày ít nói, có chút lo lắng. Biết hấn khi quay phim thì cực kỳ nhập vai, sợ hấn những lúc không có cảnh quay liền một mình buồn bực ở trong phòng miên man suy nghĩ, liền gọi điện thoại cho hấn: “Buổi tối đoàn làm phim hẹn nhau ăn thịt nướng, anh cũng đến đây đi?”

Kiều Ứng người này từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, quay phim xong thì tự mình trở về khách sạn, cơ hồ cũng không cùng mọi người đi ăn khuya vui đùa. Ban đầu mọi người cũng sẽ gọi hấn đi chung, nhưng

mỗi lần hấn đều lấy cơ mình tử lượng không tốt, mệt mỏi, buồn ngủ linh tinh mà từ chối. Ngay cả Thẩm Liễm cũng cùng mọi người vui chơi một chỗ, Kiều Ứng lại lạnh nhạt không để cho ai mặt mũi, vì thế sau vài lần sượng mặt, cũng không ai lại đến rủ hấn.

Kiều Ứng sau khi tiếp điện thoại, do dự một chút, Trình Diệu Nhiên nén giận tiếp tục nói: “Anh người này, quen thêm vài người bạn có gì không tốt? Biết đâu tương lại lại cần đến. Anh xem Thẩm Liễm kia, vậy mới gọi là biết đối nhân xử thế, chẳng những khiến Tân đạo diễn tâm tình vui vẻ đến nở hoa, ngay cả mấy anh em trong đoàn làm phim còn nói anh ta tính tình thoải mái không làm giá, người nào người nấy gọi một tiếng Thẩm ca thực thân thiết. Anh cũng nên học một chút...”

Kiều Ứng dần dần nghe có chút không kiên nhẫn, mọi người đều nói Thẩm Liễm thế nào tốt thế nào hay, ngay cả Trình Diệu Nhiên cũng không ngại phiền mà nói bên tai hấn. Đến tột cùng là chính mình làm người quá thất bại, hay là người nọ làm người rất thành công đây?

Nhưng là biết Trình Diệu Nhiên là vì muốn hấn tốt, vì thế đành phải kiềm chế nói: “Được rồi, anh đi.”

4. Chương 4

Sau khi hỏi rõ địa chỉ, Kiều Ứng thay quần áo, từ khách sạn chạy đến. Vừa đẩy cửa tiến vào, mọi người trông thấy hấn đều không hẹn mà cùng sững sốt, vốn không khí đang vô cùng náo nhiệt nhưng nháy mắt lại có phần im lìm. Kiều Ứng không khỏi thấy lúng túng, sớm biết mình đến đây ngược lại làm mọi người không được tự nhiên, còn không bằng đừng tới.

Thế nhưng Thẩm Liễm nhanh chóng phản ứng lại, thoáng giật mình qua đi liền nở nụ cười: “Kiều Ứng anh rốt cuộc cũng đến, mau tới đây ngồi, vừa lúc chúng tôi mới bắt đầu ăn.”

Ngay sau đó có người vội vàng lấy thêm ghế đặt bên cạnh Thẩm Liễm, Kiều Ứng cố hết sức làm cho nụ cười của mình thật tự nhiên, đi qua chỗ Thẩm Liễm. Mới vừa ngồi xuống trước mặt liền đặt một ly rượu, Kiều Ứng cố chút giật mình, hấn không thể uống rượu, đang muốn đẩy ra cự tuyệt, đã thấy Trình Diệu Nhiên hướng hấn nháy mắt, ý nói hấn đừng làm mất hứng.

Kiều Ứng đành phải cầm ly rượu lên, làm động tác mời mọi người, sau đó làm bộ đưa đến bên miệng, rồi đặt ly xuống.

Lục tục đồ nướng được bung lên, không khí cũng càng ngày càng thoải mái. Kiều Ứng tuy rằng không quá mức thân thiết, nhưng hấn không phải khối băng, người ta cùng hấn nói giỡn hấn cũng sẽ cười trả lời vài câu, dù sao nhiều năm lẫn lộn trong giới này, chung quy cũng không thể không có một chút mảnh khoe giao tiếp. Có lẽ là nhiều năm qua hình ảnh tiêu cực của hấn quá lớn, mọi người nghe được đều là người này danh tiếng thế nào, tin đồn hấn khinh người ra sao, rồi đột nhiên phát giác thì ra Kiều Ứng cũng không phải khó có thể tiếp cận đến thế, liền một đám thụ sủng nhược kinh tranh nhau bắt đầu hướng hấn kính rượu.

Con người đều là những sinh vật như vậy, thực chất bên trong đối với những người ngồi tít trên cao bấm sinh đều có một loại mong muốn đi theo tâm bốc lầy lòng. Tuy rằng sau lưng cũng từng oán thầm Kiều Ứng, bất quá tức giận xong cũng xem như không có gì nghiêm trọng, dù sao người ta cũng từng là thiên tài người người ca tụng trong giới giải trí, những người này có ai mà chưa xem qua phim của Kiều Ứng, ai mà chưa từng kính trọng ngưỡng mộ hẳn. Kiều Ứng cũng bị dọa, hẳn rất ít khi gặp phải trường hợp này, trước kia khi quay phim, nhiều lắm là tham gia một chút bữa tiệc mừng công lấy lệ, còn có anh quản lý thay hẳn chắn rượu. Hiện tại chỉ có một mình hẳn đối phó, mà tất cả mọi người đều uống đến hưng trí, nhao nhao ồn ào buộc Kiều Ứng phải uống hết sức không được câu nệ. Kiều Ứng gượng gạo bưng ly rượu, biết rõ uống xong ly thứ nhất nhất định có ly thứ hai, mà tử lượng của hẳn thật sự là không có. Đổi lại là trước kia hẳn sẽ tươi cười uống nửa ly rồi rời đi, mấy cuộc tụ tập tẻ ngắt thế này cùng hẳn có quan hệ gì đâu. Nhưng mà hiện tại, hẳn biết chính mình tuyệt không thể phát cáu như vậy.

Cả phòng chỉ có duy nhất Trình Diệu Nhiên là biết tử lượng của Kiều Ứng. Cô muốn giúp hẳn, nhưng là không có lập trường gì, làm như vậy sẽ khiến mọi người hoài nghi quan hệ giữa bọn họ. Cô cũng không sợ scandal, nhưng nếu là cùng Kiều Ứng trong lúc này truyền ra lời đồn đại, vẫn là thoát nhìn tính xác thực của tin đồn này tương đối cao, chẳng những không mang đến lợi ích gì, ngược lại còn liên lụy đến bản thân. Cho dù cô thích người này, thì tính cái gì? Phản thích này, còn chưa đến mức đủ để cô đứng ra vì Kiều Ứng chắn rượu.

Vì thế cô do dự, đành phải ngồi ở đó, trơ mắt nhìn Kiều Ứng bị bắt uống hết ly thứ nhất rồi ly thứ hai.

Đến ly thứ ba, Kiều Ứng đã cảm thấy có chút không được. Hẳn miễn cưỡng cười, lắc lắc đầu tỏ vẻ mình thật sự không thể uống nữa. Nhưng là không ai chịu tin hẳn, đều nói mới hai chén thôi a, như thế nào có thể say được, khó có dịp Kiều Ứng anh cùng chúng tôi uống rượu, liền thống khoái một hồi đi.

Kiều Ứng đành phải nhìn về phía Tân Khả Minh cầu cứu: “Tân đạo diễn, ngày mai tôi còn phải diễn, thực sự là không thể uống nổi nữa...”

Tân Khả Minh cũng cười híp mắt, tâm tình tốt lắm, hẳn là người thích uống rượu, đương nhiên cũng thích nhìn người khác uống thả ga. Vì thế nói: “Không việc gì, cậu nếu uống say, buổi quay ngày mai liền dời sang ngày mốt.”

Ngay cả đạo diễn cũng nói như vậy, mọi người liền la hét ầm ĩ hơn. Kiều Ứng bị vây quanh, cơ hồ muốn chạy trốn ra ngoài. Cổ tay không biết bị người nào nâng lên, chén rượu bị ép tiến đến bên môi, chất lỏng đắng chát mà lạnh lẽo bất ngờ không kịp phòng liền trút xuống. Kiều Ứng lập tức bị sặc, thiếu chút nữa ngay cả nước mắt đều chảy ra. Cả khuôn mặt đỏ bừng, tay cầm chén rượu hơi phát run, đôi con ngươi bởi vì tức giận mà dị thường phát sáng.

Thẩm Liễm nguyên bản chỉ lộ vẻ không liên quan đến mình, mỉm cười ở một bên xem, mắt thấy sắc mặt Kiều Ứng biến đổi, trong mắt dần toát ra một tia lửa giận, thẩm kêu một tiếng không tốt. Mọi người trong phòng HIGH quá..., ai cũng không nhận ra Kiều Ứng đã sắp không khống chế được cơn tức giận của mình. Thẩm Liễm vội vàng đứng dậy, tách đám người cả nam lẫn nữ đang vây quanh Kiều Ứng ra, đi qua đỡ vai hẳn, dùng ngữ khí nửa trêu chọc cười nói: “Các người hơi quá rồi a, đây là có ý muốn đem Kiều Ứng chuốc đến say mềm sao?”

Kiều Ứng được Thẩm Liễm đỡ lấy, thân thể có chút cứng ngắc, hẳn không nói gì, tầm mắt hạ xuống. Thẩm

Liễm biết, hần đang cực lực khắc chế lửa giận của mình.

Mọi người vừa thấy Kiều Ứng tựa hồ ngay cả đứng cũng không vững, lúc này mới phát giác có chút quá trớn... Thảm Liễm nâng một cánh tay Kiều Ứng lên, đỡ lấy hần: “Tôi trước đưa anh quay về khách sạn, tiểu Cảnh, đi đem xe lại đây.”

Một người trong đoàn làm phim nhanh chóng đáp lời, nhận chìa khóa xe, chạy tới bãi đỗ xe đem xe chạy đến cửa tiệm. Thảm Liễm cùng mọi người chào hỏi, liền đỡ Kiều Ứng rời đi trước.

Kiều Ứng sau khi uống say thật ra cũng không nháo, dọc đường đi chỉ đem mặt dán vào cửa kính xe, không nhúc nhích ngơ ngác nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau. Thảm Liễm cùng hần nói mấy câu hần cũng không phản ứng, không biết là không nghe thấy hay là lười trả lời, Thảm Liễm cũng không mở miệng nói tiếp. Về tới khách sạn, kéo hần xuống xe, từ trong túi hần lấy ra chìa khóa phòng, mở cửa, sau đó để hần ngồi trên giường, chính mình đi lấy ly nước, quay người lại, chỉ thấy Kiều Ứng nằm thẳng trên giường, mở to mắt trừng trừng nhìn trần nhà.

Thảm Liễm cũng không xác định hần có uống say hay không, vì thế đi qua kêu hần một tiếng: “Kiều Ứng, anh có khỏe không?”

Không có phản ứng, Kiều Ứng thế nhưng lại từ từ co người lại, hai tay ôm lấy đầu gối, bày ra tư thế con nhím có chút buồn cười.

Thảm Liễm đứng ở bên giường nhìn thấy, bỗng nhiên nở nụ cười. Mở miệng nói: “Kiều Ứng, thì ra anh uống say, quả nhiên là bộ dạng này.”

Hần nghĩ trách không được Kiều Ứng hoàn toàn quên bọn họ lần trước gặp mặt là khi nào. Đó là một bữa tiệc mang tính chất cá nhân, Thảm Liễm tới trễ, lúc đẩy cửa tiến vào, chỉ nhìn thấy trên bàn gỗ ngang lắt lắt mấy chai rượu, thuốc lá cũng xả đầy khắp nơi, mọi người chơi đến tận hứng, thấy hần đều cao hứng thúc giục hần nhanh qua uống rượu.

Loại tiệc tùng nhỏ thế này trong giới này có rất nhiều, Thảm Liễm cũng không phải chưa từng tham gia qua. Chính là khi hần nhìn thấy một người cuộn mình trên sofa nơi góc phòng, lúc nhận rõ là gương mặt Kiều Ứng, không khỏi lấy làm ngạc nhiên.

Trong ấn tượng của hần, người kia hần là không thêm tham gia mấy loại tiệc tùng này.

Giống như... Kiều Ứng hần là tịch mịch mà thanh cao ở mãi trong nhà, xem mấy bộ phim khô khan ảm đạm mà hần thích, chứ không phải xuất hiện trong những bữa tiệc phù phiếm cuồng hoan thế này. Mà hần thoát nhìn cũng có chút không thích hợp, người khác đều ở đây uống rượu ca hát khiêu vũ, hần lại dùng tư thế kỳ lạ cuộn mình trên sofa.

“Cậu ở đó phát gốc cái gì?” Có người đến bên cạnh vỗ hần một cái, nhìn theo tầm mắt hần, nở nụ cười, “Nga, Kiều Ứng a. Như thế nào, thấy hần liền thực kinh ngạc?”

Thẩm Liễm thu hồi tầm mắt, cười cười: “Đúng vậy, không nghĩ tới hân cũng đến.”

“Hân tuy rằng rất khó mời, nhưng có đôi khi cũng vẫn sẽ đến tụ tập náo nhiệt một chút. Cậu cũng đừng nghĩ hân rất thanh cao, đều là người trong cái giới này a.” Người nọ cười hì hì ghé vào tai hân nói, “Muốn quen hân a, qua cùng hân nói chuyện đi.”

Thẩm Liễm có chút chần chờ đi qua, Kiều Ứng hình như không nhận thấy có người tới gần, như trước duy trì tư thế kia, ôm đầu gối, đầu gác lên hai tay. Thẳng đến khi Thẩm Liễm ngồi xuống bên cạnh hân, đem sô pha hơi trầm xuống, Kiều Ứng mới ngẩng đầu, nhìn nhìn hân.

Ánh mắt có chút trống rỗng, Thẩm Liễm thậm chí không xác định hân rốt cuộc có nhìn mình hay không.

“Xin chào, tôi là...” Đang muốn mở miệng chào hỏi, Thẩm Liễm lại thấy Kiều Ứng bỗng nhiên nở nụ cười, sau đó hân nâng tay lên, ngón tay đặt thẳng bên môi, thanh âm trầm thấp vang lên: “Anh, đừng ồn.”

Thẩm Liễm kinh ngạc mở to hai mắt.

Sau đó Kiều Ứng hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của hân, lại tựa đầu chôn trong hai tay. Không bao lâu, quản lý của Kiều Ứng vội vàng vàng chạy lại đây, nói: “Thực xin lỗi a, cậu ta có chút uống say, tôi phải đưa cậu ấy về.” Một bên đem Kiều Ứng kéo lên, thật cẩn thận đỡ hân rời đi.

Thẩm Liễm còn chưa phục hồi tinh thần, chợt nghe bên cạnh có người mang theo tiếc hận cười nói: “Thấy Kiều Ứng uống rượu một lần không dễ dàng đâu, thực đáng tiếc.”

Thẩm Liễm quay đầu: “Kiều Ứng tửu lượng tốt lắm sao?”

“Đương nhiên không phải.” Người nọ cười rộ lên, “Hân cơ hồ chưa bao giờ ở bên ngoài uống rượu, hôm nay thật khó có được, chắc là có tâm sự?”

Thẩm Liễm cười theo, hân nghĩ Kiều Ứng đại khái đối với mình là không có ấn tượng đi?

Mỗi lần cùng người kia xuất hiện trong những sự kiện này nọ, tựa hồ đều không được hân nghiêm túc nhìn qua. Thẩm Liễm biết bản thân để ý chính là cái gì, thời điểm hân còn chưa nổi danh, Kiều Ứng quả thật có tư cách xem nhẹ hân. Chính là khi hân đã vô cùng nổi tiếng, cuối cùng ngay cả khi hân đặt chân đến đỉnh cao, thì người kia vẫn là như trước không đem hân đặt vào trong mắt.

5. Chương 5

Kiều Ứng nửa đêm tỉnh lại, cảm thấy có chút lạnh. Ở trên giường nhúc nhích một chút, mơ mơ hồ hồ nghĩ thể chất mình vốn sợ lạnh, thế nào lại đem điều hòa mở thấp như vậy. Miễn cưỡng mở to mắt, phát giác TV trong phòng đang mở. Trong bóng đêm hình ảnh trên màn hình nhấp nháy, chỉ thấy người trên TV nói chuyện, nhưng không phát ra một chút thanh âm. Tầm mắt Kiều Ứng còn có chút mờ mịt, ngẩn ra nhìn vào màn hình, nghĩ người nọ thế nào lại nhìn quen mắt như vậy, sau đó hơi thanh tỉnh một chút, phát giác thiếu niên đang cười đến tiền phủ hậu ngưỡng (1) kia, không phải là mình sao.

Tầm mắt di chuyển, rồi đột nhiên phát hiện có người đang ngồi trên sàn nhà ngảng đầu xem TV, đưa lưng về phía hắn. Kiều Ứng kinh ngạc “A” một tiếng, người nọ lập tức quay lại.

“Thảm, Thảm Liễm?”

Thảm Liễm mặc áo choàng tắm, quay đầu nhìn hắn: “Anh đã tỉnh?”

“Anh sao lại ở chỗ này?” Cổ họng vô cùng khó chịu, thanh âm cũng có chút khàn khàn. Kiều Ứng chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, hắn nhớ mang máng mình uống say, là Thảm Liễm đưa mình về khách sạn. Chính là, sao hắn còn ở lại trong phòng mình?

Thảm Liễm chỉ chỉ áo choàng tắm trên người: “Anh không nhớ rõ? Anh uống say, ới đây người tôi. Tôi chỉ mượn phòng tắm của anh tắm rửa sạch sẽ, quần áo đã giao cho khách sạn giặt, nhưng là quần lót còn chưa khô đâu.”

Kiều Ứng có chút hồ đồ, nghĩ thầm tôi có ới cũng là ới lên quần áo anh, làm gì phải giặt cả quần lót?”

Thế nhưng đầu óc còn đang hỗn loạn, theo bản năng liền áy náy: “Thật xin lỗi, làm dơ quần áo anh. Tôi... Phí giặt ới để tôi trả đi.”

Thảm Liễm không lên tiếng, chỉ cười một chút.

Kiều Ứng nhớ tới hắn là phải nói lời cảm ơn: “Cái kia, cảm ơn anh.”

Thanh âm hắn có chút khàn khàn, Thảm Liễm đứng lên rót cho hắn ly nước, Kiều Ứng lại nói cảm ơn, đưa tay nhận lấy, ai ngờ cánh tay mềm nhũn một chút khí lực cũng không có, mới vừa uống một ngụm cái ly liền rót xuống, nước đổ tràn lan từ ngực hắn xuống đệm giường.

Kiều Ứng thoáng cái mặt liền đỏ lên, hắn là lần đầu ở trước mặt người khác thất thố như thế. Thảm Liễm nhặt lại ly, để qua một bên. Hắn không nói lời nào, Kiều Ứng càng cảm thấy xấu hổ, áo ngủ ẩm ướt dán trên làn da trần, điều hòa vừa thổi qua, hắn không khỏi rung mình một cái.

Thảm Liễm lại đi tới trước TV, cầm lấy điều khiển, bỗng nhiên mở miệng: “Anh không phiền nếu tôi mở

tiếng TV chứ?”

Kiều Ưng sững sốt một chút, có chút không rõ lắm ý của Thẩm Liễm. Hay là hắn muốn mình với hắn cùng xem TV? Xuất phát từ lễ phép, cũng chỉ trả lời: “Không sao.”

Vì thế TV dần dần phát ra thanh âm, Kiều Ưng nghe thấy giọng nói lúc mình còn là thiếu niên truyền tới, thanh âm có phần trong trẻo thanh sáng, âm cuối luôn đặc biệt nhấn mạnh. Hắn nhìn thấy chính mình trên màn hình, gương mặt thanh xuân sáng láng, cười đến rạng rỡ hồn nhiên. Thành linh trong lòng có chút nôn nóng, không rõ vì sao Thẩm Liễm muốn xem kênh này, xem bộ phim của mình mười năm trước.

Thẩm Liễm cũng nhận ra mình đang nhìn chằm chằm vào màn ảnh. Ánh mắt hắn đuổi theo thiếu niên kia, lúc cười lộ lên trông thực đáng yêu, còn khi không có biểu tình khuôn mặt sẽ đặc biệt lạnh lùng, có một loại gợi cảm ngây ngô.

So với Kiều Ưng hiện tại, cảm giác hoàn toàn bất đồng.

Thẩm Liễm chậm rãi quay đầu, nhìn về phía Kiều Ưng. Người đàn ông này sớm đã không còn hơi thở ngây ngô như năm đó, làn da trên mặt không hề mềm mại căng tràn, dáng người cũng không như trước thon gầy rắn chắc. Hắn thoạt nhìn lười biếng khiến người ta có loại cảm giác mệt mỏi, giống như ai cũng không để vào mắt, giống như không có điều gì đáng giá để hắn đặc biệt quan tâm.

Kiều Ưng làm cho người ta có cảm giác như đang chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Kiều Ưng bị hắn nhìn chằm chằm không dời mắt, dần dần bắt đầu hoang mang, có chút không được tự nhiên quay đầu đi: “Anh nhìn cái gì?”

Thẩm Liễm bỗng nhiên mỉm cười, đi đến trước giường Kiều Ưng, đột nhiên khom lưng, hai tay khoanh lại, hơi cúi đầu, tạo thành một tư thế rất mờ ám. Hô hấp Kiều Ưng cứng lại, trong thanh âm đã ẩn ẩn một tia tức giận: “Anh muốn làm gì?”

“Còn nhớ vài năm trước, trên tạp chí từng có tin đồn nói anh quen bạn gái không, Kiều Ưng?” Thẩm Liễm chậm rãi mở miệng, nội dung cũng chẳng hiểu ra sao.

Kiều Ưng phát cáu, mấy loại tạp chí giải trí lá cải này, luôn lung tung đăng mấy tin đồn thất thiệt, mà Thẩm Liễm lên cơn cái gì, hơn nửa đêm lại tới hỏi hắn chuyện này? Đưa tay muốn đẩy Thẩm Liễm cơ hồ đang kê sát trên người mình ra: “Anh không biết là mình thực nhàm chán sao, Thẩm Liễm?”

“Thời điểm đó, anh thật sự đang yêu đi?”

Sắc mặt Kiều Ưng biến đổi.

Khóe môi Thẩm Liễm hơi câu lên: “Anh cùng Trình Diệu Nhiên yêu nhau đi? Cho đến bây giờ, cũng không hoàn toàn chia tay, phải không?”

“Anh...” sắc mặt Kiều Ứng nhất thời trầm xuống, “Tôi không biết anh đang nói cái gì.”

“Anh sau khi uống say, tôi giúp anh đắp chăn, anh đột nhiên ôm lấy tôi, bảo tôi là Diệu Nhiên.” Trên gương mặt trước giờ luôn tao nhã giống như công tử quyền quý của Thẩm Liễm hiện ra một tia mỉm cười ác ý, “Anh sẽ không nói rằng bạn gái anh hiện tại, vừa đúng cũng tên Diệu Nhiên đi.”

Kiều Ứng cứng họng, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới chính mình thế nhưng trong lúc say rượu lại đem Thẩm Liễm làm thành Trình Diệu Nhiên. Hắn biết Trình Diệu Nhiên tuyệt không muốn công khai mối quan hệ giữa bọn họ, hắn cũng không muốn mang đến cho cô những phiền phức và quấy rầy không cần thiết. Thẩm Liễm muốn làm gì? Nằm được nhược điểm của hắn, nghĩ muốn uy hiếp hắn cái gì đây?

“Vậy anh muốn thế nào?” Giọng nói có chút khàn khàn, Kiều Ứng lo lắng nhìn Thẩm Liễm.

Bất ngờ một bàn tay xoa hai má hắn, ngón tay mang theo ý tứ tình dục vuốt nhẹ bờ môi hắn. Kiều Ứng cả người cứng đờ, không dám tin nói: “Anh, chẳng lẽ anh...”

Thẩm Liễm mỉm cười: “Không sai, tôi đối với anh có hứng thú.”

“... Cho dù anh có tính hướng này,” Kiều Ứng hít sâu một hơi, “cũng không nhất định chọn tôi đi? So với tôi thiếu niên trẻ tuổi xinh đẹp còn nhiều mà, huống chi tôi đối với đàn ông không có hứng thú!”

“Thật xin lỗi, tôi có.” Thẩm Liễm buông tay ra, đứng thẳng dậy, cho Kiều Ứng một nụ cười mờ ám, “Nhất là với anh, Kiều Ứng.”

“...”

“Tôi không vội, anh có thể từ từ suy nghĩ.” Trên mặt Thẩm Liễm vẫn đang lộ vẻ thong dong mỉm cười, “Yên tâm, có lẽ bất quá mấy tháng mà thôi, tôi cũng không phải người thích tình yêu lâu dài, lại càng sẽ không dây dưa với anh.”

Kiều Ứng từ từ điều chỉnh hô hấp, dần dần bình tĩnh lại. Ánh mắt hắn nhìn Thẩm Liễm chăm chú, một lát sau chậm rãi nở nụ cười: “Anh mê luyện, là tôi mười năm trước đi?”

Mắt Thẩm Liễm hơi chớp nhẹ.

“Anh đến tột cùng là muốn từ trên người tôi có được cái gì, chứng tỏ cái gì?” Thanh âm Kiều Ứng không nhanh không chậm, gần từng tiếng truyền vào tai hắn, “Tôi cùng đàn ông khác cũng không có gì khác biệt, cũng sẽ không mang đến cho anh càng nhiều khoái cảm. Lấy địa vị của anh hôm nay, còn cần để ý tới sao,

Thẩm Liễm?”

Thanh âm hần lạnh lùng, biểu tình thoáng mang theo trào phúng. Thẩm Liễm nhất thời hiểu được, người này rất thông minh, liếc mắt một cái liền xem thấu tâm tư của hần. Không phải như trong tưởng tượng của hần dễ dàng bị đánh bại như vậy.

Ban đầu chỉ là mang theo hứng thú vui đùa, muốn nhìn một chút người này lộ ra vẻ mặt thất kinh, hiện tại ngược lại thật sự khơi mào ham muốn chinh phục trong hần.

Hần thản nhiên mỉm cười, thối lui hai bước: “Kiều Ứng, anh cũng thật không biết đùa.”

Sắc mặt Kiều Ứng hơi đổi.

“Được rồi, tôi cũng nên về phòng của mình.” Thẩm Liễm nhẹ nhàng xoay người, “Phí giặt ủi không cần đưa tôi, ngày mai gặp, Kiều Ứng.”

(1) Tiền phủ hậu ngưỡng: Bò ra đất mà cười, cười ngật ngưỡng

6. Chương 6

Vài ngày kế tiếp, ở trường quay gặp Thẩm Liễm, đối phương thế nhưng thực bình thường, khi chào hỏi Kiều Ứng cũng rất tự nhiên, giống như chưa từng phát sinh qua chuyện gì. Tựa hồ thật sự giống như lời hần nói, chính là chỉ đùa một chút thôi. Kiều Ứng đoán không ra tâm tư người này, nhưng trong lòng lại thầm cảm thấy may mắn, chuyện đêm đó coi như không phát sinh, cứ để nó trôi qua.

Nhưng mà dần dần, hần bắt đầu nhận thấy có chút kỳ lạ.

Khi ở trước mặt mọi người, thái độ Thẩm Liễm vẫn như trước kia. Thế nhưng chỉ cần khi bọn hần ngẫu nhiên chung một chỗ, hoặc trong phòng hóa trang, hoặc ở phòng chờ, thậm chí bên trong thang máy, đều có một tầm mắt như có như không quấn quanh người hần. Kiều Ứng phát giác Thẩm Liễm cũng không kiêng dè, bộ dạng mỉm cười thẳng thắn vô tư, cũng không có hành động gì khác, thế nên hần đành phải làm bộ như không thấy.

Lúc ăn cơm, Thẩm Liễm sẽ tự nhiên ngồi cạnh hần, lần nào cũng vậy. Dần dần, chỗ ngồi bên cạnh Kiều Ứng vô hình trung liền bị dán nhãn “Thẩm Liễm độc quyền”, cho dù Thẩm Liễm thỉnh thoảng quay muộn nên tới ăn trễ, mọi người cũng sẽ theo thói quen đem chỗ ngồi bên cạnh Kiều Ứng để trống dành cho hần.

Không chỉ như thế, mỗi khi xong việc Thẩm Liễm đều chờ hân cùng nhau quay về khách sạn, lúc tụ tập thì đứng ra thay hân chắn rượu. Ngẫu nhiên giới truyền thông tới phim trường chụp ảnh, Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng đứng sóng vai với nhau, khoác vai hân ôm thắt lưng hân, bộ dáng tình cảm thân thiết quan hệ tốt đẹp, nhưng là mỗi lần ảnh chụp được đăng lên, Thẩm Liễm tươi cười sung sướng, còn Kiều Ứng thì biểu tình cứng nhắc.

Kiều Ứng cố làm bộ như không biết, dần dần cũng bắt đầu có chút chịu không nổi. Hân không quen ứng phó Thẩm Liễm như vậy, đối phương lại không nói gì khác người hoặc làm chuyện gì quá giới hạn, trong mắt người khác xem ra, cũng bắt quá là hai người thân thiết, cảm tình ngày một tốt đẹp mà thôi. Kiều Ứng cũng chỉ cố ép mình phải nhẫn, nhìn thấy Thẩm Liễm liền đi đường vòng, gặp hân cũng nặn không ra tươi cười, thần sắc lạnh lùng, Thẩm Liễm cười cùng hân nói chuyện, hân nhiều lần trả lời một hai tiếng, vội vội vàng vàng nhấc chân bước đi, vì thế mọi người sau lưng hân bắt đầu đồn đãi, nói Kiều Ứng lại bắt đầu bệnh ngôi sao, ngay cả Thẩm Liễm cũng không để vào mắt.

Thẩm Liễm trời sinh gương mặt quý khí (1) nghiêm nghị, cảm giác cấm dục mười phần, nhiều năm qua cũng không có tai tiếng nào, hình ảnh trong mắt công chúng luôn là một quý công tử thanh cao tao nhã, ai lại đi hoài nghi hân đối với đàn ông có hứng thú. Chỉ là thấy hân một lòng nhiệt tình với Kiều Ứng, đối phương cũng không nể tình, vì thế vừa cảm thấy không đáng thay Thẩm Liễm, vừa thầm nghĩ Kiều Ứng người này còn tự cho mình ở trên cao sao, ngay cả Trình Diệu Nhiên cũng nhìn không được mà trộm nói với Kiều Ứng: “Cho dù anh đối với Thẩm Liễm khó chịu, chẳng lẽ ngay cả ngoài mặt giả vờ cũng không được? Đến lúc đó truyền ra chuyện hai người âm ỉ bất hòa, chịu tiếng xấu nhất định là anh.”

Kiều Ứng lộ ra gương mặt lạnh lùng: “Kia cũng không có biện pháp, anh trời sinh chính là như vậy.”

Trình Diệu Nhiên khuyên hân không được, cũng chỉ lắc đầu thở dài. Cô không rõ chính là, Kiều Ứng nhiều năm lăn lộn trong giới giải trí như vậy, mặc dù không tính là mạnh vì gạo, bạo vì tiền (2), nhưng cũng học được cách khéo đưa đẩy, tuy rằng không quá thân cận với người khác, cũng sẽ không cố ý lạnh nhạt với ai. Thẩm Liễm nhìn thế nào cũng không đắc tội hân, Kiều Ứng sao lại không thích hân như vậy.

Lời Trình Diệu Nhiên quả thật không sai, rất nhanh tin tức lá cải bắt đầu xào xáo đồn thổi Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng lần đầu tiên hợp tác liền âm ỉ bất hòa, hơn nữa còn có mấy bài viết văn hoa thổi phồng sự việc, bày ra đủ loại chứng cứ chứng minh, đầu sỏ gây chuyện là Kiều Ứng. Nói hân không cam lòng đất diễn ít hơn Thẩm Liễm, thường xuyên ở phim trường bày ra vẻ mặt lạnh lùng, còn nói năm đó Kiều Ứng cùng Trình Diệu Nhiên từng có một đoạn tình, hiện giờ gặp Trình Diệu Nhiên cùng Thẩm Liễm diễn cặp thân thiết quan hệ mơ hồ, lại càng xem Thẩm Liễm không vừa mắt.

Đào bới chuyện xấu của nam nữ diễn viên, từ trước đến nay luôn là mảnh khoe giới truyền thông thích dùng nhất, huống chi còn là loại quan hệ tình cảm tay ba này. Thẩm Liễm bắt quá cùng Trình Diệu Nhiên nhiều lời hai ba câu, lập tức đã bị truyền thông đưa tin, cường điệu đánh cái tiêu đề khiến người ta phát sốt “Đối mặt với người yêu lúc trước và bây giờ, Trình Diệu Nhiên nên lựa chọn thế nào?”, “Tình địch cả trong phim lẫn ngoài đời, Thẩm Liễm, Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên quan hệ phức tạp”, trong lúc nhất thời vô cùng chấn động.

Kiều Ứng sớm đã quen với mấy chuyện này, chẳng quan tâm cũng không để trong lòng. Chính là mặc cho hân không tỏ vẻ gì, vẻ mặt lãnh đạm, Thẩm Liễm lại vẫn là dùng thái độ thật tâm muốn quan hệ tốt với hân. Giới truyền thông khi đến phỏng vấn, Kiều Ứng ít lời ít nói, Thẩm Liễm thế nhưng lại không tiếc lời khen ngợi Kiều Ứng diễn xuất tốt lại chuyên nghiệp, tươi cười thành khẩn, liền càng làm người ta thêm

cảm giác Thẩm Liễm mặt nóng đi áp mông lạnh (3) Kiều Ứng.

Kiều Ứng chán chường cúi xuống suy nghĩ, bị phóng viên chụp được, ngày hôm sau lại thêm cho hắn một chuyện xấu.

Vài ngày sau đoàn làm phim lục tục chuyển đến nơi khác lấy cảnh, phải quay cảnh Kiều Ứng bắt cóc Thẩm Liễm, đem hắn nhốt trong một kho hàng bỏ hoang. Chỗ quay phim được chọn ở vùng ngoại ô cực kỳ heo lánh, gần đó không có khách sạn, buổi tối mọi người đành phải tạm chịu đựng ở trong xe.

Vùng hoang vu dã ngoại cũng không có hoạt động giải trí gì, ăn cơm tối xong mọi người liền chuẩn bị đi ngủ, nghỉ ngơi dưỡng sức tranh thủ ngày hôm sau thuận lợi quay xong, sớm một chút rời khỏi nơi này. Thẩm Liễm nói muốn cùng Kiều Ứng diễn tập một lần, vì thế hai người hiển nhiên được bố trí ở chung trong một chiếc xe.

Kiều Ứng tuy rằng thật sự không muốn cùng Thẩm Liễm qua đêm cùng một chỗ, nhưng dù sao cũng vì công việc, sau khi cơm nước xong xuôi liền cầm kịch bản ngồi ở trong xe chờ Thẩm Liễm. Không bao lâu sau Thẩm Liễm cũng chui vào xe, thuận tay đem rèm cửa sổ kéo lại, lúc này mới ngồi xuống bên cạnh Kiều Ứng.

Lúc diễn chung cũng rất ăn ý, Kiều Ứng thật thấy như làm chuyện thừa. Đang học thuộc lời thoại thì mơ hồ cảm thấy có chút khác thường, ngẩng đầu lên liền thấy tầm mắt Thẩm Liễm như dán trên mặt hắn, đang chăm chú nhìn không chớp mắt đôi môi đang mở ra khép lại của hắn.

Kiều Ứng sắc mặt trầm xuống, lửa giận chất chứa một thời gian dài không thể kiềm được nữa, rốt cuộc bạo phát: “Thẩm Liễm, anh đến tột cùng là có ý gì?”

Thẩm Liễm cười cười di chuyển tầm mắt: “Tôi cũng không có làm cái gì a.”

Kiều Ứng một trận tức giận nghẹn trong lồng ngực, nghe Thẩm Liễm trả lời một câu vô tội như vậy, chẳng lẽ lại chất vấn hắn vì sao cứ nhìn mình chăm chăm? Đành phải ném kịch bản vào chỗ ngồi của mình, lạnh lùng nói: “Vậy ngủ đi.”

Vừa mới khép lại hai mắt, chợt nghe giọng Thẩm Liễm nhẹ nhàng: “Kiều Ứng, anh không phải có chút phản ứng quá mức?”

Kiều Ứng đột nhiên mở mắt.

“Anh không phải luôn hoài nghi tôi sẽ làm gì với anh đấy chứ?” Thẩm Liễm tựa tiểu phi tiểu nhìn hắn, “Tôi nói rồi, buổi tối hôm đó đơn giản chỉ là vui đùa, anh thế nhưng còn nhớ đến tận giờ sao?”

Kiều Ứng tức giận đến phát run: “Anh...”

“Chỉ khi tôi làm thế này với anh, anh mới có tư cách chỉ trích tôi đi?” Thẩm Liễm nhìn chăm chăm hai gò má đỏ bừng của hắn, bỗng nhiên nở nụ cười, trong lúc bất ngờ không kịp phòng đã đem thân thể kề sát lại, đem Kiều Ứng ép vào trong góc, bàn tay chậm rãi sờ hai má hắn, “Chẳng hạn như... giống như bây giờ, àn?”

(1) Quý khí: Khí chất cao quý

(2) Mạnh vì gạo, bạo vì tiền: Phải có điều kiện thuận lợi thì hoạt động mới có hiệu quả (QT)

(3) Mặt nóng đi áp mông lạnh: Ý là lòng nhiệt tình lại bị người ta xem thường

7. Chương 7

Cơ thể bị ác ý áp đảo, thân ảnh người kia chặn lại ánh sáng trong xe, trong không gian mờ mờ không thể nhận rõ ý cười trong đôi mắt kia mang hàm ý gì. Đôi môi bất ngờ tiến tới, Kiều Ứng theo phản xạ nghiêng đầu qua một bên, nhưng mà người kia cũng không có ý định hôn môi, bất quá là dán sát bên tai hắn, dùng thanh âm trầm thấp nói: “Anh đỏ mặt a, Kiều Ứng.”

Nghe như đang trêu ghẹo khiêu khích, hô hấp Kiều Ứng trở nên dồn dập, chớp mũi ngửi được vị nước hoa nhàn nhạt trên người Thẩm Liễm, bất đồng với mùi nước hoa nam giới hay dùng, đó là mùi nước hoa thoảng tản ra vị ngọt, mang theo hương vị gợi cảm quyến rũ. Trong cơ thể bỗng nhiên cuộn lên một cỗ dục vọng khó nhịn, Kiều Ứng không thể không thừa nhận, hắn đang ở bị người đàn ông này mê hoặc.

Kiều Ứng từ trước đến nay không phải là người cam tâm bị người khác quản chế.

“Trêu chọc tôi là rất không sáng suốt a, Thẩm Liễm.” Thanh âm trầm thấp đột nhiên kéo theo một nụ cười, Kiều Ứng đưa hai tay lên, xoay người một cái đem Thẩm Liễm đặt ở dưới thân, cúi đầu thưởng thức một tia kinh ngạc hiện trên mặt hắn, “Sự kiềm chế của con người là có giới hạn, anh xác định thật sự muốn tiếp tục?”

Thẩm Liễm đột nhiên bị áp đảo dưới thân hắn, thoảng chốc kinh ngạc qua đi, trong con người cũng mang theo ý cười: “Anh không phải đối với đàn ông không có hứng thú sao?”

“Vốn là không có.” Đầu ngón tay Kiều Ứng ngả ngón dọc theo lông mày Thẩm Liễm chậm rãi đi xuống, xẹt qua sống mũi thẳng tắp của hắn, tới đôi môi hơi mỏng mang theo chút bạc tình, cuối cùng ngả ngón nâng nhẹ cằm hắn, “Bất quá khuôn mặt xinh đẹp thế này, người mong nhớ hắn là rất nhiều đi? Gặp phải tôi hậu quả cũng không hay ho lắm đâu, anh thật sự hiểu rõ chứ?”

Càng là sinh vật xinh đẹp thì càng chứa đầy kịch độc, mang theo gương mặt xinh đẹp khí chất cao quý, lúc nào cũng tỏa ra vẻ tuấn tú cùng nghiêm nghị, Thẩm Liễm quả thật là một người đàn ông tràn ngập mị lực. Đối mặt với một người đàn ông chủ động khiêu khích như vậy, Kiều Ứng đã kiềm chế, đã kháng cự, nhưng là Thẩm Liễm một lần lại một lần dây dưa, ngay tại trong bầu không khí mờ ám này, Kiều Ứng bỗng nhiên cảm thấy, tựa hồ không tất yếu phải kiên trì đối nghịch với dự vọng của mình như vậy.

Người tình ta nguyện từ trước đến nay là quy tắc ngầm trong giới này, năm đó khi Kiều Ứng đường công danh rộng mở, không biết bao nhiêu người đàn ông muốn bò lên giường hắn. Hắn đích xác đối với đàn ông không có hứng thú gì, cũng chưa từng thử qua cùng đàn ông trên giường. Bất quá mọi việc đều có ngoại lệ, ít nhất giờ phút này Kiều Ứng không phủ nhận, hắn đích xác đối Thẩm Liễm có chút động tâm.

“Gặp phải anh sẽ có hậu quả gì?” Nụ cười của Thẩm Liễm tràn ngập sự quyến rũ, “Không bằng đến thử xem, có lẽ không phải là chuyện xấu.”

Vừa dứt lời, môi Kiều Ứng liền hạ xuống. Thẩm Liễm chủ động vươn tay kéo cổ hắn lại, làm nụ hôn thêm sâu sắc. Môi lưỡi dây dưa xen lẫn tiếng thở dốc ẩm ướt của cả hai, có chút khẩn cấp cởi áo đối phương, tháo bỏ thắt lưng, ngón tay mang theo dự vọng với vào, an ủi lẫn nhau. Đôi bên nhiệt tình như hỏa, trong không gian chật hẹp còn thay đổi vài tư thế cùng vị trí, đến khi Kiều Ứng có chút choáng váng từ trận tình cảm mãnh liệt này rồi cuộc hơi tỉnh táo lại, mới phát giác mình không biết khi nào lại bị Thẩm Liễm đem đặt ở dưới thân.

Trong không khí còn tỏa ra hơi thở tình dục nồng đậm, hai người đều thở hổn hển không nói gì. Dù sao cũng là ở trong thùng xe, trước đó cũng không làm tốt công tác chuẩn bị, huống hồ còn bận tâm công việc ngày mai, Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng đều không có ý làm đến cùng, nhưng là mới chỉ hôn môi âu yếm lẫn nhau mà thôi, tình cảnh liền đã kịch liệt như thế, Kiều Ứng cảm thấy mình quả thực là điên rồi.

Hơi bình tĩnh một chút, Kiều Ứng liền đẩy Thẩm Liễm còn đang ép sát trên người mình ra, đưa tay hé mở cửa kính xe, làm cho mùi mồ hôi cùng mùi vị tình dục trong thùng xe tản đi. Hắn nửa ngồi dậy, vừa định lấy ra điều thuốc, Thẩm Liễm liền lại lần nữa đè xuống người hắn, vẫn còn muốn vuốt ve tấm lưng ướt đẫm mồ hôi của hắn.

“Anh còn chưa đủ?” Kiều Ứng giọng khàn khàn, đẩy tay hắn ra, “Ngày mai còn buổi quay a, trở về chỗ ngồi của anh đi.”

“Thực quá đáng a.” Thẩm Liễm mang theo ý trêu chọc nhìn hắn, “Vừa mới còn nhiệt tình như vậy, thoáng cái lại lãnh đạm như thế.”

Kiều Ứng quay đầu đi, nhìn bóng đêm dày đặc ngoài cửa sổ xe, xung quanh một mảnh yên ắng, tất cả mọi người đều đã ngủ say, không ai lại nghĩ hắn cùng Thẩm Liễm ở trong xe, mới vừa rồi đã xảy ra loại chuyện gì. Hắn nghĩ đầu óc mình thực không tỉnh táo, thoáng cái đã bị dụ dỗ, thế nhưng thật sự cùng Thẩm Liễm... Trong lúc nhất thời lại thấy đau đầu, chính mình bị Thẩm Liễm khơi dậy tính tình, còn nói cái gì “Gặp phải tôi hậu quả cũng không hay ho lắm đâu”, hiện tại xem ra, gặp phải Thẩm Liễm mới thật là hậu quả không hay ho đi?

Chưa bao giờ thất thường như vậy, Kiều Ứng cần phải hút gấp một điều thuốc, để trấn định lại chuyện vừa

rồi hẳn có chút không khống chế được.

Thẩm Liễm nhìn Kiều Ứng nghiêng đầu hướng ra ngoài cửa sổ, châm một điếu thuốc, mặt vô biểu tình hít vào nhả khói ra. Giống như vừa rồi người ôm ấp hẳn, cùng hẳn sa vào cơn lốc xoáy tình dục, căn bản cùng người đàn ông trước mắt này không chút nào liên quan. Đột nhiên trước mặt tựa hồ lại xuất hiện hình tượng vai diễn kinh điển của Kiều Ứng mười năm trước, thiếu niên được một người phụ nữ bao dưỡng, mỗi lần sau khi người phụ nữ đó ngủ say, thiếu niên ấy đều nửa thân trên để trần ngồi ở mép giường, không chút biểu tình hút thuốc.

Không có tình yêu, chỉ có tình dục, mới có thể xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Chính là thiếu niên năm đó, cuối cùng vẫn là động tâm với người phụ nữ kia, muốn yêu cô ấy, mới phát giác sinh mệnh của cô đã gần kết thúc rồi. Thẩm Liễm chậm rãi ngồi ngay ngắn, cũng rút ra một điếu thuốc, hẳn nghĩ Kiều Ứng tại nơi này thoảng cái đã bị mình chinh phục, nhưng mà hiện tại xem ra, tựa hồ thiếu chút nữa mất đi lý trí, chỉ có chính mình mà thôi.

“Lần sau đổi chỗ khác đi.” Thẩm Liễm có chút không chút để ý nói với Kiều Ứng, “Hoàn hảo làm một lần.”

Kiều Ứng không nói tiếng nào, không biết là không nghe thấy, hay là không muốn đáp lại.

“Chính anh nói a, bảo tôi hiểu rõ thế nào là đến trêu chọc anh.” Thẩm Liễm tươi cười mang theo một chút ác ý, chậm rãi tiến đến bên tai Kiều Ứng, “Tôi đã hiểu rõ rồi, anh cũng không nên sợ hãi mà chạy trốn.”

Thân thể Kiều Ứng hơi rung động một chút, điệu bộ bị sắc khói có chút chật vật.

Thẩm Liễm không tiếng động cười rộ lên, vừa lòng thối lui, sửa sang lại quần áo một chút, quay về chỗ ngồi của mình.

Hẳn chỉ kém thành công một bước, Kiều Ứng đã động tâm, chính là vẫn chưa chịu ngừng đấu tranh. Bất quá, hẳn có thừa nhẫn nại, cũng biết nên làm gì dụ dỗ người kia, cho dù đối phương là Kiều Ứng, thế nào kiêu ngạo, thế nào khó có thể tiếp cận, khó có thể phục tùng, chỉ cần phá bỏ vẻ cứng rắn bên ngoài của hẳn, chạm đến bên trong mềm mại, tới được trái tim hẳn, cũng sẽ không xa.

8. Chương 8

Ngày hôm sau, đoàn làm phim quay cảnh trong kho hàng, Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng hóa trang, mỗi người đều có vị trí riêng, nhanh chóng bắt đầu nhập diễn.

“Cư nhiên... Là cậu?” Thanh âm ngập tràn vẻ không dám tin cùng phẫn nộ, người con trai trên trán còn đang chảy máu, hai tay bị trói ở sau lưng, căm tức nhìn người đang chắn trước mặt.

“Ha ha” Giọng cười ác liệt khê tiếng vang lên, lộ ra gương mặt thanh niên vô hại, ngồi xổm trước mặt hắn, nghiêng đầu, “Anh bị thương a? Thực xin lỗi, mấy tên này xuống tay luôn không biết phân biệt nặng nhẹ. Anh không phải vẫn muốn nghe tôi gọi anh một tiếng anh hai sao? Đây là cái giá phải trả a, ha ha ha.”

“Cậu còn có tư cách gọi tôi là anh hai? Cậu...”

“Ba” một tiếng, mặt nam nhân bị đánh lệch qua một bên, thanh âm có chút lạnh lùng vang lên: “Tôi không có tư cách? Cũng đúng, loại người luôn ở trên cao như anh đương nhiên khinh thường có loại em trai như tôi. Bất quá không quan hệ, rất nhanh anh sẽ...”

Lời thoại vừa đọc một nửa, trong kho hàng bỗng nhiên cúp điện. Kiều Ứng đứng ngốc ở đó, Tân Khả Minh ở đằng xa bắt đầu chửi ầm lên.

Bốn phía một trận nhốn nháo, trong bóng tối môi Thẩm Liễm bỗng nhiên tiến sát lại, nhanh chóng hôn lên môi Kiều Ứng. Một nụ hôn vô cùng kịch liệt, Kiều Ứng bất ngờ không kịp phòng, ngay cả hàm răng đang khép lại cũng bị cạy mở, khắp nơi trong khoang miệng đều bị đầu lưỡi nóng như lửa kia chà đạp, đến khi hắn cơ hồ hít thở không thông mới buông môi hắn ra.

“Xuống tay cũng thật nặng.” Tiếng cười trầm thấp của Thẩm Liễm vang lên bên tai hắn, “Dùng sức tát một cái như vậy, mặt của tôi chỉ sợ cũng sưng lên đi?”

Kiều Ứng hít sâu vài lần, mới miễn cưỡng dùng thanh âm bình tĩnh trả lời: “Anh đừng quá phận.”

Thẩm Liễm cười cười, hơi thối lui, không bao lâu chung quanh lại lần nữa sáng lên, Kiều Ứng như trước duy trì tư thế nửa ngồi xổm trước người Thẩm Liễm, còn Thẩm Liễm đang dựa vào tường, trên mặt cũng không biểu tình gì đặc biệt.

Tiếng tức giận mắng chửi của Tân Khả Minh còn đang liên tục vang lên, cậu trai trong tổ quay cả người phát run, cúi đầu nhịn nước mắt chịu đựng. Kho hàng này bỏ hoang đã lâu, bên trong không khí ẩm thấp còn nhiều muỗi, ở trong đây chịu đựng cả ngày trời, tất cả mọi người đều ước gì nhanh chóng hoàn thành cảnh quay. Mắt thấy sắp kết thúc lại gặp trục trặc, cũng hiểu được Tân Khả Minh phải giận tím mặt.

Phát tiết xong một trận tức giận, đành phải quay lại lần nữa. Kiều Ứng chờ Thẩm Liễm đọc xong lời thoại, lúc nâng tay lên đang muốn quăng cho hắn cái tát, đối diện đôi mắt hắn, không biết sao lại không thể dùng sức, một cái tát kia đánh xuống, cũng chỉ nhẹ nhàng lướt qua gò má Thẩm Liễm một chút mà thôi, tiếng giòn vang cũng không có.

Tân Khả Minh không chịu nổi nữa liền hô cắt, kinh ngạc nhìn hắn: “Kiều Ứng, cậu làm sao vậy?”

Thẩm Liễm ánh mắt tựa tiếu phi tiếu nhìn hắn, Kiều Ứng thoáng cái mặt đỏ lên, đành phải xấu hổ xin lỗi, cần phải quay lại lần nữa. May mà lần này không có NG như trước, đến khi kết thúc công việc, Kiều Ứng thừa dịp mọi người không chú ý hung hăng trừng mắt với Thẩm Liễm, đối phương cũng lặng lẽ bắt lấy tay hắn gãi nhẹ.

Cứ tiếp tục như vậy chỉ sợ thật xong đời. Kiều Ứng nhanh chóng rút tay mình ra, làm bộ như không có việc gì mà tránh đi, nhịn không được có chút tuyệt vọng nghĩ.

Từ đêm ở bên trong xe không thể khống chế kia, Thẩm Liễm đối với hắn là càng ngày càng không kiêng nể gì. Ngay cả ở trường quay hôn trộm hắn cũng dám làm, càng đáng giận chính là, chính mình vậy mà còn bị mê hoặc tâm trí.

Kiều Ứng không phải người dễ dàng động tâm với người khác, nhiều năm qua như vậy bên cạnh cũng chỉ có mình Trình Diệu Nhiên. Biết rõ đối phương sẽ không cùng mình lâu dài, lại vẫn là lần lựa kéo dài duy trì quan hệ gần tám năm. Ở mặt tình cảm hắn có chút cố chấp, còn có chút hết hy vọng, cho nên những năm gần đây tuy rằng cũng dính chọc không ít chuyện xấu loạn thất bát tao, nhưng xem kỹ lại thì cơ hồ một người cũng không có.

Ai biết Thẩm Liễm lại tồn tại dạng tâm tư gì đâu? Người nọ nhiều năm qua như vậy cơ hồ cùng chuyện xấu cách biệt, có lẽ chính là thủ đoạn tránh né truyền thông cao tay mà thôi. Hoặc là, giống như đêm đó Thẩm Liễm đã nói, hắn cũng không phải người thích tình yêu lâu dài, mỗi đoạn cảm tình cũng sẽ không gắn bó quá lâu.

Kiều Ứng miên man suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng nhịn không được lộ ra nụ cười tự giễu, vì một người đàn ông... Thế nhưng lại vì một người đàn ông mà còn thật sự phiền não.

Thuận theo tự nhiên đi, hắn cũng không dễ dàng rối loạn như vậy.

Đoàn làm phim bận rộn chuyển cảnh, tiến trình quay phim đã hoàn thành hơn phân nửa, còn lại chỉ là chút vụn vặt biên tập chỉnh sửa lại cảnh quay. Phần diễn của Kiều Ứng trên cơ bản đã xong, không có việc gì liền đứng ở một bên xem Thẩm Liễm cùng Trình Diệu Nhiên diễn, trước máy quay hai người gắt gao ôm nhau khóc, liền không nhịn được trầm nghĩ trong khi người hâm mộ bị cảm động đến thở ngắn than dài hai mắt đầm lệ mông lung, ai lại nghĩ tới bạch mã vương tử trong lòng các cô, bên trong lại đi theo đuổi một người đàn ông chứ?

Hắn cùng Thẩm Liễm trước mắt vẫn là nằm trong tối, tuy rằng thường nhận được mấy tin nhắn quấy rầy của đối phương, buổi tối về phòng trước khi đi ngủ nhất định sẽ nhận được điện thoại của người nọ, mấy từ buồn nôn không cần phải nói —— cũng may người này coi như công tư rõ ràng, không làm ra hành động tập kích ban đêm với hắn.

Kỳ thật cũng không phải không có ý tưởng kia, Thẩm Liễm đã hơn một lần đòi Kiều Ứng buổi tối để cửa cho hắn. Kiều Ứng vừa tức giận lại vừa buồn cười: “Anh đừng điên, nếu bị người khác nhìn thấy anh nửa đêm lên vào phòng tôi, hoặc là sáng sớm anh từ phòng tôi rời đi, anh còn sợ phóng viên không có chuyện để viết sao?”

Thẩm Liễm dẹt miệng mếu máo, có chút ủy khuất: “Anh đồng ý rồi...”

Kiều Ứng bất đắc dĩ: “Tôi khi nào thì đồng ý với anh?”

“Đêm đó tôi nói lần sau chúng ta đổi chỗ khác làm, anh cũng đã ngầm đồng ý...”

Này quả thực là oan uổng, hấn không trả lời thì bị cho là ngầm đồng ý?

Nhưng vừa thấy Thẩm Liễm ủ rũ ủ khuất nhìn mình, rõ ràng là yêu cầu làm tình, cư nhiên còn đúng lý hợp tình nói ra, Kiều Ứng liền nhịn không được cảm thấy, người này cũng có vài phần đáng yêu.

Chính hấn cũng không nhận ra, đối mặt với Thẩm Liễm, hấn từng bước thoái nhượng, càng ngày càng dung túng, đã tới mức ngay cả người bên ngoài cũng đã phát giác.

Người đầu tiên nhận ra sự khác thường giữa bọn họ, là Trình Diệu Nhiên.

“Kiều Ứng”, hôm nay sau khi kết thúc công việc, vì Thẩm Liễm còn mấy cảnh nhỏ cần quay bổ sung, Kiều Ứng liền ngồi một bên chờ. Trình Diệu Nhiên ngồi xuống bên cạnh hấn, do dự một chút, mở miệng, “Anh cùng Thẩm Liễm, khi nào thì quan hệ bắt đầu trở nên tốt như vậy?”

Kiều Ứng sững sốt: “Cái gì?”

“Lúc trước anh không phải còn thực chán ghét anh ta sao?” Trình Diệu Nhiên nhìn chằm chằm hấn, “Nhưng là bây giờ tất cả mọi người đều nói, quan hệ của hai người đột nhiên trở nên vô cùng tốt?”

Trên lưng Kiều Ứng chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, trán định cười: “Em cũng từng nói, bảo anh cùng hấn ở chung hòa hợp một chút. Hiện tại không phải tốt lắm sao? Ngay cả chuyện anh với hấn bất hòa, cũng không cần tốn công giải quyết.”

Trình Diệu Nhiên chần chờ một chút, mở miệng nói: “Thẩm Liễm này, thực giỏi mua chuộc lòng người. Hấn đối với anh tốt chưa hấn là thật tâm xem anh như bạn bè, anh cũng đừng bỏ quá nhiều tình cảm vào hấn, trong giới giải trí này, vẫn là có chút đề phòng thì tốt hơn.”

Kiều Ứng cười gượng một tiếng: “Anh biết, em lo lắng quá rồi. Nói về mức độ nổi tiếng cùng các mối quan hệ, Thẩm Liễm có điểm nào mà không hơn anh, anh cũng không có gì để bị lợi dụng.”

“Cứ cho là em đa nghi cũng được. Em hay nghe nói Thẩm Liễm còn muốn tiến ra quốc tế, một lòng muốn được An Quang Vinh dẫn dắt, chính là An đạo diễn tựa hồ đối với hấn không có hứng thú. Anh cũng biết, hậu bối An đạo diễn thích nhất chính là anh, quan hệ thân thiết với anh cũng là một cách không tồi. Nếu Thẩm Liễm thực có ý nghĩ như vậy...”

Nụ cười trên mặt Kiều Ứng có chút cứng ngắc, ngắt lời Trình Diệu Nhiên: “Anh cùng Thẩm Liễm giao tình còn chưa tới mức hướng An đạo diễn tiến cử hấn, em yên tâm.”

Trình Diệu Nhiên xấu hổ cười cười, hạ mi mắt: “Thế nhưng thật ra, cho dù em và anh có quan hệ gì, anh

cũng chưa từng tiến cử hoặc làm cầu nối cho em.”

Sắc mặt Kiều Ứng không khỏi khê biến, lập tức trong lòng nảy lên một cỗ bi ai không rõ.

Hắn nghĩ nhiều năm qua như vậy, Trình Diệu Nhiên và hắn, hoặc nhiều hoặc ít vẫn tính là thiết tình chân ý cùng một chỗ. Cho dù cô nói chia tay trước, cho dù cô sau đó lại vừa muốn giữ bí mật, vừa muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ của hai người, Kiều Ứng đều yên lặng đáp ứng. Hắn tuy rằng biết sự thật về Trình Diệu Nhiên, nhưng vẫn là nghĩ ở trước mặt hắn, cô là chân thật, không nhiều tâm tư như vậy, vẫn như rất nhiều năm trước, cô gái với nụ cười khờ dại ngượng ngùng kia, lòng dạ không toan tính. Thì ra cô chỉ là không nói mà thôi, thì ra cô vẫn ở trong lòng oán giận, rằng mình không mang đến nhiều lợi ích cho cô.

Trình Diệu Nhiên thấy hắn thần sắc không vui, vội vàng mở miệng: “Kiều Ứng anh đừng hiểu lầm, anh biết không, em kỳ thật không nghĩ như vậy...”

“Anh biết.” Kiều Ứng khê cười, “Diệu Nhiên, anh biết.”

Trong giới này chìm nổi giãy dụa nhiều năm như vậy, sớm nhìn thấu lòng người bạc lạnh, như thế nào còn có thể khờ dại như vậy.

Tuy rằng sớm mỗi mết, tuy rằng tịch mịch thật lâu, nhưng vẫn là rất muốn có được một phần hoàn toàn thuộc về mình, không trộn lẫn thứ gì khác ngoài tình yêu.

9. Chương 9

Có lẽ đúng là có chút lo lắng về lời nói của Trình Diệu Nhiên, Kiều Ứng theo bản năng bắt đầu cùng Thẩm Liễm bảo trì khoảng cách. Thật không phải lo lắng Thẩm Liễm sẽ giống như lời Trình Diệu Nhiên, muốn qua hắn tiếp cận cơ hội, muốn từ hắn nhận được cái gì. Hắn biết Thẩm Liễm ở mặt ngoài ôn hòa giản dị, nhưng bên trong lại là một người thực kiêu ngạo, sợ rằng còn khinh thường việc dựa vào quan hệ với người khác để giúp mình giật dây bắc cầu. Chính là hắn bị Trình Diệu Nhiên gõ một cái cảnh báo, kinh giác phát hiện thì ra thái độ của mình đối với Thẩm Liễm có chuyển biến, ngay cả người bên ngoài đều thấy rõ ràng như vậy. Hắn cũng không hiểu được bản thân thế nào khinh địch như thế, liền bị Thẩm Liễm mê hoặc, nếu là nộ hôn đầu tiên vào buổi tối kia, chẳng hiểu ra sao đã bị Thẩm Liễm kéo vào trong cơn lốc xoáy tình dục, vậy thì kể tiếp mấy ngày nay, rõ ràng là hắn tỉnh táo. Trong cái giới này thứ không thiếu nhất chính là tình yêu chớp nhoáng, hai bên cuồng nhiệt người tình ta nguyện, gắn bó không được bao lâu liền tan. Hắn đã thấy rất nhiều, tuy rằng không đến mức khinh thường, nhưng vẫn là không thêm làm loại chuyện này. Chính là tình yêu của hắn có thể đi xa tới đâu? Trình Diệu Nhiên dù sao không có khả năng là người cuối cùng ở lại bên cạnh hắn.

Nhưng là nếu đổi là Thẩm Liễm, kia quả thực so với Thiên Phương dạ đàm (1) càng thêm khó tin.

Kiều Ứng đến nay vẫn không rõ Thẩm Liễm vì sao lại đối với mình sinh ra hứng thú, hắn cho tới bây giờ chưa từng nghe qua Thẩm Liễm thích đàn ông, chỉ sợ cũng là ham muốn nhất thời mà thôi. Năm đó Thẩm

Liễm vừa mới nổi tiếng, nghe nói cũng đã quen một người bạn gái, đáng tiếc mắt nhìn thật sự kém, đôi phương bất quá lấy hấn làm bàn đạp, sau khi nổi tiếng nhờ ăn theo danh tiếng của hấn, được một đại gia nào đó nhìn trúng, mở buổi họp báo làm sáng tỏ mình cùng Thẩm Liễm chỉ là bạn bè, chưa từng là người yêu, sau đó liền quăng hấn qua một bên, vào nhà giàu có, lên làm thiếu phu nhân. Mà Thẩm Liễm sau khi trải qua chuyện tình cảm làm hấn chịu đủ châm biếm kia, liền không còn truyền ra chuyện xấu nào.

Mấy chuyện đồn thổi này nọ đều là nghe Trình Diệu Nhiên nói qua, khi đó Kiều Ứng đang đứng ở đỉnh cao sự nghiệp, nghĩ cùng Trình Diệu Nhiên tình cảm ổn định, chỉ cảm thấy Thẩm Liễm ở tình trường quả thực là ngây thơ. Ai lại đoán được vài năm qua đi, chính mình thế nhưng lại ở trước mặt người này liên tiếp bại lui? Hấn nghĩ không ra chính là, nếu năm đó Thẩm Liễm tính hướng bình thường, vì lẽ gì hiện tại lại biến thành thích đàn ông chứ? Mà cho dù Thẩm Liễm thật sự bắt đầu thích đàn ông, thì tỷ lệ mình có thể cùng hấn lâu dài cùng một chỗ... Chắc là 0 đi?

Kiều Ứng một lần nữa xem kỹ lại suy nghĩ của mình về Thẩm Liễm, không sai, hấn thừa nhận Thẩm Liễm quả thật có mị lực, hấp dẫn người khác, là người đàn ông khiến người ta nhìn không được mà động tâm. Lúc chuyên chú làm việc thì nam tính mười phần, mỗi khi ngẫu nhiên ở trước mặt hấn bĩu môi oán giận, bản thân cũng sẽ nhìn không được cảm thấy hấn đáng yêu. Chính là... Nếu chỉ là suy nghĩ như vậy mà thôi, lại có thể không chút do dự bắt đầu một đoạn tình cảm ngay cả chính hấn cũng không nắm chắc, như vậy sự kiên trì của hấn từ nhiều năm trước đến nay, chẳng phải thành một chuyện cười sao?

Nếu chỉ là cần tình dục, không cần tình yêu, như thế, hấn có lẽ sẽ thoải mái rất nhiều. Lại có lẽ, Thẩm Liễm muốn cũng chỉ là như vậy mà thôi. Thẩm Liễm có nói qua thích hấn sao? Không có. Thẩm Liễm chỉ nói với hấn: “Tôi đối với anh có hứng thú”, “Chúng ta khi nào thì làm một lần đi?”, “Anh cười lên trông thật đẹp, ít nhất ở trước mặt tôi, cười nhiều một chút đi.” Gần như chỉ là mấy lời tán tỉnh linh tinh.

Còn có, Thẩm Liễm có nói qua, “Yên tâm, có lẽ bất quá mấy tháng mà thôi, tôi cũng không phải là người thích tình yêu lâu dài, lại càng sẽ không dây dưa với anh.”

Kiều Ứng bỗng nhiên phát giác, nguyên lai qua nhiều năm như vậy, chính mình xử sự trong chuyện tình cảm, vẫn như cũ không hề tiến bộ. Hấn không chịu dễ dàng nếm thử, cũng không chịu tùy tiện phóng túng, tình cảm mãnh liệt hấn từng có đã bị Trình Diệu Nhiên tiêu phí hầu như không còn. Hiện giờ rốt cuộc lại có chút động tâm, thế nhưng lại giậm chân tại chỗ, do dự.

Hấn thật không dậy nổi lần thứ hai nếu đến cuối cùng kết quả lại cái gì cũng không có, ngoại trừ sự trống rỗng. Hấn thà rằng chịu cô đơn, cũng không nguyện cùng cô đơn thỏa hiệp.

Đối với việc Kiều Ứng đột nhiên tránh né mình, Thẩm Liễm không phải không nhận ra. Hấn có chút nghi hoặc, mình có phải hay không trong lúc vô ý nói sai cái gì, hoặc làm sai chuyện gì rồi, rõ ràng Kiều Ứng đã động tâm với mình, lúc nhìn mình ánh mắt không tự giác mà thực ôn nhu, có lẽ với người khác là khuôn mặt tươi cười công thức hóa, nhưng với mình là nụ cười chân thật phát ra từ nội tâm. Chính là vì cái gì Kiều Ứng bỗng nhiên lại bắt đầu xây một bức tường cao giữa mình và hấn, tận lực quay về thời điểm trước khi cả hai ở cùng với nhau chứ.

Nhưng hiện giờ phần diễn của Kiều Ứng trên cơ bản đã quay xong toàn bộ, hấn nếu không đến phim trường xem mình quay phim, cũng sẽ không ngồi ở một bên chờ mình sau khi xong việc rồi cùng nhau quay về khách sạn. Thẩm Liễm nôn nóng muốn tìm cơ hội hỏi rõ Kiều Ứng đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì,

kết quả không đợi hắn tìm được cơ hội mở miệng, Kiều Ứng đã bỏ chạy đi Thái Lan quay quảng cáo, chỉ quay về đoàn làm phim tham gia buổi tiệc ra mắt.

Thẩm Liễm rất cuộc hiểu, Kiều Ứng đây là có ý muốn tránh né hắn.

Ở mặt ngoài Thẩm Liễm vẫn ung dung thản nhiên như bình thường, chính là buổi tối khi về phòng, ngọn lửa ngầm tận sâu trong lòng sẽ nhịn không được mà bùng cháy. Hắn gọi điện thoại cho Kiều Ứng vài lần, nhưng đối phương chỉ qua loa khách sáo mấy câu liền cúp máy. Thẩm Liễm không rõ chính mình rốt cuộc làm sao đắc tội Kiều Ứng, càng không rõ, lại càng cảm thấy phần nộ.

Hắn chờ Kiều Ứng quay về đoàn làm phim.

Qua điện thoại, hắn đoán không ra tâm tư của người kia. Hắn biết chỉ khi hai người mặt đối mặt, hắn mới có thể tìm ra được mấu chốt vấn đề.

(1) Thiên phương dạ đàm – Ngàn lẻ một đêm: Ý nói những chuyện quá hoang đường, khoác lác không thực.

10. Chương 10

Kiều Ứng quả nhiên xuất hiện trong buổi tiệc ra mắt. Lần trước bị chuốc rượu thê thảm, nên lần này anh quản lý gắt gao đi theo hắn, rượu đưa tới trước mặt hắn đại đa số đều bị ngăn một cách thành thạo, trên mặt Kiều Ứng lộ vẻ mỉm cười khéo léo, ánh mắt ngẫu nhiên đảo qua Thẩm Liễm, tận lực dấu diếm sự né tránh của mình.

Sau khi ăn uống xong, mọi người còn chưa hết hứng thú, vất vả mấy tháng cuối cùng cũng được xả hơi, liền la hét đòi Tân Khả Minh làm chủ mời khách đi KTV. Tân Khả Minh ngoài ý muốn tính tình thật sảng khoái, cười tủm tỉm cũng không phản đối, Kiều Ứng từ trước đến nay không thích theo một nhóm người chạy tới KTV loạn hát loạn rống, ra ý bảo anh quản lý đi trước lấy xe, định bụng thoát ra rồi đi. Hắn tươi cười, nói mình ngày hôm sau còn có việc khác, sẽ không tham gia hoạt động kế tiếp. Mọi người có chút bất mãn, bảo hắn đi Thái Lan một thời gian dài như vậy mới trở về, làm sao nói đi là đi, tốt xấu cũng phải tới ngồi xuống uống hai ly. Trên mặt Kiều Ứng tuy rằng lộ vẻ tươi cười, nhưng thái độ lại thập phần kiên quyết, mặc kệ người khác khuyên thế nào, cũng chỉ lắc đầu tỏ vẻ thật sự thật có lỗi, hắn không muốn đi. Khi bị người khác nắm tay lôi kéo, hắn khẽ cau mày không chút khách khí giẫy ra, nghiêm nhiên lại khôi phục thành Kiều Ứng rất khó tiếp cận trước kia.

Thoát khỏi sự lôi kéo của mọi người, mới vừa ra tới cửa, bả vai bỗng nhiên bị một đôi tay bắt lấy. Kiều Ứng hơi sững sốt, quay đầu lại, chỉ nghe Thẩm Liễm thấp giọng nói: “Tôi uống say, nhanh giúp tôi, thuận đường đưa tôi đi.”

Kiều Ứng dưới ánh đèn nhìn thấy gương mặt trắng nõn của hần vì uống rượu mà đỏ ửng, nghĩ chắc uống cũng không ít, không khỏi sững sốt một chút: “Quản lý của anh không tới sao?”

“Tôi không gọi anh ta lại đây.” Thẩm Liễm hàm hồ, ngay cả nói chuyện đều có chút không rõ ràng lắm, “Xe trong gara, đưa tôi về đi, đi mà...”

Kiều Ứng không kịp đáp lại, ống tay áo đã bị gắt gao kéo lấy. Thẩm Liễm giống như xem hần là cái cọc cứu mạng mà bám dính lấy, ngón tay túm tay hần cũng không chịu buông ra. Kiều Ứng vội vàng nhìn bốn phía, hoàn hảo không ai đi theo ra, mặc kệ Thẩm Liễm đang trong tình trạng này cũng không phải biện pháp, vì thế đành phải nửa nâng hần đi tới bãi đỗ xe ngầm. Kiều Ứng chưa từng nhìn qua Thẩm Liễm say rượu, sợ hần sau khi say thất thố không biết sẽ nói ra cái gì, nghĩ nghĩ, bèn gọi điện thoại cho quản lý, bảo anh không cần chờ mình, lái xe đi trước, sau đó đành lục túi của hần lấy chìa khóa xe.

Nhớ lại lúc trước mình uống say, may mắn có Thẩm Liễm giải vây, hiện giờ coi như là hoàn lại một cái nhân tình, vì thế chịu mệt nhọc làm tài xế cho con ma men này. Mở cửa xe, mới phát giác Thẩm Liễm lúc uống say đúng là ngoài ý muốn nghe lời, vừa đẩy liền ngoan ngoãn lên xe, nằm nghiêng vẹo trên ghế phó lái lăm lăm nói khẽ không biết là đang nói gì, bảo hần im miệng liền thật sự ngậm miệng, chính là dùng ánh mắt ủy khuất có chút mất tiêu điểm nhìn mình. Kiều Ứng ấn trán thở dài, khởi động xe.

Xe chạy trên quốc lộ, Kiều Ứng mới nhớ tới mình hoàn toàn không biết Thẩm Liễm đang ở chỗ nào. Đành phải hỏi: “Nhà anh đi đường nào, Thẩm Liễm?”

Sau một lúc lâu không có phản ứng, quay đầu vừa thấy, cái tên bị hần hạ lệnh cấm nói kia, thế nhưng không ngờ lại đang lăn ra ngủ.

Dừng lại ở đèn đỏ phía trước, Kiều Ứng lấy tay đẩy đẩy Thẩm Liễm, đối phương thế nhưng chỉ phát ra một tiếng lẩm bầm bầm mãi, nghiêng đầu sang một bên hoàn toàn không có ý tứ tỉnh lại. Kiều Ứng không khỏi hoài nghi, hần rốt cuộc là bị chuốc bao nhiêu ly, mới có thể say mềm như vậy? Hơi nhớ lại một chút, chỉ nhớ rõ mình bởi vì hoàn toàn bày ra bộ dáng không chịu uống rượu, cho nên mọi người cảm thấy có chút không thú vị, liền đem tiêu điểm chuyển dời đến trên người Thẩm Liễm. Kỳ quái chính là, Thẩm Liễm trái lại ai đến cũng không cự tuyệt, thật không biết hần là trời sinh tính tình tốt như vậy, hay là ngay cả chính mình cũng không rõ tử lượng của bản thân.

Không rõ nên chở Thẩm Liễm tới đâu, lại không thể đưa hần tới khách sạn. Thẩm Liễm này khuôn mặt lực sát thương quá mạnh mẽ, chỉ sợ chính mình mới vừa đỡ hần bước vào cửa khách sạn, ngày mai lập tức sẽ thành tin nóng trên các tạp chí giải trí. Siêu sao nổi tiếng đương thời đêm khuya say rượu vào khách sạn, người đi cùng không ngờ là Kiều Ứng, nghĩ vậy liền không khỏi cười khổ một chút. Cuối cùng vòng vo mấy vòng, đành lái xe về nhà mình.

Kéo Thẩm Liễm xuống xe, con ma men này bước chân loạng choạng giống như cả người mất hết khí lực, tựa vào vai Kiều Ứng còn vẫn duy trì trạng thái mê man. Kiều Ứng phải di chuyển một người đàn ông cao to như vậy thật sự là quá sức, cuối cùng cũng thành công đem hần đẩy mạnh vào nhà, ném lên sofa, Kiều Ứng cả người đã đổ đầy mồ hôi. Mắt thấy người nọ bộ dạng an nhàn ngoan ngoãn co lại trên sofa, Kiều Ứng nhẹ nhàng thở ra, tùy tay gỡ bỏ cà vạt của mình, đi thẳng vào phòng tắm rửa sạch sẽ.

Đang lau khô thân thể, đột nhiên phát giác TV nhà mình không biết khi nào thì bị mở lên. Trong phòng khách một mảnh hắc ám, chỉ có ánh sáng từ màn ảnh TV hắt ra, màu sắc bất đồng đan vào nhau.

Cái tên vừa mới rồi còn say đến bất tỉnh nhân sự kia, đang nghiêng người tựa vào sofa, không xin phép đã tự ý lấy một chai nước trong tủ lạnh nhà hắn, vừa uống vừa xem TV.

Thái dương Kiều Ứng đã ần ần nổi lên gân xanh.

Thẩm Liễm quay đầu nhìn thấy hắn, lộ ra vẻ tươi cười: “Anh tắm xong rồi.”

“... Nếu đã tỉnh, liền phiền anh gọi quản lý của mình lại đây chở anh về đi.” Kiều Ứng lạnh lùng nghiêm mặt nhìn hắn, “Còn có sức gọi điện thoại sao?”

Một câu cuối cùng, rõ ràng hàm chứa ý châm chọc.

Thẩm Liễm cũng không để bụng, cười nói: “Đừng nhỏ mọn vậy chứ, Kiều Ứng. Nhà anh phòng nhiều như vậy, cho tôi mượn một phòng cũng có sao đâu.”

“Phòng dành cho khách ở nhà tôi hàng năm đều không ai vào ở, ra giường bao gối không biết bám bao nhiêu bụi, anh không ngại?”

Thẩm Liễm “Phì ~” cười một tiếng: “Đừng nói như thể anh đang cố mời một người tới làm việc chứ. Kiều Ứng, thành thật mà nói, anh chán ghét tôi sao?”

Kiều Ứng nhất thời nghẹn lời, một lát sau mới bình tĩnh đáp lại: “Không chán ghét, nhưng là chưa tới thích. Được rồi, anh vất vả diễn tiết mục giả say lâu như vậy cho tôi xem, rốt cuộc muốn làm gì?”

Thẩm Liễm sững sốt một chút, cười khổ nói: “Tôi không giả vờ, tôi là thật sự uống say, vừa mới hơi chút thanh tỉnh.” Dừng một chút, hắn nhìn về phía Kiều Ứng, “Tôi chỉ hỏi anh có phải chán ghét tôi hay không, anh làm gì cố ý cường điệu không thích tôi chứ? Kiều Ứng, tôi cho tới bây giờ đều không hỏi qua anh là có thích tôi không đi?”

Kiều Ứng nháy mắt sắc mặt trầm xuống, mới phát giác thì ra Thẩm Liễm là dạng có sở trường cường từ đoạt lý như vậy. Nếu phải dùng lời lẽ sắc bén đối chiến, Kiều Ứng chưa hẳn không phải đối thủ của Thẩm Liễm, chính là hắn hiện tại không còn lòng dạ nào. Thẩm Liễm rõ ràng muốn khiêu khích hắn nói tới đề tài này, hắn lại không muốn cùng người trước mắt không biết là say thật hay say giả này dây dưa.

“Anh nếu thực muốn tá túc ở đây một đêm, sofa trong phòng khách cũng được, tùy tiện tìm một phòng nào đó cũng tốt, anh thích ngủ chỗ nào thì ngủ chỗ đó.” Kiều Ứng xoay người đi, chuẩn bị về phòng mình, “Ngày mai tôi còn có việc, anh khi nào tỉnh lại nhớ khóa kỹ cửa.”

Mới vừa bước đi hai bước, liền nghe được phía sau truyền đến tiếng cười trầm thấp: “Thật vô tình nha, Kiều Ứng.”

Kiều Ứng nhú nhú mày, không thềm để ý.

“Còn nói cái gì gặp phải anh hậu quả cũng không hay ho lắm đâu, bảo tôi hiểu rõ rồi lại đến trêu chọc anh — đây là sự đáp lại của anh sao?” Bóng người phía sau vô thanh vô tức nhích lại gần, Kiều Ứng vừa mới quay đầu lại đột nhiên bị ôm lấy eo, sau đó thân mình đã bị xoay lại, bị bắt đối mặt với Thẩm Liễm, “Tôi rốt cuộc là làm gì đắc tội anh sao? Anh lúc nóng lúc lạnh, tâm tình tốt liền cho tôi chút ngon ngọt, thoáng cái liền đột nhiên đẩy tôi ra xa ngàn dặm. Ngay từ đầu cho tôi ảo tưởng, rồi lại lấp lửng như vậy, thực đã nghiền đi, Kiều Ứng?”

Tim Kiều Ứng đột nhiên thất lại một chút, hít một hơi thật sâu, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn thẳng Thẩm Liễm: “Không sai, tôi thừa nhận tôi quả thật là thiếu chút nữa đã bị anh mê hoặc tâm trí. Chính là Thẩm Liễm, tôi và anh không giống nhau, tôi chưa từng tiếp nhận đàn ông, tôi cũng đối với anh có cảm giác như vậy. Tôi hối hận, không nên đáp ứng anh, ngay từ đầu nên trực tiếp từ chối. Dừng ở đây được chưa, Thẩm Liễm?”

“Vì sao?” Thẩm Liễm ghé vào tai hắn khẽ hỏi, “Rõ ràng lần đó cảm giác tốt lắm, vì sao không chịu tiếp tục? Kiều Ứng, không tiếp nhận đàn ông không có nghĩa là anh không thể nhận, ít nhất anh thừa nhận đối với tôi cũng có cảm giác.” Hai tay hắn đột nhiên xiết lại, đem Kiều Ứng ôm chặt vào trong ngực, “Làm gì nghĩ đến phức tạp như vậy? Anh chỉ cần thoải mái một chút, tiếp nhận tôi. Cho dù thử xem cũng tốt, vì sao phải hoàn toàn không cho cơ hội?”

Kiều Ứng cười lạnh một tiếng, giãy ra: “Đáng tiếc tôi đối với khoái cảm đơn thuần từ trò chơi thể xác này, không có hứng thú.” Hắn nhìn về phía Thẩm Liễm, vừa lòng nhìn chăm chú vào hai hàng lông mày đẹp đẽ của hắn đang chậm rãi nhăn lại, “Còn muốn tôi nói rõ ràng nữa sao?”

Thẩm Liễm vẫn không nhúc nhích nhìn hắn, thật lâu sau, lộ ra nụ cười mang theo chút hàn ý: “Trò chơi thể xác? Anh cũng không khỏi quá coi thường tôi, Kiều Ứng, tôi nếu chỉ là muốn chơi đùa trò chơi thể xác, cần gì phải tìm anh?”

Kiều Ứng biến sắc, Thẩm Liễm cũng tiến sát lại, đem hắn nhanh chóng kéo về, nửa ép buộc đè lại hắn ngồi xuống sofa, sau đó cầm lấy điều khiển, ấn vào một nút, hình ảnh nhanh chóng dừng lại. Kiều Ứng lúc này mới phát giác, trong TV đang chiếu, chính là bộ phim hắn diễn mười năm trước, đại khái là Thẩm Liễm từ trên kệ đựng CD nhà hắn tìm ra.

“Anh cho tôi xem phim này làm gì?” Kiều Ứng khàn giọng nói, “Lần trước anh cũng là đang xem phim này, anh liền như vậy nhớ mãi không quên tôi mười năm trước?”

Hình ảnh dừng lại cảnh Kiều Ứng nửa thân trên để trần, mặc một cái quần jean, ngồi trên thành cửa sổ hút thuốc.

Trên màn hình là làn khói mỏng manh, qua làn khói nhẹ, khuôn mặt kia mang theo chút mờ mịt, hơi ngửa

đầu nhìn phía chân trời.

“Anh không phải nói tôi mê luyện anh mười năm trước sao?” Khóe môi Thẩm Liễm câu lên một nụ cười không rõ hàm xúc, “Hiện tại tôi nói cho anh biết, chính là anh mười năm trước, khiến tôi phát giác nguyên lai tôi cũng có thể đối với đàn ông sinh ra dục vọng.”

11. Chương 11

Kiều Ứng thoáng cái sợ ngây người. Hắn nhìn trên màn hình TV hình ảnh chính mình thời thiếu niên, lại nhìn tới bóng dáng phản chiếu từ cửa sổ sát đất đối diện —— sớm đã không còn là gương mặt trẻ tuổi thần thái phi dương, bởi vì một mối cùng tuổi tác mà vành mắt hiện tại đã thâm đen, từng mập lên một cách quá lộ lại cố gắng giảm cân, bởi vậy thân thể chẳng có vẻ gì rắn chắc, không khỏi kinh ngạc nói: “Anh không thấy là tôi mười năm trước, cùng tôi hiện tại... Điểm khác biệt cũng quá lớn sao?”

Hắn nhớ tới năm đó chính mình được trao danh hiệu “Mĩ thiên sứ thiếu niên bóng đêm”, mọi người đều khen nụ cười hắn đáng yêu, đôi mắt trong suốt sáng ngời, khi đó người hâm mộ hắn đâu chỉ ngàn vạn. Chính là năm tháng dần trôi, hắn không còn trẻ nữa, trên người còn lưu lại bất quá chỉ là mờ hồ một chút bóng dáng năm đó. Hắn nghĩ Thẩm Liễm nếu là đối với thiếu niên mười năm trước kia ôm dục vọng, như vậy đối với chính mình mười năm sau này, cư nhiên còn có thể có cảm giác mê luyện, quả thực bất khả tư nghị (1).

Thẩm Liễm chỉ cười khẽ, đưa tay chế trụ cằm hắn, hơi nâng mặt hắn lên, dừng ở hai mắt hắn: “Có lẽ anh không tin, nhưng tôi vẫn chờ đợi cơ hội này, có một ngày, có thể đem anh trong hiện thực, thật sự ôm chặt vào trong ngực.”

Cho dù chậm mười năm, cũng không là gì.

Vì người đó là Kiều Ứng, là người hắn từng không thể ức chế sự mê luyện, lần đầu tiên đối với đàn ông sinh ra dục vọng.

Tầm mắt Kiều Ứng có chút hoảng hốt dừng trên mặt Thẩm Liễm, người này rõ ràng cùng với mình là hai đại nam nhân không sai biệt lắm, lại vẫn duy trì hình thể thon gầy rắn chắc như trước, tóc đen con người đen, gương mặt hoàn mỹ đến không thể chê điểm nào. Năm tháng ở trên người hắn cơ hồ không lưu lại dấu vết gì, có lẽ ông trời luôn phá lệ chiếu cố một loại người, mà Thẩm Liễm chính là người may mắn được trời ưu ái.

Diện mạo, danh vọng, địa vị, hắn cái gì cũng không thiếu. Hắn có thể tùy tâm sở dục hưởng thụ đủ loại tình cảm lưu luyện, lấy điều kiện của hắn, dù là muốn tìm bạn giường, chỉ sợ cũng là cả trai lẫn gái đổ xô chạy vào. Kiều Ứng không phải là người tự ti, nhưng mà đối mặt với Thẩm Liễm, không khỏi cũng sẽ suy nghĩ một chút.

Chính là không thừa nhận cũng không được, đó là một người rất có mị lực, lại là người đàn ông rất kêu gọi.

Ngữ điệu ôn nhu, ghé vào tai hắn thổ lộ những lời khiến kẻ khác nhin không được mà trầm mê. Ngón tay thon dài dọc theo cằm hắn chậm rãi trượt vào trong áo, vuốt ve cần cổ cùng xương quai xanh, một chút một chút làm bùng lên ngọn lửa dục vọng.

“Chờ một chút!” Hô hấp của Kiều Ứng dần dần dồn dập, vội vàng đè lại tay Thẩm Liễm, “Chẳng lẽ anh hiện tại sẽ...”

“Bằng không còn muốn chọn lựa ngày tốt nào nữa?” Thẩm Liễm khẽ cười một tiếng, dán sát bên tai hắn, trong thanh âm mang theo ý trêu ghẹo, “Lần trước anh cũng không gà mẹ như vậy, rõ ràng cũng là thực chủ động, chẳng lẽ ở trong xe cảm giác so với ở trong này tốt hơn?”

Kiều Ứng mặt đỏ lên, hần kinh nghiệm cũng không phong phú, nhiều năm qua bạn giường cố định cũng chỉ có một Trình Diệu Nhiên mà thôi. Hai người ở chung gần tám năm, cái gì tình cảm mãnh liệt đều sớm trở nên nhạt nhẽo, có đôi khi song song nằm trên giường, ngay cả dục vọng làm tình đều không có, chỉ là cho nhau cái ôm, nhận lấy một chút ấm áp mà thôi. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới chính mình cuối cùng lại bị một người đàn ông, không phải một... mà tới ba lần làm dậy lên dục vọng, đã tới mức ngay cả chính mình cũng có chút không thể khống chế.

Chính là... Thật sự cùng với một người đàn ông làm tình, lại có chút nao núng.

Kiến thức thông thường đại khái vẫn phải có, phải làm như thế nào ước chừng cũng biết. Chính là, Thẩm Liễm một bộ dáng muốn đem hắn áp đảo, chẳng lẽ hắn thoát nhìn giống như là phải ở mặt dưới?

Hắn tỉnh táo lại, chỉ bằng khuôn mặt kia của Thẩm Liễm, trong chuyện ấy cũng có thể bị hắn áp đảo đi?

Thế nhưng môi Thẩm Liễm trong lúc hắn đang hỗn loạn suy nghĩ đã dán sát lên, hơi dùng lực gặm cắn vành tai hắn, thông thả mà hữu lực vuốt ve thắt lưng cùng phía sau lưng hắn. Mắt thấy sẽ bị đẩy ngã trên mặt đất, Kiều Ứng thở hổn hển, rốt cuộc cố sức xoay người đè trên người Thẩm Liễm.

“Nếu muốn làm, phải cho tôi ở mặt trên.” Kiều Ứng hơi thở bất ổn nói xong, dùng sức đè lại vai Thẩm Liễm.

Thẩm Liễm thoáng cái có chút hoảng hốt.

Đôi mắt kia bởi vì tình cảm mãnh liệt mà dị thường sáng ngời, gương mặt mang theo hưng phấn không thể ức chế lại ẩn ẩn hàm chứa một tia ngưng ngừ, đôi môi bị hôn đến có chút sưng đỏ, tất cả đều kích thích thần kinh của Thẩm Liễm. Thiếu niên mười năm trước khiến mình trong phút chốc bùng lên lửa dục kia, cùng người đàn ông hiện tại đang áp trên người mình nháy mắt chòng chéo lên nhau, hắn khàn giọng trả lời: “Được.”

Kiều Ứng lập tức liền cúi xuống hôn, hắn vuốt ve cơ thể Thẩm Liễm, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp mà tinh tế của anh ta nhiễm tình dục đỏ ửng lên. Thật cẩn thận đưa ngón tay đi vào mặt sau của Thẩm Liễm, Thẩm Liễm phối hợp nâng lên thắt lưng, động tác này không thể nghi ngờ đã kích thích Kiều Ứng, hắn rõ ràng không say, lại cảm thấy hưng phấn như mình đang say.

Thân thể chậm rãi bị mở ra, sau đó vật cứng nóng rực từng chút từng chút dồn tiến vào. Thẩm Liễm có chút thở hổn hển, đưa mắt nhìn lên, chỉ thấy Kiều Ứng giống như uống rượu say, gương mặt hưng phấn đến có chút hoảng hốt hơi hơi buông xuống, đôi mắt sáng ngời ngập tràn tình dục, đôi môi hơi hé mở phát ra tiếng thở dốc tinh tế, một bên ở trong cơ thể hấn co rút, một bên đưa tay vuốt ve mặt hấn.

Thẩm Liễm nhin không được rên rỉ một tiếng, đợi cho Kiều Ứng khẽ thở gấp chậm rãi rút ra, rốt cuộc kiểm chế không được, xoay người áp đảo hấn.

Cặp mắt to kia thoáng chốc kinh ngạc mở lớn hơn nữa, Kiều Ứng có chút kinh nghi bất định (2) nhìn Thẩm Liễm, còn chưa từ trong tình cảm mãnh liệt khôi phục lại, chợt nghe thấy tiếng cười trầm thấp của Thẩm Liễm, cúi xuống liếm liếm môi hấn: “Được rồi, giờ đến lượt tôi, Kiều Ứng.”

Thông cảm Kiều Ứng lần đầu tiên cùng đàn ông làm, người chưa bao giờ chịu khuất phục như Thẩm Liễm cũng cam tâm tình nguyện bị đặt ở dưới. Nhưng là Kiều Ứng suy cho cùng vẫn là trúc trắc, nói lúc hấn vừa tiến vào Thẩm Liễm không đau, đó là giả, chỉ là hấn bị nét gợi cảm kinh người của Kiều Ứng đột nhiên tỏa ra làm cho chấn động, thế nên khi bị người này tiến vào, trong đầu lại ảo tưởng cảnh tượng tuyệt vời khi mình vào trong hấn.

Ngón tay hấn đặt trên mặt Kiều Ứng nhẹ nhàng vuốt ve, sau đó đột nhiên hôn môi, nụ hôn sâu như muốn nuốt lấy con mồi. Truy đuổi đầu lưỡi Kiều Ứng, nhanh chóng quấn lấy, sau đó hung hăng mút. Vừa lòng nghe hô hấp của Kiều Ứng càng thêm dồn dập, Thẩm Liễm buông môi hấn ra, lấy ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, hơi hơi tách ra, sau đó duỗi vào, khẽ khàng đụng chạm trên đầu lưỡi hấn.

Đôi mắt đen láy của Kiều Ứng ản ản ánh nước, hơi hơi híp lại, mang theo vẻ hoảng hốt cùng mờ mịt khi bị hấn sâu trong tình dục, đôi môi đang bị đầu ngón tay hấn khiêu khích khẽ phát ra tiếng thở gấp khó nhịn.

Thẩm Liễm tựa hồ nhẹ cười một tiếng, vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm xương quai xanh của Kiều Ứng, sau đó hung hăng mút vào. Kiều Ứng lập tức nhú nhú mào, nhưng không bật ra tiếng. Đôi môi kia liền chậm rãi di chuyển xuống dưới, một chút một chút lướt qua da thịt mịn màng nóng bỏng của hấn.

“Tôi... muốn đi vào, a.”

Dù là ở thời điểm này, trong mắt Thẩm Liễm vẫn như cũ mang theo sự ôn nhu khiến người ta chìm đắm, Kiều Ứng chậm rãi vươn tay, ôm lấy vai hấn.

Khi Kiều Ứng tỉnh táo lại, chỉ cảm thấy cả người giống như bị nghiền nát qua, không còn chút sức lực. Hấn quay đầu nhìn, người bên cạnh ngủ thật sâu, mái tóc đen tuyền rũ xuống trán, giống như con mèo đang say ngủ, vô hại mà gợi cảm.

Nhưng chỉ có người này, tối hôm qua cơ hồ đem hấn làm đến tắt thở.

Hấn bắt quả là ở trên thân nam nhân này đặc ý một lần, còn chưa kịp hiểu gì, kẻ tiếp đã bị người này đặt dưới thân, làm không biết bao nhiêu lần.

Hơi di động thân thể một chút, nhin không được lại phát ra một tiếng rên rĩ. Kiều Ứng nhớ tới mình hôm nay còn có công việc, liền càng thêm đau đầu. đành phải cố nén đau nhức ở hạ thân, mở ra cánh tay còn đang khoác bên hông mình, tập tễnh đi đến phòng tắm tắm rửa.

Hắn kỳ thật vẫn là có chút hoảng hốt, cảm giác không phải thực.

Đã thật lâu không trải qua buổi sáng khi tỉnh lại, bên người còn có cảm giác ấm áp được ôm ấp từ người bên cạnh, nỗi cô đơn từ trước tới giờ, tựa như thoáng chốc đã bị xua đi mất.

Không phân rõ này đến tột cùng là thích, hay đơn thuần chỉ là không muốn xa rời cảm giác ấm áp này mà thôi. Kiều Ứng vội vàng lau khô người, mặc quần áo, cũng không đánh thức Thẩm Liễm, liền vội vàng đẩy cửa rời đi.

(1) *Bất khả tư nghị: Không thể tưởng tượng nổi*

(2) *Kinh nghi bất định: Kinh ngạc khó hiểu*

12. Chương 12

Cả ngày đều tâm thần không yên, Kiều Ứng ngay cả chụp ảnh cũng bị nhiếp ảnh gia nhắc nhở biểu tình không đúng. Khi phỏng vấn cứ như đi vào cõi thần tiên cách xa ngàn dặm, vài lần nghe sót câu hỏi của đối phương, cũng may dựa vào tố chất nghề nghiệp nhiều năm, cuối cùng hữu kinh vô hiểm kết thúc buổi phỏng vấn. Hai bên không phải lần đầu tiên hợp tác, thấy Kiều Ứng lần đầu lộ ra vẻ không có tâm trạng như vậy, đối phương thông cảm cười nói: “Tân đạo diễn tối hôm qua ăn mừng bộ phim mới quay xong đi? Cậu trông có vẻ mệt chết a, Kiều Ứng.”

Kiều Ứng xấu hổ cười cười: “Đúng vậy, cho nên hôm nay thật sự là không có tinh thần, thật xin lỗi.”

“Nghe nói tháng tám chiếu phim phải không? Tác phẩm lớn của Tân đạo diễn, lại có cậu tham gia, tất nhiên là tinh phẩm —— tôi thực chờ mong a.”

Kiều Ứng chỉ mỉm cười, tỏ vẻ cảm ơn. Hai chữ “tinh phẩm” thoáng kích thích tới thần kinh hắn, đúng vậy, hắn quay một bộ phim được xem là “tinh phẩm”, nhưng là một đồng cái gọi là thảm họa phòng vé trước kia, làm sao chỉ vì hai chữ “tinh phẩm” mà có thể thu hút người ta đến rạp xem phim đây?

Hắn rất muốn nói với đối phương, phim này chẳng phải tinh phẩm gì, tình tiết rất cẩu huyết, chẳng qua vì đón ý ăn theo thị trường, sử dụng nhiều mảnh lời tuyên truyền gây sự chú ý lớn thôi. Tân Khả Minh cũng từng là một đạo diễn có tài lại quái đản, nhưng trong tình cảnh kinh tế đình trệ hiện giờ của thị trường điện ảnh, cũng không thể không thay đổi quay về mấy bộ phim tình cảm lãng mạn phổ biến.

Không ai có thể kiên trì đến cùng tuyệt không thỏa hiệp, đây là cách sinh tồn trong giới giải trí này.

Buổi chiều nhận được điện thoại của quản lý, nhắc hẳn nhớ rõ ba ngày sau tham dự lễ đóng máy phim mới. Buổi tối khi về đến nhà phát giác Thẩm Liễm đã đi rồi, trên tủ đầu giường để lại tờ giấy nhắn, nói mình đến công ty bàn bạc hợp đồng quay quảng cáo, hỏi hẳn tối mai có thể cùng nhau ăn cơm hay không.

Kiều Ứng nhịn không được liền mỉm cười, nghĩ nghĩ, nhắn tin cho Thẩm Liễm, nói mình đồng ý. Không bao lâu Thẩm Liễm liền nhắn lại, hỏi hẳn đang ở nhà phải không. Kiều Ứng nghĩ thầm người này muốn làm gì, chẳng lẽ hẳn buổi tối còn muốn lại đây? Nhưng vẫn là thành thật trả lời: đúng vậy.

Lần này Thẩm Liễm không trả lời tin nhắn nữa, Kiều Ứng đợi một chút, rút cuộc đem di động để qua một bên, vào phòng tắm tắm rửa. Tắm xong ra ngồi ở sô pha xem TV, cầm điều khiển ấn lung tung các kênh, thường lơ đãng nhìn xem đồng hồ. Nếu dựa theo quy luật làm việc và nghỉ ngơi của hẳn trước kia, chưa đến mười giờ đã lên giường đi ngủ. Chính là kim đồng hồ đã chuyển tới mười một giờ, hẳn vẫn như cũ mặc áo choàng tắm ngồi ở sô pha.

Kiều Ứng không thể không thừa nhận, trong tiềm thức của hẳn, luôn nghĩ Thẩm Liễm sẽ tới đây.

Lại ngồi ngốc gần nửa tiếng nữa, Kiều Ứng rút cuộc đứng dậy, tắt TV, đi vào phòng ngủ. Trong lòng hẳn ỉn ỉn có chút buồn bực, đồng thời lại cảm thấy mình có chút buồn cười, Thẩm Liễm cũng không nói qua buổi tối sẽ tới đây, mà hẳn lại ngu ngốc giống như mấy người mới yêu, chẳng hiểu sao bắt đầu chờ mong, chẳng hiểu sao lại chờ đợi.

Nằm trên giường mới vừa nhắm mắt lại không bao lâu, tiếng chuông di động vang lên. Kiều Ứng sờ soạng lấy điện thoại, nhìn thoáng qua dãy số, ngần ra một chút mới nghe máy.

“Kiều Ứng, là tôi. Anh hiện tại ở nhà sao?” Thanh âm Thẩm Liễm cách điện thoại truyền tới.

Kiều Ứng dùng giọng điệu lãnh đạm trả lời: “Ở nhà, làm sao vậy?”

“Tôi đang ở dưới lầu nhà anh, giúp tôi mở cửa đi.”

Kiều Ứng nhất thời ngây ngẩn cả người, sau khi cúp điện thoại vội vàng rời giường, chạy ra mở cửa, nhìn thấy Thẩm Liễm một thân đồ đen, đeo kính mát đứng bên ngoài.

Trầm mặc trong chốc lát, Kiều Ứng mở miệng: “Hơn nửa đêm anh mặc thế này thật giống biến thái a.”

Thẩm Liễm cười cười: “Để ngừa vạn nhất thôi.”

Kiều Ứng biết hẳn là sợ bị đội săn tin chụp ảnh, không khỏi cười rộ lên: “Nhà của tôi dưới lầu từ trước đến nay không có đội săn tin mai phục, anh cẩn thận quá rồi, Thẩm Liễm.”

“Bọn họ thích đi theo xe tôi, không cẩn thận không được.” Thẩm Liễm không để ý trả lời, cởi giày vào nhà, không chú ý đến sắc mặt Kiều Ứng trong phút chốc hơi thay đổi.

Sau khoảng thời gian không có tin tức gì, dần dần không còn bị đội săn tin chú ý nữa, danh tiếng giảm đi rõ rệt, đi siêu thị gần nhà hay tới nhà hàng, không cái trang cũng không có người nào nhận ra. Kiều Ứng có đôi khi chính bản thân mình đều thiếu chút nữa đã quên thân phận của hắn là “ngôi sao”.

Gần như cũng đã quên, hắn hiện tại cùng Thẩm Liễm cỡ nào chênh lệch.

Thẩm Liễm cởi áo khoác, quay đầu lại liếc mắt nhìn Kiều Ứng một cái: “Anh đã ngủ rồi?”

“Đúng vậy, bắt quá bị anh đánh thức.” Kiều Ứng thu hồi suy nghĩ, lười biếng rời đi, xoa xoa tóc vào bếp rót cho hắn một ly nước trái cây, “Đã trễ thế này anh còn lại đây, ngày mai không phải làm việc sao?”

Thẩm Liễm không giống hắn, nào có thời gian nghỉ ngơi, làm việc như một cái máy.

“Vốn là có, nhưng mà tôi chuyển qua làm xong trong đêm nay, để trống buổi sáng ngày mai.” Thẩm Liễm cười đi theo sau hắn, nhận lấy ly nước trái cây hắn đưa, thuận tay đặt sang một bên, sau đó ôm lấy thắt lưng hắn, cúi đầu hít nhẹ gáy hắn, “Cho nên tới trễ, thật xin lỗi.”

“Có gì mà phải xin lỗi chứ.” Kiều Ứng cười nhẹ một tiếng, tâm tình rõ ràng là tốt lên nhiều. Nâng tay khê đề lại mu bàn tay Thẩm Liễm.

Liên như vậy lẳng lặng ôm, còn có loại lỗi giác giống như đang yêu nhau.

Loại tâm tình này, thật lâu trước kia thời điểm quen với Trình Diệu Nhiên cũng từng có qua. Nhưng là từ khi nào thì bắt đầu, loại ngọt ngào cùng hạnh phúc này, liền dần dần biến thành bất đắc dĩ chờ đợi tùy thời cũng có thể chấm dứt. Biết rõ cuối cùng sẽ không cùng một chỗ, lại vẫn là không cách nào vứt bỏ được chút hơi ấm kia, Kiều Ứng nghĩ thầm hắn cùng Thẩm Liễm, chỉ sợ cũng chính là kết cục như vậy.

Không bị trói buộc bởi hứa hẹn, cho nên mới có thể yên tâm thoải mái cùng một chỗ. Sau này tách ra không ai nợ ai, không có chờ mong cũng sẽ không thương tổn lẫn nhau, là kiểu yêu đương an toàn nhất.

Một nụ hôn sớm biết trước hạ xuống, khoe miệng Kiều Ứng mang theo ý cười, nhẹ nhàng nhắm mắt, ôn nhu đáp lại.

Ba ngày sau tiến hành nghi thức đóng máy phim mới. Trước mặt các phóng viên nhà báo, Thẩm Liễm, Kiều Ứng, Trình Diệu Nhiên song song ngồi, mỉm cười để các phóng viên chụp ảnh và phỏng vấn.

Ánh chớp máy ảnh nhấp nháy không ngừng, Thẩm Liễm và Trình Diệu Nhiên là diễn viên chính, đương nhiên trở thành tiêu điểm. Kiều Ứng tối hôm qua còn cùng Thẩm Liễm ở trên giường quấn nhau một đêm,

quả thực trong người cảm thấy mệt mỏi, bởi vậy gặp câu hỏi của giới truyền thông, cơ hồ cũng không thấy mở lời. Cũng may hần từ trước đến nay trước mặt cánh phóng viên đều là hình tượng lưỡi mở miệng, nên cũng không khiến ai hoài nghi điều gì.

Trình Diệu Nhiên bởi vì trong lúc quay phim với Thẩm Liễm truyền ra ít lời đồn, bởi vậy hơn phân nửa câu hỏi đều là tìm hiểu quan hệ giữa bọn họ. Hai người ăn ý mười phần vẫn duy trì mỉm cười, tránh nặng tìm nhẹ cùng các phóng viên đối đáp, hiển nhiên là sớm thành thói quen ứng phó loại trường hợp này. Cuối cùng phóng viên vẫn còn chưa thỏa mãn liền yêu cầu Thẩm Liễm cùng Trình Diệu Nhiên đứng chung một chỗ chụp ảnh, Thẩm Liễm kéo Kiều Ứng vào cùng, khi hai người đứng cạnh nhau, Thẩm Liễm khẽ nhẹ tay khoác lên lưng Kiều Ứng, nụ cười của Kiều Ứng thoáng có chút cứng ngắc, nhưng vẫn là duy trì tư thế, để phóng viên bên dưới chụp ảnh.

Ngày hôm sau tin tức được đăng lên, chiếm cứ hơn phân nửa trang báo giải trí. Trừ bỏ ảnh chụp ba người đứng chung một chỗ ngoài bìa, còn hé ra một tấm không biết khi nào bị phóng viên chụp được, tấm ảnh Thẩm Liễm mỉm cười nhìn Kiều Ứng.

Nụ cười kia quá mức ôn nhu, nếu vị trí Kiều Ứng đổi lại là Trình Diệu Nhiên, chỉ sợ chính là bằng chứng vô cùng xác thực về tin đồn tình cảm giữa hai người. Đáng tiếc người kia là Kiều Ứng, bởi vậy chú thích bên dưới ảnh chụp cũng liền biến thành hai người lấy hành động thực tế phá tan lời đồn không hợp nhau, trong quá trình quay phim đã trở thành bạn tốt, mọi người chờ mong hai người lại hợp tác chung một lần nữa linh tinh các loại.

Kiều Ứng nhìn thấy tờ báo, nhin không được thấy có chút buồn cười. Tầm mắt hần dừng lại ngay nụ cười của Thẩm Liễm, bỗng nhiên cảm thấy hai gò má một trận phát sốt.

Quản lý của hần nhóm người qua xem, theo tầm mắt hần nhìn đến ảnh chụp kia, cũng nhin không được cười rộ lên: “Các cậu cảm tình thoát nhìn thật sự không tồi.”

“Cái gì?” Kiều Ứng kinh ngạc một chút, cuống quít buông tờ báo xuống, bưng lên chén trà trước mặt, che dấu thất thổ vừa rồi của mình.

Quản lý hần đưa tay chỉ vào ảnh chụp: “Tấm ảnh này của cậu và Thẩm Liễm a, chụp thật không tồi. Thẩm Liễm không hổ là Thẩm Liễm, như vậy xem ra nói không chừng lần sau các cậu còn có cơ hội hợp tác.”

Kia chỉ là một câu vô ý, nhưng trong lòng Kiều Ứng cũng hơi run rẩy một chút.

Nguyên lai hần cùng Thẩm Liễm trong mắt người khác, chính là quan hệ như vậy.

Ngay cả khi vô tình biểu hiện ra ngoài tình cảm tốt, cũng bị cho là vì để tăng danh tiếng của nhau, vì trải đường cho lần hợp tác tiếp theo mà thôi. Nhưng là như vậy không phải là phương thức tốt nhất đối với quan hệ bất chính của bọn họ sao? Cho dù là biểu tình chân thật, thoát nhìn vẫn như cũ như là diễn trò. Khéo léo lợi dụng tình bằng hữu, cố ý biểu hiện thân mật, công chúng thấy như vậy, mới sẽ không làm cho quan hệ của bọn họ bị phơi bày.

Trong cái giới này, rất nhiều chuyện thật thật giả giả, ai cũng thấy không rõ quan hệ.

Tuy rằng chỉ có trong lòng mới hiểu rõ nhau, nhưng Kiều Ứng biết, loại quan hệ cùng một chỗ này giữa hần và Thẩm Liễm, là vĩnh viễn cũng không thể ra ngoài ánh sáng.

Chỉ có thể né tránh gặp mặt vào buổi tối, vô luận trong lúc đó có bao nhiêu thân thiết, vừa đến ban ngày đối mặt với công chúng, nhất định phải bày ra điệu bộ bạn bè bình thường. Ánh mắt ngẫu nhiên dây dưa, trao đổi nụ cười chỉ có đối phương mới hiểu, sau đó nhanh chóng đều tự quay đi.

Như vậy cho dù bị chụp ảnh, cũng sẽ không có chuyện gì.

Quan hệ như vậy, tựa như trong bóng đêm mờ mịt đi trên cầu thăng bằng, không biết khi nào thì sẽ một bước ngã xuống khoảng không.

13. Chương 13

Sau khi kết thúc buổi họp báo hôm đó, Thẩm Liễm liền bay đi Los Angeles. Ngay sau đó còn phải chụp ảnh cho một đồng lớn các tờ tạp chí, phỏng vấn, làm khách mời cho các chương trình truyền hình, quả thực là bận tới tận tối tối. Ngược lại Kiều Ứng thể nhưng lại rảnh rỗi hơn rất nhiều. Có đôi khi Thẩm Liễm phải vội đến nửa đêm mới có thể kết thúc công việc, Kiều Ứng liền đem chìa khóa nhà đưa hần, như vậy mình cũng không phải hơn nửa đêm còn bị quấy rầy thức dậy ra mở cửa.

Nhưng là hai người vẫn như cũ chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, có đôi khi đã hẹn với nhau, cũng sẽ bởi vì Thẩm Liễm bận quá không thể phân thân, mà không thể không lâm thời lỡ hẹn. Kiều Ứng cũng đã từng có khoảng thời gian hầu như làm việc liên tục không có một ngày nghỉ ngơi như vậy, cho nên cũng thông cảm. Thẩm Liễm cũng muốn đem chìa khóa nhà mình đưa cho Kiều Ứng, nhưng bị Kiều Ứng khước từ. Hần cười nói: “Nhà anh bốn phía đều có đội sẵn tin mai phục, nếu như bị chụp cảnh tôi thường xuyên đến đây, người khác không nghi ngờ mới là lạ.”

Thẩm Liễm cười cười, liền cũng không cố kiên trì nữa.

Khoảng thời gian tiếp theo, Thẩm Liễm bắt đầu tập trung quay MV cho ca khúc mới của mình. Diễn xuất rồi lần sân sang ca hát, là luật bất thành văn trong giới này. Danh tiếng của Thẩm Liễm sau khi càng vang xa liền bắt đầu tiến quân sang giới âm nhạc, phát triển song song hai lĩnh vực thể này mới là bí quyết giữ được sự nổi tiếng lâu dài không suy. Nhiều năm qua như vậy cũng đạt được to nhỏ không ít giải thưởng, có được một số fan âm nhạc cố định. Ngay cả ca khúc chủ đề của phim điện ảnh lần này bọn họ hợp tác, đều là do Thẩm Liễm hát.

Kiều Ứng biết hần cả ngày bay tới bay lui, tới khắp nơi lấy cảnh, liền gọi điện thoại dặn hần chú ý thân thể. Liên tiếp mấy ngày không gặp mặt, cũng nhin không được có chút nhớ nhung. Nhìn xem lịch, tính toán cũng sắp tới ngày Thẩm Liễm trở về. Kết quả là ngày Thẩm Liễm về tới, thế nhưng lại không gọi điện cho hần, kim lòng không được có chút buồn bực. Ngày hôm sau rốt cục nhin không được, liền gọi điện

thoại qua.

Sau khi điện thoại được kết nối, truyền đến lại là thanh âm mang theo nồng đậm giọng mũi, Thẩm Liễm thăm thương hề hề nói, hần mệt mỏi đến ngã bệnh, cơm cũng chưa ăn, phát sốt nằm ở trên giường.

Kiều Ứng hoảng sợ, vội vàng túm lấy hòm thuốc trong nhà, lái xe chạy thẳng tới nhà Thẩm Liễm. Sau khi đậu xe xong đi đến dưới lầu nhà Thẩm Liễm, nhìn lên liền thấy một chiếc màu đen đứng ở phía đối diện, một người đàn ông đang ló ra ngoài cửa kính xe hút thuốc. Khi bốn mắt nhìn nhau, Kiều Ứng theo bản năng nghĩ, kia hẳn là đội săn tin.

Đối phương thấy hần hiển nhiên cũng sửng sốt một chút, Kiều Ứng mỉm cười tự nhiên, người nọ liền cũng theo phản xạ cười lại một chút. Sau đó thấy Kiều Ứng điềm nhiên như không ấn chuông cửa, vào phòng, tùy tay đóng cửa lại.

Người nọ nghĩ thầm chắc Thẩm Liễm hẹn hần đến ăn cơm. Việc này cũng chẳng có gì to tát, trong giới này ai lại không có một hai người bạn, huống chi Thẩm Liễm nhân duyên từ trước đến nay luôn tốt. Nhưng là hần vẫn còn có chút kinh ngạc, bởi Kiều Ứng trong ấn tượng, không phải là người dễ dàng kết giao.

Thẩm Liễm quả nhiên có thủ đoạn.

Cuối cùng, người nọ cũng chỉ nghĩ vậy, mang theo chút bội phục, lùi vào bên trong xe. Nhìn đồng hồ, nghĩ đêm nay chắc là ngồi không không thu thập được tin tức gì, nếu Thẩm Liễm hẹn Kiều Ứng, kia hơn phân nửa sẽ không hẹn với người khác nữa, ảnh mình muốn chụp hẳn là không có khả năng có. Sau đó người nọ liền khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Thẩm Liễm nằm ở trên giường, đang mê man thì nghe được tiếng chuông cửa, liền cố đứng dậy ra mở cửa. Kiều Ứng trong tay mang theo hòm thuốc, thấy hần hai má đỏ bừng, nhất thời cũng hoảng sợ. Tức giận mắng hần: “Bị bệnh thế nào mà không gọi điện thoại cho tôi? Một người nằm trong nhà, bệnh chết cũng không ai biết.”

Mũi Thẩm Liễm đỏ lên, ngay cả mắt cũng đều có chút sưng, chật vật nhìn hần: “Không muốn bị anh thấy bộ dạng khó coi này của tôi a.”

Kiều Ứng trừng mắt liếc hần một cái: “Anh là ngu ngốc sao?” Đưa tay sờ trán hần, thấy không nghiêm trọng như mình nghĩ, thoáng cái liền yên tâm: “Chắc là bị cảm, sao không đi bệnh viện?”

“Phiền phức...” Thẩm Liễm lẩm bẩm một câu, tựa cằm vào vai hần, “Tôi chán ghét đi bệnh viện, rất phiền phức.”

Trước kia quay phim vô ý bị thương được đưa vào bệnh viện, kết quả hầu như tất cả y tá đều chen chúc ngoài cửa phòng bệnh nhìn lén. Ấn chuông gọi cũng sẽ có người tiến vào muốn hần ký tên, truyền thông đều chặn kín ngoài cửa, hận không thể đem bệnh tình của hần khoa trương nghiêm trọng gấp bội, quả thực không một ngày sống yên ổn.

Kiều Ưng ước chừng cũng hiểu được hần vì sao không chịu đi bệnh viện, nhin không được cười rộ lên: “May mà không phải bệnh nặng gì, nếu là thực nghiêm trọng, anh không muốn tới bệnh viện cũng phải tới. Được rồi, quay về giường nằm đi, uống thuốc trước đã, tôi đi giúp anh làm chút đồ ăn.”

Thẩm Liễm ngoan ngoãn để Kiêu Ưng dìu mình lên giường nằm, uống thuốc Kiêu Ưng đưa, uống nước xong, đắp chăn nằm xuống giường. Kiêu Ưng vào bếp nấu cháo cho hần, dứt hần ăn xong nửa bát cháo, lại đặt túi chườm nước đá trên trán hần, lo lắng trông nom hần đến nửa đêm. Cuối cùng thấy hần bớt cuộc hạ sốt, lúc này mới thoáng nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị về nhà.

Thẩm Liễm đưa tay kéo lấy hần, giọng khàn khàn: “Đã trễ thế này, ở lại đi.”

Kiều Ưng ngẩn ra một chút, cười cười, rút tay ra: “Không được, nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

Thẩm Liễm bình tĩnh nhìn hần: “Vì sao anh không chịu qua đêm ở nhà tôi?”

Kiều Ưng hơi ngẩn ra, không biết nên trả lời thế nào.

“Mỗi lần đều là tôi đến nhà anh tìm anh, thế nào cũng phải gọi điện thoại mời anh, anh mới bằng lòng thỉnh thoảng tới nhà tôi ăn một bữa cơm, cho tới bây giờ cũng không chịu ở lại qua đêm.” Trong thanh âm Thẩm Liễm dần dần lộ ra một chút ủy khuất, “Liền ngay cả khi tôi đưa chìa khóa nhà cho anh, anh cũng đều từ chối. Kiêu Ưng, anh đối với tôi rất lạnh nhạt.”

Kiều Ưng sau một lúc lâu không nói gì, thật lâu sau mới chậm rãi mở miệng: “Vậy anh muốn tôi phải thế nào, Thẩm Liễm? Là anh nói muốn tôi tiếp nhận anh, tôi làm được. Là anh nói muốn tôi thả lỏng tâm tính trong quan hệ của chúng ta, tôi cũng làm rồi. Tôi đưa anh chìa khóa nhà tôi, tôi cho tới bây giờ cũng không từ chối lời mời nào của anh, anh còn có cái gì không hài lòng đây?”

“Chính là anh cho tới bây giờ đều không có tí gì chủ động.” Thẩm Liễm bất mãn nhìn hần, cả môi cũng hơi cong lên. Có lẽ là do bị bệnh, người này trước mặt người khác từ trước đến nay luôn là một nam nhân ổn trọng nội liễm, nhưng lại cũng bắt đầu bướng bỉnh, “Chúng ta đã lâu cũng chưa làm, anh không dễ dàng mới đến một lần, thế nhưng lại muốn đi...”

Kiều Ưng quả thực vừa tức vừa buồn cười, trừng hần: “Anh bệnh thành cái dạng này, còn có khí lực làm?” Nhân châu xoay động, bỗng nhiên nở nụ cười, “Cũng tốt, làm một lần giúp anh đổ mồ hôi, nói không chừng ngày mai liền khỏe hần. Bất quá nhìn anh suy yếu như vậy, vẫn là tôi ở mặt trên thì tốt hơn —— muốn hay không trước đi tắm rửa một cái?”

Thẩm Liễm kinh hãi, nháy mắt bắt đầu chùn chân: “Không, không cần...”

Kiều Ưng một phen đề lại không cho hần lùi đi: “Anh không phải nói đã lâu không làm sao?”

“Về sau còn có cơ hội...”

“Không phải trách tôi không chịu lưu lại qua đêm sao?”

“Không, không trách anh...”

Kiều Ứng rút cuộc nhịn không được, cười ha hả: “Được rồi, anh có muốn làm tôi cũng không dám đâu. Anh không sợ bản thân ngày mai dậy không nổi sao?” Buông ra hai tay đang đè ép hấn, Kiều Ứng đứng lên, dừng một chút, hướng hấn chìa tay ra, “Đưa chìa khóa nhà anh cho tôi đi.”

“A?” Thảm Liễm kinh ngạc nhìn hấn.

“Tủ lạnh nhà anh cái gì cũng không có, tôi sợ anh ngày mai đói chết ở nhà cũng không ai hay. Đưa chìa khóa cho tôi, ngày mai tôi tới đây giúp anh nấu cơm.”

Thảm Liễm nhất thời cười toe toét không thấy mắt đâu, chỉ vào tủ đầu giường: “Ngay trong ngăn kéo bên trái, sớm đã nói đưa cho anh, anh còn ra sức từ chối...”

Kiều ứng quay đầu lại trừng mắt liếc hấn: “Tôi sẽ trả lại cho anh!”

Thảm Liễm cười hì hì, giả bộ như không nghe thấy.

Khi Kiều Ứng rời đi, nhìn xâu chìa khóa trong lòng bàn tay mình, trong lòng dâng lên một cỗ tư vị nói không nên lời.

Hắn lúc trước cự tuyệt Thảm Liễm đưa chìa khóa nhà cho hấn, là bởi vì hấn căn bản nghĩ không cần.

Bởi vì một khi có được chìa khóa, cũng có nghĩa là được tùy thời tự do ra vào nhà hấn. Sẽ nhịn không được từng bước một bắt đầu xâm chiếm không gian riêng tư của đối phương, đem đối phương coi là hết thấy của mình, sẽ bắt đầu để ý, đa nghi, lo được lo mất, càng thân mật lại càng nguy hiểm. Hấn có thể đem chìa khóa nhà mình đưa cho Thảm Liễm, nhưng không muốn nhận chìa khóa nhà Thảm Liễm. Kiều Ứng cũng biết trong chuyện tình cảm của hấn cùng Thảm Liễm, chính mình trước sau đều nằm ở thế bị động. Đại khái là bởi vì hấn vẫn luôn nhớ rõ, Thảm Liễm đã nói qua chính mình không phải loại người thích tình cảm lâu dài.

Có lẽ bản thân thực sự suy nghĩ quá nhiều. Tại sao không thể tin tưởng Thảm Liễm một lần chứ?

Hai tháng qua, bọn họ ở chung thực quá mức hòa hợp, hoàn toàn giống hệt hai người yêu nhau. Thảm Liễm làm người yêu, thật sự là không thể bắt bẻ, đối với hấn vừa ôn nhu lại sẵn sàng, từng bước nhượng bộ, hết thấy bao dung. Mà chính mình thì sao? Tách ra vài ngày sẽ nhịn không được nhớ nhung, biết Thảm Liễm bị bệnh liền sợ đến tâm hoảng ý loạn, hấn không thể không thừa nhận, hấn bất tri bất giác đã rơi xuống rồi.

Là thực yêu mến, sẽ không cần phải hoài nghi tình cảm rồi chùn bước, một mực bị động. Cho nên hẳn rồi cuộc vẫn là cầm lấy xương chìa khóa nhà Thẩm Liễm, mơ hồ bắt đầu chờ mong có thể như vậy cùng Thẩm Liễm ổn định lâu dài.

14. Chương 14

Kiều Ứng ngày hôm sau quả nhiên xách một túi đồ ăn lái xe đến nhà Thẩm Liễm, khi dùng chìa khóa Thẩm Liễm cho hắn mở cửa, còn có chút cảm thấy mất tự nhiên. Nhưng lập tức từ đáy lòng lại dâng lên một cỗ hạnh phúc khó nói nên lời.

Ngay cả khoe môi cũng không tự giác hơi cong lên, Kiêu Ứng tiến vào phòng, mới phát giác Thẩm Liễm đã rời giường, cả người nằm nhoài trên sofa, trong TV phát ra âm thanh huyền ảo.

“Tốt hơn nhiều?” Kiêu Ứng nhìn hắn một cái, đi qua sờ sờ hai bên thái dương hắn, lộ ra nụ cười yên tâm, “Hoàn hảo, không có việc gì.”

Thẩm Liễm lười biếng đáp lại, vẫn không chuyển mắt nhìn chăm chăm màn ảnh TV. Kiêu Ứng theo tầm mắt hắn xem qua, chỉ thấy trên màn hình hé ra một gương mặt thanh xuân bức người không ngừng xuất hiện, không khỏi hỏi một câu: “Anh đang xem gì vậy?”

“MV bài hát mới trong album của tôi.” Thẩm Liễm di chuyển cơ thể một chút, tựa đầu gối lên đùi Kiêu Ứng, thư thái thoải mái nằm, “Quay cũng không tệ lắm.”

Kiều Ứng nhìn qua, bài hát mới này của Thẩm Liễm vừa phát hành ngoài thị trường không lâu, nghe nói album bán không tồi. Diễn viên trong MV tựa hồ là người mới, ở trong bài hát của Thẩm Liễm, diễn một chuyện tình bi thương. Cuối cùng trên màn ảnh là một cô gái mặc áo cưới, đứng trong giáo đường không có chú rể, cũng không có khách mời, đau thương mỉm cười, tự mình đeo nhẫn. Mà màn ảnh vừa chuyển, một chàng trai ngã xuống vũng máu nơi góc đường, giãy dụa cố ngồi dậy dựa vào tường, dùng một tia khí lực cuối cùng châm một liều thuốc, nhìn giáo đường xa xa, chậm rãi lộ ra nụ cười vô lực, nhắm mắt lại.

Màn ảnh như nháy mắt ngừng lại ngay hình ảnh chàng trai kia châm thuốc.

Kiều Ứng không khỏi quay đầu nhìn Thẩm Liễm.

“Cùng anh có chút giống ha.” Tầm mắt Thẩm Liễm như cũ dừng trên màn ảnh, “Giống như thấy được bộ dáng anh mười năm trước.”

Kiều Ứng ngẩn ra một chút, mới phản ứng lại người Thẩm Liễm đang nói chính là người mới kia, vì thế cũng nhìn kỹ màn ảnh, cười cười: “Tôi mười năm trước cũng không đẹp như vậy.”

Thẩm Liễm nhắc mới thấy, hần phát giác đứa nhỏ kia mặt mày quả nhiên cùng chính mình thời thiếu niên có chút giống nhau. Tư thế châm thuốc vô cùng giống, bộ dáng dựa vào tường hơi hơi ngửa đầu nhìn về phía chân trời, cũng thập phần tương tự bộ phim điện ảnh mình đóng năm đó. Chẳng qua, năm đó trên màn ảnh mình có vẻ suy sút tinh thần, mà đứa nhỏ này, lại tràn ngập một loại xinh đẹp kiêu ngạo sắc bén. Bởi vậy đồng dạng biểu tình, tựa hồ Kiều Ứng giấu ở đáy mắt kiêu ngạo không dễ dàng phát hiện, mà thiếu niên kia, lại không tiếc bày ra vẻ bề ngoài tùy tiện.

“Cậu ta là người mới công ty chúng tôi muốn đào tạo.” Thẩm Liễm cầm lấy điều khiển tắt TV, mỉm cười đưa tay ôm chặt thắt lưng Kiều Ứng, “Ra mắt còn không đến một năm đâu, danh tiếng đã rất cao. Tiểu quỷ này thực tiến xa, so với tôi năm đó còn giỏi hơn.”

“Nổi tiếng quá nhanh cũng không tất là chuyện tốt.” Kiều Ứng thản nhiên nói, “Nếu là tôi, thật tình nguyện tôi luyện thêm vài năm, chậm rãi chờ đợi cơ hội.”

Hắn nói chính là lời thật lòng, chính mình năm đó bởi vì thành danh quá nhanh, cảm thấy mọi thứ đều tới dễ dàng, mới dưỡng thành tính nết tự cao tự đại kia. Nghĩ mình là giỏi nhất, không chịu nghe người khác khuyên cũng không chịu quay đầu lại, như vậy kiêu ngạo, như vậy tùy hứng, như vậy quyết giữ ý mình, cuối cùng còn không phải như nhau không thể không thỏa hiệp.

Chỉ có nhân tài đã từng kinh qua vấp ngã mới có thể hiểu được, ngành công nghiệp giải trí mới là nơi thật tốt để tôi luyện lòng người. Nhưng kia cũng là phải tiêu phí nhiều năm mới có thể chân chính nhìn thấu. Kiều Ứng mơ màng nghĩ, cũng không quá quan tâm chuyện này, sờ sờ tóc Thẩm Liễm: “Còn chưa ăn gì đi, tôi đi làm cho anh.”

Thẩm Liễm không có ý tốt vuốt ve thắt lưng hắn: “Tôi đã sớm đói bụng... Từ tối hôm qua đói đến bây giờ đây.”

“Vậy anh còn không buông? Đây, anh đang sờ chỗ nào?!”

Thẩm Liễm cười đẩy ngã hắn trên sofa: “Cho nên, trước đến dứt tôi ăn no đi!”

Từ chỗ Thẩm Liễm rời đi, Kiều Ứng chỉ cảm thấy chân như nhũn ra. Nhớ lại vừa rồi bắt đầu ở phòng khách, hai người một đường từ trên sofa làm xuống sàn nhà, tiếp đến lại bị Thẩm Liễm đặt trên bàn cơm làm một lần, cuối cùng khi tắm nhìn không được ở trong bồn tắm lớn lại tới một lần nữa, giống như muốn đem mấy ngày qua không gặp mặt toàn bộ bù vào cho đủ. Kiều Ứng cũng không biết chính mình tại phương diện này cứ nhiên lợi hại như vậy.

Đương nhiên, lợi hại hơn chính là tên Thẩm Liễm kia. Nhìn không ra bề ngoài tuấn mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng này, lúc nhiệt tình quả thực khiến người ta chóng đờ không nổi.

Kiều Ứng ngồi ở trên xe, còn có chút đỏ mặt hai tai nóng bừng. Mới vừa khởi động xe, liền nghe được tiếng chuông di động vang lên.

Tiếp nhận điện thoại thì thấy, là số của Trình Diệu Nhiên.

Kiều Ứng ngần ra một chút. Mấy ngày nay, hắn hoàn toàn đắm chìm trong thế giới hai người với Thẩm Liễm, Trình Diệu Nhiên cũng bận rộn với công việc của mình, bởi vậy cũng không có liên lạc. Hiện tại Trình Diệu Nhiên tìm hắn, có lẽ là lại cảm thấy cô đơn, nhớ tới hắn đi.

“Diệu Nhiên, làm sao vậy?” Kiều Ứng chần chờ một chút, vẫn là nghe điện thoại.

“Em muốn tới nhà anh.” Thanh âm Trình Diệu Nhiên mang theo chút làm nũng vang lên, “Nhiều ngày như vậy không gặp mặt, em nhớ anh.”

Kiều Ứng trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên đáp lại thế nào, một lát sau mới trả lời: “Ừ, em lại đây đi.”

Hắn biết, nên cùng Trình Diệu Nhiên kết thúc.

Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên từng có ước định, một khi một trong hai người có người khác, liền không dây dưa lẫn nhau.

Cho tới nay, Kiều Ứng đều tuân thủ nghiêm ngặt ước định này, trừ bỏ Trình Diệu Nhiên, cũng không quen biết bạn gái nào. Hắn không muốn truy vấn sinh hoạt cá nhân của Trình Diệu Nhiên, cũng đã quen khi cô trở về bên cạnh mình, mang theo gương mặt cô đơn mà ủy khuất, mềm mại nằm trong lòng ngực hắn, nhẹ giọng nói: “Kiều Ứng, đáp ứng em, trước khi em rời khỏi anh, tuyệt đối không được rời bỏ em trước.”

Rõ ràng là yêu cầu ích kỷ như vậy, Kiều Ứng nghĩ, tại sao mình cuối cùng cũng không thể nhẫn tâm từ chối.

Hắn vẫn nghĩ người rời đi trước, chính là Trình Diệu Nhiên, không ngờ được vậy mà lại là mình. Nguyên lai chính mình chung quy cũng không phải một người yêu lâu dài như vậy, chỉ là sau khi tình yêu bị tiêu hao hết, vẫn mãi cô đơn, vậy nên mới yêu một người khác mà thôi. Sự xuất hiện của Thẩm Liễm không thể nghi ngờ là một ẩn số, tới vừa nhanh vừa đột ngột, làm hắn bất ngờ không kịp phòng liên bị kéo vào. Vì thế không thể lại tiếp tục cùng Trình Diệu Nhiên duy trì loại quan hệ này, không thể nhẫn tâm chấm dứt, đó là lừa gạt.

Bên cạnh hắn, chỉ có thể có chỗ cho một người.

Về đến nhà, quả nhiên thấy Trình Diệu Nhiên đang ngồi ở phòng khách, chiếc váy dài không tay màu đen khiến cô càng thêm quyến rũ. Nhìn thấy hắn, cô tươi cười tiến đến, theo thói quen dựa vào vai hắn: “Kiều Ứng, anh đi đâu vậy?”

Kiều Ứng hơi tránh cơ thể cô dựa vào, trả lời: “Không đi đâu cả, em tới đây khi nào?”

“Vừa tới không lâu.” Trình Diệu Nhiên để ý động tác tránh đi của hắn, thấy có hơi kinh ngạc. Cô có chút nghi hoặc đến gần Kiều Ứng, ngửi ngửi, sau đó vụt ngẩng đầu lên: “Anh tắm ở nhà ai? Không phải mùi sữa tắm anh hay dùng!”

Kiều Ứng chậm rãi xoay người, vẻ mặt phức tạp nhìn cô, rồi cuống mồm: “Diệu Nhiên, chúng ta chấm dứt đi.”

Sắc mặt Trình Diệu Nhiên trong phút chốc một mảnh tái nhợt: “Anh quả nhiên... Yêu người khác sao?”

Kiều Ứng không phủ nhận.

Trình Diệu Nhiên trầm mặc, cô cái gì cũng không làm, không chất vấn, cũng không tức giận. Cô từ trước đến nay là một phụ nữ rất đúng mực, cô nhớ rõ chính mình cùng Kiều Ứng từng có ước định, không trối buộc lẫn nhau, một khi có người khác, liền không dây dưa nữa.

Nhưng là cô thật không ngờ, lại chính là Kiều Ứng đề nghị chấm dứt quan hệ của bọn họ trước.

Cô vẫn luôn nghĩ mình là người hiểu rõ người đàn ông này nhất.

Có lẽ bề ngoài lạnh lùng, kỳ thật so với ai khác đều mềm lòng. Trong chuyện tình cảm tuy rằng cứng nhắc, cũng rất khó động tâm, nhưng một khi đã yêu, tuyệt đối sẽ không thay đổi. Cô biết mình giành được cơ hội, từng thắng được tâm người đàn ông này. Kiều Ứng khi ở đỉnh cao sự nghiệp, thậm chí từng hướng cô cầu hôn, nhưng khi đó sự nghiệp của cô cũng đang thuận lợi, không muốn bị ràng buộc như vậy, cho nên từ chối. Cho dù từ chối, lại vẫn là vô cùng tự tin, nghĩ trước khi mình rời bỏ, người này tuyệt đối sẽ không rời mình đi trước.

Ngay cả chính cô cũng không biết, loại tự tin này đến tột cùng là từ đâu mà đến. Chính là tám năm a... Kiều Ứng vẫn đều không yêu người phụ nữ nào khác, vì cái gì trong vòng hai tháng ngắn ngủi, hắn liền động tâm?

“Ít nhất nói cho em biết,” thanh âm Trình Diệu Nhiên có chút khàn khàn, ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Kiều Ứng, “Người anh yêu, là ai?”

Lấy ánh mắt Kiều Ứng, coi trọng tất nhiên cũng sẽ không là một cô gái bình thường. Trình Diệu Nhiên chính là muốn biết, có thể cướp đi tâm người đàn ông này, đến tột cùng là dạng phụ nữ thể nào.

Kiều Ứng chậm rãi lắc đầu: “Thật xin lỗi.”

Trong phút chốc tuyệt vọng bao lấy Trình Diệu Nhiên, Kiều Ứng ngay cả tên đối phương cũng không chịu nói... Cô biết mình là thật sự, hoàn toàn mất đi người đàn ông này.

Cổ nén nước mắt sắp trào ra, Trình Diệu Nhiên xoay người, kiệt lực bình tĩnh nói: “Em vẫn luôn nghĩ... Anh là không nỡ đối với em như vậy.”

Kiều Ứng không nói gì.

“Nguyên lai khi anh kiên quyết, cũng có thể tuyệt tình như vậy.” Lộ ra nụ cười sâu thẳm, Trình Diệu Nhiên cúi đầu. Thật lâu sau, khi ngẩng đầu lên, biểu tình trên mặt đã trở nên bình tĩnh, nghiêm nhiên lại là cô gái ngạo nghễ mà thanh cao, “Em sẽ tuân thủ ước định, không tới tìm anh. Nhưng là Kiều Ứng, em...”

Lời nói còn lại, cô rốt cuộc vẫn là không nói ra.

Ngay từ đầu buông tay trước, vốn chính là cô. Là cô làm cho đoạn tình cảm này trở nên không có hứa hẹn, nhìn không thấy tương lai. Kiều Ứng đã dung túng cô nhiều năm như vậy, hiện giờ sẽ không bao giờ... tiếp tục dung túng cô nữa.

Ngay cả cô thẳng đến giờ phút này, mới hiểu được nguyên lai mình thật không muốn rời xa ôm ấp của người đàn ông này.

15. Chương 15

Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên sau khi chia tay không lâu, người yêu mới của Trình Diệu Nhiên dần dần được tiết lộ. Đối phương là một doanh nhân giàu có, hơn ba mươi tuổi vẫn không có bạn gái cố định, từng cùng vài nữ minh tinh trong làng giải trí truyền ra không ít chuyện xấu. Nghe nói người nọ bám riết không tha theo đuổi Trình Diệu Nhiên được một thời gian dài, nhưng vẫn bị cô lãnh đạm đối đãi. Lần này đột nhiên bị báo chí tung ảnh chụp hai người lên xuất ngoại nghỉ phép, vì thế rốt cuộc công khai chuyện tình này.

Đối mặt với mấy tin đồn của giới truyền thông, Trình Diệu Nhiên không thừa nhận cũng không phủ nhận, hoàn toàn không có phản ứng đáp lại, ngược lại khiến cho đoạn tình cảm này thoát nhìn cũng có cảm giác chân thật. Lúc Kiều Ứng nhìn thấy tin tức trên báo, không khỏi nhú nhú mày. Người đàn ông này tiếng tăm từ trước đến nay không tốt, bởi vì có tiền vẻ ngoài lại phong độ, biết sử dụng thủ đoạn, không truy đuổi quá nhiều nữ minh tinh, lại không duy trì quan hệ với một người nào quá lâu. Trình Diệu Nhiên không phải cô gái hồ đồ, cũng không phải loại người bị đối phương hoa ngôn xảo ngữ sẽ lung lạc tâm trí, thế nào lại đi chọn hắn chứ?

Chính là Trình Diệu Nhiên đã cùng hắn hoàn toàn chia tay, cô quen với người nào, kết giao với dạng bạn trai gì, đều không tới lượt hắn quan tâm. Kiều Ứng mặc dù cũng có chút lo lắng, nhưng không nhiều chuyện gọi điện thoại cho cô, nhắc nhở cô để ý tránh bị lừa. Hơn nữa mấy loại tin tức thế này, độ tin cậy chỉ có vài phần. Vì thế cũng chỉ lật qua một trang báo, tiếp tục xem.

Trái lại Thẩm Liễm ngồi bên cạnh hắn thấy được đoạn tin tức kia, không khỏi “A?” một tiếng, kinh ngạc nói: “Anh cùng Trình Diệu Nhiên chia tay?”

Thẩm Liễm từ đó tới nay, hoặc nhiều hoặc ít cũng biết chút chuyện của Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên. Hắn vẫn nghĩ hai người bọn họ còn duy trì quan hệ yêu ngầm, hiện tại nhìn thấy thái độ Kiều Ứng trước chuyện tình cảm của Trình Diệu Nhiên, cũng không giống như hắn nghĩ.

Kiều Ứng như cũ nhìn trang báo, chỉ trả lời một tiếng: “Ừ.”

“Nhưng là,” Thẩm Liễm giật mình nói, “Mấy tháng trước, hai người không phải còn...”

Khi đó, Kiều Ứng trong cơn say còn ôm hắn gọi tên Trình Diệu Nhiên, có thể thấy được hai người dù sao cũng không hoàn toàn chia tay. Kia chẳng lẽ là mới chia tay không lâu sao?

Kiều Ứng rút cuộc buông tờ báo xuống, liếc mắt nhìn hắn: “Tôi cùng cô ấy là hoàn toàn chia tay, vào hai tuần trước.”

“Vậy anh thế nào lại không nói cho tôi biết?”

“Bởi vì tôi nghĩ chuyện này không cần thiết phải nói cho anh.” Kiều Ứng cười cười, “Chuyện của tôi, tôi sẽ xử lý tốt.”

Hắn không hy vọng một bên cùng Thẩm Liễm kết giao, một bên còn cùng Trình Diệu Nhiên vương vấn không dứt được. Thẩm Liễm nếu chưa từng truy vấn qua quan hệ của hắn và Trình Diệu Nhiên, vậy hắn liền tự mình xử lý nhanh gọn là được. Hắn biết đây là hai người tin tưởng nhau, để đối phương có không gian riêng tư, tựa như hắn cũng không hỏi Thẩm Liễm trước kia cùng người nào kết giao, sau này cũng không hỏi. Hắn tin tưởng anh ta, cho nên cũng hy vọng Thẩm Liễm có thể tin tưởng mình như vậy.

Chốc lát sau, Kiều Ứng nghe thấy thanh âm trầm thấp của Thẩm Liễm truyền đến: “Anh cùng cô ta chia tay... Là bởi vì tôi sao?”

Kiều Ứng kinh ngạc liếc mắt nhìn Thẩm Liễm: “Đây còn phải hỏi sao? Chẳng lẽ thời điểm tôi và anh cùng một chỗ, còn có thể tiếp tục quen với cô ấy sao? Chia tay không phải là chuyện đương nhiên sao?”

Thẩm Liễm trầm mặc một lát, đưa tay ôm lấy thắt lưng hắn, thấp giọng nói: “Tôi không biết bởi vì tôi, lại hại hai người hoàn toàn chia tay. Thật xin lỗi...”

Hắn còn chưa nói xong, chỉ thấy sắc mặt Kiều Ứng đột nhiên lạnh xuống. Không chút lưu tình đẩy tay hắn ra, Kiều Ứng lạnh lùng nói: “Vì sao anh phải cảm thấy thật có lỗi?”

Thẩm Liễm lẳng lẳng nhìn hắn.

“Cùng anh cùng một chỗ, cho nên chia tay với cô ấy, anh cảm thấy thật có lỗi? Anh thực xin lỗi ai? Tôi, hay là Trình Diệu Nhiên?”

Thẩm Liễm vội vàng kéo lấy tay hắn: “Tôi không phải có ý kia! Tôi chỉ cảm thấy, hai người dù sao tình cảm nhiều năm như vậy, có chút đáng tiếc mà thôi... Anh cũng biết, Kiều Ứng, trước khi cùng tôi cùng một chỗ anh cũng không thích đàn ông, tôi sợ anh tương lai sẽ hối hận...”

“Anh không cần thay tôi cảm thấy đáng tiếc, chẳng qua tôi chỉ không muốn làm chuyện bắt cả hai tay mà thôi.” Kiều Ứng dụng lực rút cổ tay mình ra, thanh âm đã lạnh tới mức cơ hồ không có độ ấm, “Trước khi cùng anh cùng một chỗ, tôi xác thực không thích đàn ông. Hiện tại mới sợ tôi tương lai sẽ hối hận? Anh thế nào lại không sớm nhắc nhở tôi, Thẩm Liễm?”

Những lời này nói ra, Thẩm Liễm lập tức cũng thay đổi sắc mặt. Hắn cùng Kiều Ứng ở chung lâu như vậy, cơ hồ chưa bao giờ cãi nhau. Hắn vẫn nghĩ Kiều Ứng hoàn toàn sống trong thế giới của mình, không hề để ý cái nhìn của người khác, cũng sẽ không phản ứng quá mạnh mẽ, chưa bao giờ biết hắn cũng có thể nói những lời dả thương người như vậy.

Ở chung càng lâu mới càng rõ, cho tới nay Kiều Ứng trong tưởng tượng của hắn, cùng Kiều Ứng trong hiện thực, thế nhưng có khác biệt lớn như vậy.

Trầm mặc một hồi qua đi, cuối cùng vẫn là Thẩm Liễm mở miệng trước: “Chúng ta không cần vì chuyện này mà cãi nhau đi, Kiều Ứng?”

Thấy Kiều Ứng không đáp lại, hắn khẽ thở dài một cái, đi qua dùng sức ôm lấy thắt lưng hắn: “Là tôi nói bậy còn không được sao? Anh không cần phải miễn cưỡng như vậy, Kiều Ứng.”

Kiều Ứng đưa lưng về phía hắn, vẫn không mở miệng, nhưng cũng không đẩy Thẩm Liễm ra. Sau một lúc lâu, khi nói chuyện lại trong thanh âm cũng không còn lạnh như băng nữa, chỉ là nhẹ giọng thở dài: “Tôi cùng Trình Diệu Nhiên chia tay là chuyện sớm hay muộn, cho dù không phải vì anh, chúng tôi cũng không thể cuối cùng cùng một chỗ. Tôi biết chính mình đang làm cái gì, cũng không có gì phải hối hận.”

Thân mình Thẩm Liễm hơi run lên một chút, sau đó đã bị một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ lên lưng trấn an. Thanh âm Kiều Ứng truyền vào tai hắn: “Thật xin lỗi, tôi vừa rồi nói cũng có chút hơi quá.”

Thẩm Liễm không nói gì, chính là hai tay ôm hắn càng thêm chặt. Hai người liền như vậy lẳng lặng ôm nhau một hồi. Cuối cùng Kiều Ứng mở tay hắn ra, vào bếp làm cơm tối.

Ban đêm lúc ở trên giường, Thẩm Liễm không hiểu làm sao, giống như so với mọi ngày càng thêm nhiệt tình, khi kích tình thậm chí còn tại xương quai xanh của hắn hung hăng cắn một chút.

Kiều Ứng bị đau liền mạnh mẽ rút lại, vội vàng đẩy hắn ra: “Anh làm cái gì?”

Da của hắn rất miễn cảm, bình thường bị muỗi cắn một nốt còn bị đỏ tới vài ngày, huống chi là một dấu răng sâu như vậy. Không biết bao lâu mới có thể tan hết.

Thẩm Liễm ngẩng đầu mỉm cười, trong bóng đêm cặp mắt xinh đẹp kia tỏa sáng lấp lánh: “Ồ trên người anh để lại ấn ký.”

Kiều Ứng dở khóc dở cười, trong lòng lại cảm thấy có chút niềm vui ngọt ngào, Thẩm Liễm giống như con nít có chút bốc đồng như vậy trong mắt hắn luôn phá lệ đáng yêu.

Hai người nhìn nhau chăm chú một lúc, lại nhin không được tiến sát lại hôn môi. Thân thể kề sát gần bó, thân mật dây dưa, có lẽ còn hơn tình ái trần trụi, càng khiến người ta thêm ấm áp.

16. Chương 16

Cách vài ngày, Kiều Ứng nhận được một cuộc điện thoại. Người gọi tới là vợ của An Quang Vinh, Thu Trần Hoa, ngữ khí thân thiết hỏi hắn cuối tuần có thể đến ăn một bữa cơm hay không. Kiều Ứng cười luôn miệng đáp ứng nhất định đến, sau khi cúp điện thoại, liền căn dặn quản lý, ngày đó vô luận có việc gì cũng phải bỏ hết.

An Quang Vinh cùng Thu Trần Hoa, đều là người cực kỳ quan trọng trong sự nghiệp của Kiều Ứng.

Thời điểm Kiều Ứng vừa mới bộc lộ tài năng, An Quang Vinh đã là đạo diễn lớn danh lợi có thừa trong giới này. Ông ta lúc ấy đang lên kế hoạch quay bộ phim điện ảnh “Ám dạ”, khi Kiều Ứng được tiến cử đến thử vai, liếc mắt một cái liền chọn hắn làm nam chính. Trong phim Kiều Ứng diễn vai một gã xuất thân nghèo khó, muốn dùng mọi biện pháp kiếm tiền để học xong đại học, vì tiền đành phải chấp nhận để một phụ nữ hơn hắn mười tuổi bao dưỡng. Mà diễn viên sắm vai người phụ nữ kia, chính là Thu Trần Hoa. Thu Trần Hoa năm đó diễn xuất rất đột phá, đem tình yêu đau khổ của người phụ nữ với thiếu niên nhỏ hơn mình mười tuổi diễn đến sống động. Sau khi bộ phim này kết thúc, Thu Trần Hoa gả cho An Quang Vinh, từ đó về sau rời khỏi giới giải trí.

Mà Kiều Ứng cũng là dựa vào bộ phim kia, bắt đầu nổi tiếng. Từ lúc đó cũng bắt đầu cùng vợ chồng An Quang Vinh qua lại, thường xuyên đến chơi, ngày lễ ngày tết đều tới nhà thăm hỏi. Hiện giờ An Quang Vinh sớm nổi danh là đạo diễn tầm cỡ quốc tế, vài năm nay cũng không quay bộ phim lớn nào, nhưng một khi đã ra tay, nhất định là đại chế tác đại tác phẩm. Kiều Ứng biết ông ta đang có kế hoạch quay một bộ phim mới, lần này tìm hắn tới ăn cơm, chỉ sợ cũng là muốn cùng hắn tâm sự.

Sáng sớm cuối tuần, Kiều Ứng liền chuẩn bị quà biếu, lái xe đến nhà An Quang Vinh. Thu Trần Hoa đi ra nghênh đón, cười nói: “Ông ấy đang ngồi trong phòng chờ cậu, cậu vào bồi ông ấy trò chuyện. Người này tính tình này cổ quái, mấy năm nay mấy người bạn lâu năm không thường đến, hậu bối trẻ tuổi đều bị ông ta phát giận dọa chạy.”

Kiều Ứng cười nói: “Tôi bồi chú An nói chuyện, hơn phân nửa cũng là chú ấy nói tôi nghe.”

“Vậy mà cậu cũng chịu đựng được, ông ấy lại cố tình thích tán gẫu với cậu. Người khác nghe đều không hiểu ông ấy nói cái gì, cậu lại còn có thể tiếp chuyện với ông ấy.”

Kiều Ứng bật cười, An Quang Vinh này cũng là một bộ thanh cao tính tình cổ quái, luôn thích cùng người khác tán gẫu chút chủ đề lạ thường. Hắn biết chưa hẳn người ta đã biết, người ta không hiểu hắn liền tức giận. Cũng may Kiêu Ứng cũng là người biết mỗi thứ linh tinh một chút, mấy chuyện An Quang Vinh thích hắn ước chừng cũng biết chút ít, mỗi khi được hỏi liền đáp, còn có thể tán gẫu đến vô cùng hòa hợp. Vì thế khiến lão gia tử này hết sức thích thú.

Vào phòng, Kiêu Ứng thấy An Quang Vinh ngồi ở ghế dựa uống trà, vì thế nở nụ cười chào: “An đạo diễn.” Sau đó tìm chỗ ngồi xuống.

An Quang Vinh hướng hắn ngoắc tay: “Kiêu Ứng cậu lại đây nhìn xem này.” Tù tay ném qua một cuốn tập. Kiêu Ứng tiếp lấy, lật lật xem, là kịch bản. Đọc vài trang liền cười hỏi: “Đây là muốn cháu hỗ trợ đề cử mấy hậu bối sao?”

“Không cần cậu đề cử.” An Quang Vinh mở TV, nói “Có người đề cử đứa nhỏ này, hôm hắn đi thử vai, cũng thấy miễn cưỡng hợp yêu cầu của tôi. Kiêu Ứng, kịch bản này nếu mười năm trước vào tay tôi, vai diễn này không phải cậu diễn thì không ai khác! Đáng tiếc hiện tại chỉ có thể từ mấy hậu bối non kém này chọn một người.”

Kiều Ứng thuận miệng hỏi một câu: “Ừm, là ai đề cử?”

An Quang Vinh cười nói: “Thẩm Liễm. Tiểu tử kia cùng tôi ăn cơm hai lần, muốn đóng phim của tôi, nhưng hiện tại trong tay tôi không có kịch bản nào hợp với cậu ta. Hai ngày trước vừa mới gặp mặt, tôi thấy người mới đi theo bên cạnh cậu ta khí chất ngược lại không tồi, quan sát một chút, hôm sau cậu ta liền tiến cử người nọ lại đây thử vai.”

Kiều Ứng có chút giật mình, bất quá cũng không lộ ra vẻ mặt gì khác thường, chỉ gật gật đầu, tầm mắt dừng ở màn ảnh TV. Trên đó đang chiếu lại mấy cảnh diễn thử, Kiêu Ứng vừa thấy người thanh niên mặt mày rạng rỡ kia, liền kinh ngạc “A” một tiếng.

“Làm sao vậy?” An Quang Vinh quay đầu hỏi.

“Thì ra là cậu ta.” Kiêu Ứng che dấu kinh ngạc, cười nói, “Cháu cũng nghe Thẩm Liễm nhắc qua.”

An Quang Vinh có chút kinh ngạc nói: “Thế nào, cậu quen Thẩm Liễm?”

Kiều Ứng cười gật đầu: “Chúng tôi vừa mới hợp tác hoàn thành một phim điện ảnh.”

An Quang Vinh nghĩ nghĩ: “Việc này tôi thật chưa nghe Thẩm Liễm nhắc tới, theo lý cậu ta cũng biết quan hệ giữa tôi và cậu, mời tôi ăn cơm như thế nào không gọi cậu theo?”

Kiều Ứng không khỏi có chút buồn cười, An Quang Vinh này chỉ quan tâm đến phim của mình, phương diện quan hệ giao tiếp từ trước đến nay đều là tùy tâm sở dục, cũng mặc kệ mấy quan hệ rắc rối phức tạp

trong giới này. Vì thế cười nói: “Cháu cùng anh ta cũng không có gì thâm giao, làm sao tới mức tham dự vào mối quan hệ giao tiếp của đối phương được.”

Hai người một mặt nói chuyện phiếm, một mặt xem TV. Một tập phim rất nhanh liền xem xong, Kiều Ứng quay đầu nói: “Cháu thấy người mới này không tồi, An đạo diễn có thể thử xem xem.”

An Quang Vinh giận dữ nói: “Cậu không phát giác trên người cậu ta mang theo khí tức bắt chước cậu rất nặng sao?”

Kiều Ứng sững sốt một chút, thật không biết trả lời thế nào.

“Cậu ta vừa đứng trước ống kính, tôi đã nghĩ sao lại giống cậu mười năm trước như vậy? Tiểu tử này ngay cả ánh mắt, cử chỉ, thậm chí ngữ khí nói chuyện, đều rõ ràng mang theo bóng dáng cậu mười năm trước. Khí chất cậu ta vốn cùng cậu giống nhau, lại còn bắt chước theo, liền càng giống. Cậu năm đó là một kỳ tích, bao nhiêu người muốn bắt chước còn bắt chước không được, tiểu tử này chỉ sợ cũng là nhìn ra được điều kiện ưu việt của bản thân, cho nên muốn đi con đường của cậu.”

Kiều Ứng ngây người trong chốc lát, mới miễn cưỡng cười nói: “Đi con đường của cháu có gì tốt? Cháu hiện tại cái gì cũng không phải.”

An Quang Vinh gõ đầu hấn: “Cậu nếu không để tâm vào chuyện vụn vặt, cũng sẽ không rơi xuống tình trạng hôm nay. Bất quá, tôi thật ra lại thích điểm này của cậu, ha ha ha.”

Kiều Ứng cười cười, không nói gì.

An Quang Vinh cười một hồi, lại lắc đầu thở dài: “Tuy rằng giống cậu, dù sao vẫn là không thể bắt chước hết được. Chính là thử vai nhiều như vậy, lại tìm không ra người thích hợp. Hiện tại văn sinh hậu bối trong giới này, mỗi người đều chỉ vội vã nghĩ muốn thành danh, có mấy người chịu bỏ thời gian cân nhắc vai diễn?”

Kiều Ứng cúi đầu cười nói: “Cháu năm đó không phải được chú một tay dạy dỗ đi ra sao, cho cậu ta nhiều cơ hội, từ từ khả năng diễn xuất của cậu ta sẽ tiến bộ.”

An Quang Vinh lắc đầu: “Cậu năm đó có thiên phú, lại chịu tốn thời gian nghiên cứu kịch bản, không cần tôi nhiều lời, liền biết nên diễn thế nào. Tôi hợp tác với nhiều diễn viên như vậy, cái gì thiên vương siêu sao cũng tiếp xúc qua, không có người thứ hai giống cậu hợp ý tôi như vậy. Cậu nếu tính tình không phải ngạnh, tâm chẳng phải cao, cũng sẽ không...” Dừng một chút, thở dài nói, “Kiều Ứng, tôi tìm cậu đến, cũng là mong cậu khi nào rảnh, giúp tôi hướng dẫn tiểu tử mới nhập môn kia thì tốt rồi. Cậu ta là người mới, tôi thật sự không nhiều khí lực đi chậm rãi dạy dỗ như vậy.”

Kiều Ứng lấp bắp kinh hãi: “Việc này... Cháu cũng không biết nên dạy cậu ta cái gì, cháu không thể.”

An Quang Vinh cười nói: “Không phải kêu cậu mở lớp dạy đồ đệ, bắt quá là chờ đến khi bộ phim này bấm máy, cậu có rảnh thì đến trường quay xem, thay tôi dạy tiểu tử kia nên diễn thế nào. Thành thật mà nói, tôi xem qua cậu ta diễn một chút, thật sự là nhập không được vào mắt. Người mới có thể sánh bằng cậu ta lại càng thiếu, không có biện pháp a.”

Kiều Ứng chưa từng đáp ứng qua loại yêu cầu này, nhưng hắn cùng An Quang Vinh nhiều năm giao tình như vậy, không khác gì tình cảm cha con, lại không thể cự tuyệt. Cân nhắc một chút, cuối cùng đành phải miễn cưỡng gật đầu, đáp ứng chờ đến khi bộ phim của An Quang Vinh bấm máy, rảnh rồi liền tới hỗ trợ.

Ở nhà An Quang Vinh ăn xong cơm chiều, Kiều Ứng cáo từ rời đi, lấy ra di động, muốn gọi cho Thẩm Liễm. Vừa định nhấn nút gọi, lại do dự. Chần chừ một trận, nghĩ tới bọn họ chưa từng hỏi qua việc riêng của nhau, việc mình nhận lời An Quang Vinh về sau có rảnh tới giúp đỡ người mới kia, cũng không cần phải báo cho Thẩm Liễm.

Hắn chỉ nghĩ, chẳng lẽ mình cùng người mới kia thật sự giống nhau như vậy? Hắn cũng không nghĩ đến Thẩm Liễm lại để tâm cậu ta đến thế, An Quang Vinh bắt quá mới quan sát nhiều một chút, anh ta liền lập tức bắt lấy cơ hội, đem người tiến cử.

Không biết lúc ấy Thẩm Liễm nhìn chằm chằm MV kia, có phải hay không đã ở trên người người mới nọ, mơ hồ tìm kiếm bóng dáng mình năm đó.

Khẽ thở dài, Kiều Ứng cười khổ một chút, nghĩ thầm không biết mình sao nữa, loạn nghĩ chuyện không đâu. Thẩm Liễm là đàn anh, dẫn dắt đàn em cũng là công việc phải vậy mà thôi, cũng không phải chuyện gì to tát cả.

Sau đó hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, mở cửa lái xe về nhà.

17. Chương 17

Lúc về đến nhà thì trời đã khuya, mở cửa ra, trong phòng một mảnh tối như mực, từ phòng tắm lại truyền đến tiếng nước mơ hồ.

Chắc là Thẩm Liễm tới đây. Nhưng sao lại không bật đèn chứ?

Kiều Ứng nghi hoặc nghĩ, bật đèn phòng khách, thoáng chốc giật mình, chỉ thấy trên bàn cơm đặt một chiếc bánh sinh nhật vô cùng lớn, trên mặt cắm đầy nến. Hắn nhìn kỹ lại, trên đó dùng kem viết tên Thẩm Liễm bằng tiếng Anh, phía dưới là bốn chữ to “Sinh nhật vui vẻ” bằng sô cô la.

Còn chưa phục hồi tinh thần, cửa phòng tắm đã bị mở ra. Tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, một đôi tay còn mang theo chút ẩm ướt ôm lấy thắt lưng hắn.

“Hôm nay... sinh nhật anh?” Kiều Ứng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Thẩm Liễm.

Trên tóc Thẩm Liễm còn nhỏ vài giọt nước, mỉm cười: “Đúng vậy, cho nên chờ anh về cùng nhau chúc mừng.”

Kiều Ứng nhịn không được oán giận: “Sao không nói sớm cho tôi biết?” Hẳn ngay cả quà cũng chưa chuẩn bị mà.

“Tôi trước có hỏi qua anh đêm nay rảnh không, nhưng anh nói anh buổi tối có hẹn.” Thẩm Liễm hôn hôn hai má hắn, “Buổi tối là người trong công ty cùng tôi chúc mừng, bánh kem cũng là bọn họ tự làm. Tôi nói không được ăn, tôi muốn mang về nhà, còn bị cười nhạo đấy.”

Câu nói lâu bầu cuối cùng kia có chút trẻ con, Kiều Ứng nhịn không được cười rộ lên, vỗ nhẹ tay hắn: “Tôi cũng không chuẩn bị quà gì cả.”

Thẩm Liễm dụi vào vai hắn cọ xát: “Không sao, chúng ta cùng nhau ăn bánh kem...”

Tầm mắt Kiều Ứng dừng trên chiếc bánh kem kia, chỉ thấy mặt trên rậm rạp cắm đầy nến, không khỏi bật cười: “Anh đến tốt cùng năm nay bao nhiêu tuổi? Sao lại cắm nhiều nến như vậy?”

Về mặt Thẩm Liễm cũng có chút xấu hổ: “Bọn họ cố ý cười nhạo tôi lớn tuổi đó.” Sau đó dỗi đưa tay rút ra mấy cái.

Hành động này của hắn dừng ở đáy mắt Kiều Ứng, chỉ cảm thấy người này thực đáng yêu. Nhịn không được đi qua từ phía sau ôm lấy hắn, dán vào tai hắn khẽ cười nói: “Không sao, cho dù anh thực già đến mức tuổi tương đương với số nến này, về sau cũng có tôi cùng anh thổi nến.”

Thẩm Liễm bị hắn ôm lấy thân mình đột nhiên cứng lại một chút, một lát mới cười nói: “Nói ngốc cái gì, già như vậy ai còn đi mua bánh sinh nhật chứ.” Sau đó kéo tay Kiều Ứng, đem hắn chuyển tới trước mặt mình, “Đến châm nến đi.”

Cầm tay Kiều Ứng, châm nến, một hơi liền thổi tắt.

“Còn chưa cầu nguyện mà...”

Thẩm Liễm hôn hai má hắn cười nói: “Trong lòng đã ước rồi, ăn bánh kem đi.”

Buổi tối nằm ở trên giường, theo thường lệ triển miên một phen, sau đó Thẩm Liễm ôm lấy Kiều Ứng, đang muốn ngủ, lại bị hắn lay tỉnh.

“Sao vậy?” Hấn có chút mơ hồ mở mắt ra, nhìn Kiều Ứng.

“Chưa chuẩn bị quà cho anh, cái này cho anh đi.” Kiều Ứng từ trên cổ tháo xuống sợi dây chuyền, gắn trên đó là một vòng bạc tinh tế, là chiếc nhẫn. Ở trong bóng đêm lấp lánh tỏa sáng.

Thẩm Liễm lập tức tỉnh táo lại: “Anh muốn tặng tôi?”

Kiều Ứng mỉm cười: “Tôi đeo nhiều năm rồi, bình thường giấu ở dưới quần áo, cũng nhìn không ra. Dùng tiền mua quà cho anh, tôi cũng không biết tặng cái gì thì tốt. Vậy liền đem cái này mượn hoa hiến phật đi.”

Thẩm Liễm tiếp nhận sợi dây chuyền kia, chăm chú nhìn một chốc, rồi cuộc đeo lên cổ mình, chiếc nhẫn kia vừa đúng dán ngay ngực hấn.

Không biết vì cái gì, hơi cảm thấy có chút đau.

Hấn nằm xuống, trong bóng đêm, nhẹ giọng nói: “Kiều Ứng.”

“Ừm?”

“Lần sau tôi cũng tặng anh một chiếc nhẫn đi.”

Kiều Ứng lập tức cười ra tiếng: “Tính tình trẻ con, chẳng lẽ tôi tặng anh cái gì, anh sẽ tặng lại tôi một món sao?”

Nhưng vẫn là bị cảm động, hai người trao đổi nhẫn là ý nghĩa gì đây?

Đó chính là nhận định đối phương, là bạn đời của mình đi.

Ngày kế tiếp, Thẩm Liễm lại lâm vào công việc bận rộn. Có đôi khi Kiều Ứng gọi điện thoại tới, hấn vẫn còn đang trong lúc làm việc, không có thời gian gặp mặt. Hai người có đôi khi bớt thời giờ ở cùng nhau, mới vừa ăn một bữa cơm Thẩm Liễm đã bị điện thoại gọi tới vội vàng vàng kêu đi. Kiều Ứng cũng thông cảm hấn, album mới vừa đưa ra thị trường không lâu, hấn là việc tuyên truyền cùng lượng công việc cũng nhiều.

Cách một khoảng thời gian, Kiều Ứng nhận được điện thoại của Thẩm Liễm, báo cho hấn tuần tới phải ra ngoài chụp ngoại cảnh, chỉ sợ không có thời gian lại đây tìm hấn.

Kiều Ứng cười nói: “Muốn đi đâu? Xuất ngoại sao?”

Thẩm Liễm hàm hồ trả lời: “Ừm, rất xa.”

Kiều Ứng cũng không muốn hỏi cặn kẽ công việc của hắn, chỉ dặn hắn vài câu khi ra ngoài phải chú ý nhiều đến thân thể mình, sau đó cúp máy. Quay đầu lại nhìn nhìn lịch làm việc của mình, nhớ tới hôm trước An Quang Vinh gọi điện thoại cho hắn, nói bộ phim mới đã chuẩn bị quay, hỏi hắn ngày nào rảnh thì tới xem. Liền từ lịch làm việc chọn ra một ngày, gọi cho An Quang Vinh, hẹn ngày tới trường quay.

18. Chương 18

Kiều Ứng vội hoàn thành xong công việc, có chút mệt mỏi xoa xoa thái dương, kêu quản lý lái xe tới đưa hắn đến trường quay chỗ An Quang Vinh. Đến nơi quay phim, tìm chỗ ngồi xuống, thấy An Quang Vinh không biểu tình ngồi trên ghế, bên cạnh là trợ lý đạo diễn đang chỉ vào người thanh niên trẻ, tâm tình kích động giáo huấn.

Chàng trai trẻ kia nhúu nhúu mi suy nghĩ, cũng không chống đối, nhưng là vẻ mặt thực lạnh lùng.

Thật đúng là cùng chính mình năm đó có điểm giống. Kiêu Ứng đứng xa xa nhìn, nhớ tới thời điểm mình còn trẻ, cũng là một bộ dáng tâm cao khí ngạo như vậy. Không, chỉ sợ tính tình còn kém hơn, bởi vì ở trước máy quay tuyệt không cho phép mình mắc lỗi, cho nên không ai có thể quơ được lý do trách cứ hắn. Vạn nhất đụng tới trường hợp như vậy, bình thường cũng là cười lạnh một tiếng bỏ đi. Sau đều là đối với phương đến giải thích, trong giới này nhiều như vậy năm, người dám ở trước mặt hắn phát giận, ít ỏi không có mấy ai.

Nhiều năm qua như vậy, thu liễm rất nhiều, cũng khéo đưa đẩy rất nhiều. Bởi vậy nghĩ đến chính mình trước kia, thể nhưng lại nhện không được kinh ngạc, tính nét như vậy cư nhiên cũng sẽ có người chịu nổi, còn thật cần thận hầu hạ.

Bởi vì khi đó hắn là người bảo chứng cho doanh thu phòng vé đi.

Một khi rơi xuống, cũng bắt quá như thế mà thôi.

Trong giới này, cũng không thể so ai quý giá hơn ai.

An Quang Vinh vừa quay đầu thì nhìn thấy hắn, mày đang nhíu chặt liền thả lỏng ra, hướng hắn ngoắc: “Kiêu Ứng, cậu đến rồi.”

Kiều Ứng mỉm cười đứng lên đi qua. An Quang Vinh ần ần thái dương, chỉ vào người mới kia, nói với hắn: “Một cảnh quay từ sáng đến giờ, thể nào cũng không nhập vai được. Kiêu Ứng, nếu đổi lại là cậu năm đó, làm gì lãng phí nhiều thời gian như vậy.”

An Quang Vinh nói chuyện từ trước đến nay đều không lưu tình cho người ta mặt mũi, thanh niên kia nháy mắt liền thay đổi sắc mặt, nâng lên mắt, liếc mắt nhìn Kiều Ứng một cái.

Kiều Ứng cười hòa giải: “Từ từ sẽ được, không biết hôm nay quay cảnh gì?”

Trợ lý đứng bên cạnh đưa kịch bản qua, Kiều Ứng lật mở xem, thật không quá phức tạp như hần nghĩ, bất quá là đoạn diễn tình cảm thôi. Lại nhìn nhìn nữ diễn viên đứng một bên, biểu cảm vụng về, chân tay có chút luống cuống, nghĩ thầm cô gái này chỉ sợ cũng không hơn gì, nếu là Trình Diệu Nhiên, đối phương không thể nhập vai, cũng sẽ chủ động diễn, làm sao đứng ở một bên ngăn người như thế.

Bộ phim này của An Quang Vinh được tuyên truyền là “Đội ngũ diễn viên hoàn toàn mới”, dùng người mới để mang đến cho người xem cảm giác mới mẻ, đồng thời cũng vì tình trạng đang thiếu hụt tài năng nghiêm trọng trong giới diễn xuất mà rót vào nguồn năng lực mới. Nhưng là dùng người mới có lợi cũng vừa có hại, không trải qua tôi luyện, đâu thể nào lập tức đạt được thành tựu.

Cũng không có gì ngạc nhiên khi An Quang Vinh đem hần tha lại đây chỉ đạo hiện trường.

“An đạo diễn.” Kiều Ứng nhìn kịch bản nói, “Diễn lại cảnh này một lần cho cháu xem đi.”

Đèn mở lên, Kiều Ứng im lặng ngồi bên cạnh An Quang Vinh chăm chú quan sát. Dần dần, mi tâm hần cũng nhíu lại, hần hiểu được An Quang Vinh vì sao không hài lòng — Cậu trai kia, tuy rằng đã cực lực vận dụng ngôn ngữ cơ thể phong phú, nét mặt cũng diễn dựa theo kịch bản yêu cầu, nhưng từ góc độ bên ngoài quan sát, vừa nhìn liền cảm thấy, hần cũng chỉ là đang diễn mà thôi.

Hần không đem chính mình dung hợp vào vai diễn.

“Cậu xem thấy rồi đi?” An Quang Vinh ghé vào tai hần thở dài, “Hần nghĩ hần đang quay phim truyền hình sao? Ra ngoài kia bán vé ai thêm mua? Đây là điện ảnh! Ngay cả một phút phim cũng là nghệ thuật!”

Kiều Ứng cười cười, đứng lên: “Để cháu diễn thử.”

Kiều Ứng từ trước đến nay không phải là người làm cho có lệ, từ lúc An Quang Vinh đem kịch bản đưa hần, hần đã nghiên cứu tình tiết cùng học thuộc lời kịch. Cậu trai kia đi qua một bên, nữ diễn viên nằm trên giường bệnh, lo sợ bất an nhìn hần. Kiều Ứng hướng cô khẽ cười, ý bảo cô không cần khẩn trương. Một tiếng “Diễn”, nụ cười kia liền lập tức thu lại.

Cô gái nhắm lại mắt, diễn cảnh ngủ say.

Kiều Ứng đi đến trước giường bệnh, chậm chậm ngồi xuống. Tay có chút run run, muốn chạm vào mặt cô, cuối cùng vẫn là rút trở về. Trong ánh mắt đan xen mâu thuẫn cùng giãy dụa muốn cô tỉnh lại rồi lại không dám, chần chờ, rốt cuộc vẫn là nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, áp vào mặt mình, nhẹ giọng gọi tên nữ diễn viên.

Thanh âm trầm thấp mang theo tiếng thở dài, từ cổ họng phát ra.

Cô gái mặt thoáng cái liền đỏ.

An Quang Vinh nhin không được cười ha hả: “Kiều Ứng, cậu thế này mới gọi là diễn xuất. Tiểu bối làm sao là đối thủ của cậu, da mặt hơi chút mỏng liền chống đỡ không được.”

Cô gái kia lập tức mở mắt, mặt đỏ bừng, ngượng ngùng tới cực điểm. Cô không nên đỏ mặt vào lúc này thế nhưng mặt cứ đỏ lên, không biết sao lại thế này, bị Kiều Ứng cầm tay, nghe thấy thanh âm trầm thấp kia vang lên bên tai, nhin không được liền mặt đỏ tai nóng, chính mình cũng không khống chế được.

Kiều Ứng buông tay cô, quay đầu lại cười nói: “Đừng lấy cô ấy ra đùa chứ!”

An Quang Vinh quay đầu hướng người mới kia: “Đến học diễn như vậy, đã hiểu chưa?”

Người mới đứng ở một bên, nhếch môi, vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm mặt Kiều Ứng.

Kiều Ứng sau khi làm mẫu một lần, liền đi qua một bên. Cậu trai kia khi đứng trước máy quay rõ ràng tiến bộ rất nhiều, bắt chước động tác Kiều Ứng, biểu tình đều thực thích hợp, sau vài lần NG, cuối cùng cũng quay xong. Nhân lúc hần ở trạng thái tốt, một hơi lại diễn thêm mấy cảnh nữa, Kiều Ứng thỉnh thoảng đi qua chỉ đạo một chút, hần liền thông suốt rất nhanh. An Quang Vinh cuối cùng lộ ra tươi cười hơi chút vừa lòng, ra hiệu bảo mọi người nghỉ ngơi.

Kiều Ứng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, thấy mình giờ có thể đi rồi. Liền nói với An Quang Vinh: “An đạo diễn, cháu buổi chiều còn có chuyện phải đi trước. Hôm nào chú tìm cháu chỉ cần gọi điện thoại là được.”

An Quang Vinh cười nói: “Hôm nay thật sự là vất vả cậu. Ăn một chút gì đi, mệt mỏi cả buổi sáng rồi.”

Nhân viên công tác vội vàng bưng một hộp giấy lại đây, Kiều Ứng không thể cự tuyệt, mở ra liền thấy mấy cái bánh tart trứng xếp song song bên trong, vàng óng tắn mát ra mùi thơm mê người. Để ý nhìn thoáng qua bao bì, Kiều Ứng không khỏi có chút kinh ngạc, hần nhớ rõ Thẩm Liễm thích nhất là bánh tart trứng của cửa tiệm này, thường xuyên mua đến nhà hần cùng nhau ăn.

Cắn một miếng, Kiều Ứng tùy ý hỏi: “Ai mua bánh trứng này vậy? Nghe nói tiệm bánh kia buôn bán vô cùng tốt, không xếp hàng thì mua không được.”

An Quang Vinh không để ý cười trả lời: “Là buổi sáng lúc Thẩm Liễm lại đây thăm phim trường mang đến. Tiểu tử kia thực biết cách cư xử, người mới này là cậu ta đề cử, rất chiều cổ hần, trước đó đưa đi đón về không nói, ngay cả mấy chuyện nhỏ này cũng chu đáo.”

Kiều Ứng đang cắn miếng bánh nháy mắt cứng lại.

Hắn nhớ rõ Thẩm Liễm lúc trước có nói qua với hắn, phải đi chụp ngoại cảnh, trong khoảng thời gian này cũng không thể tới tìm hắn. Hỏi hắn đi đâu, hắn nói, đi xa.

Như thế nào còn có thể có thời gian đi mua bánh trứng, lại đây thăm phim trường?

Kiệt lực ổn định cảm xúc, Kiều Ứng mở miệng: “Hắn... Thẩm Liễm thường xuyên lại đây thăm phim trường sao?”

An Quang Vinh nghĩ hắn tò mò, liền trả lời: “Ngày hôm qua đã tới một lần, hôm nay cũng đến đây. Hai ngày nay sau khi kết thúc công việc đều lái xe lại đây đón tiểu tử kia đi, dù sao cũng là hậu bối cùng công ty, rất quan tâm a.”

Kiều Ứng trong chốc lát tay chân lạnh lẽo, có chút dại ra quay đầu liếc mắt nhìn người mới kia, thấy hắn đứng ở xa, cầm di động, không biết đang gọi điện thoại cho ai. Đang tươi cười bỗng nhiên mặt lạnh xuống, nhanh chóng nói câu gì đó, cúp điện thoại. Sau đó ngẩng đầu, dời tầm mắt nhìn về phía Kiều Ứng.

Đó là ánh mắt hơi chút mang theo điểm khiêu khích, Kiều Ứng đáy mắt phát lạnh, lập tức quay đầu đi.

Kiều Ứng cũng không lưu lại, chờ xem sau khi kết thúc công việc Thẩm Liễm có lái xe lại đây đón người mới kia hay không. Hắn ăn xong bánh trứng trong tay, mỉm cười chào An Quang Vinh, thời điểm rời đi cùng người kia gặp thoáng qua.

“Anh còn chưa hỏi tôi tên gì đâu.”

Nghe thấy tiếng hắn, Kiều Ứng quay đầu lại nhìn: “Tôi biết cậu tên gì.”

Lăng Hiên, gần đây thường xuyên xuất hiện trên các loại tạp chí giải trí cùng các kênh tin tức giải trí, một tân tinh đang ngày một nổi tiếng, hắn sao lại không biết. Nhưng là, hắn cũng không có ý muốn bắt chuyện với Lăng Hiên. Vì thế chỉ gật đầu, liền xoay người rời đi.

Phía sau truyền đến một tiếng cười nhạt rất nhỏ: “Anh quả nhiên cùng với lời đồn giống nhau như đúc a, Kiều Ứng.”

Thân mình Kiều Ứng dừng một chút, không quay đầu lại, không chút do dự nhanh chóng rời đi.

19. Chương 19

Lăng Hiên đợi đến khi kết thúc công việc, nhìn ra ngoài thấy chiếc xe đang đậu bên cạnh phim trường. Cùng An Quang Vinh chào hỏi, thu thập đồ đạc, liền đi tới mở cửa xe, ngồi vào vị trí phó lái.

Giương mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, bên môi hàm chứa ý cười, trong con ngươi đen thuần như ngọc trước sau là một mảnh ôn nhu, thấy hắn ngồi vào liền hỏi: “Hôm nay thuận lợi không?”

Lăng Hiên chuyển mắt, không hăng hái trả lời: “Cũng được.”

Người đàn ông cười cười, thắt dây an toàn xong liền khởi động xe.

Trầm mặc trong chốc lát, Lăng Hiên đột ngột mở miệng: “Tôi hôm nay gặp mặt Kiều Ứng.”

Xe đột nhiên dừng lại, Thẩm Liễm kinh ngạc quay đầu nhìn hắn: “Cậu nói cái gì?”

Trong mắt Lăng Hiên hiện lên một tia tức giận, lập tức che dấu xuống, như cũ dùng thanh âm không chút nào để ý nói: “Kiều Ứng hôm nay đến trường quay, giữa trưa rời đi. Thế nào, anh kích động như vậy làm gì?”

Thẩm Liễm thật lâu không nói gì, sau một lúc lâu, chỉ buột ra hai chữ: “Thật không?”

“Quả nhiên so với lời đồn giống nhau như đúc a.” Lăng Hiên nở nụ cười, nhìn chằm chằm Thẩm Liễm, “Rõ ràng chính là tươi cười, trên thực tế ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái, người dám đi qua cùng hắn nhiều lời hai câu cũng không có ai. Khó trách đều nói Kiều Ứng người này không tốt tiếp cận, hôm nay mới thực thấy được a.”

Thẩm Liễm miễn cưỡng cười: “Cậu tính tình so với hắn cũng không tốt hơn đâu.”

“Anh sao lại biết?” Lăng Hiên nháy mắt nhận ra, cười lạnh, “Anh thực biết rõ hắn?”

Thẩm Liễm sắc mặt trầm xuống, tia ôn nhu trong đáy mắt kia không còn tồn tại, thanh âm cũng nhất thời lạnh xuống: “Cậu đừng cho là tôi rất không quy củ, Lăng Hiên.”

Vẻ mặt ôn hoà chỉ có ở quý công tử Thẩm Liễm, một khi lạnh mặt xuống, vẻ lãnh khốc nhất thời liền toát ra. Tâm tình của hắn hiển nhiên đang rất khó chịu, ngón tay nắm tay lái đều có chút nổi gân xanh. Lăng Hiên thức thời ngậm miệng, vậy mà vẻ mặt hắn vẫn không chút nào hòa nhã.

Xe tới cổng công ty thì ngừng lại, thanh âm không có độ ấm của Thẩm Liễm vang lên: “Tới rồi, cậu xuống xe đi.”

Lăng Hiên biến sắc: “Anh đưa tôi quay về công ty?”

Thẩm Liễm nhìn hắn: “Đêm nay tôi có việc, cậu về ký túc xá của mình đi.”

Lăng Hiên cười lạnh, bỗng nhiên ghé sát vào tai hắn: “Nghe nói người yêu của anh thời hạn có hiệu lực đều là ba tháng, chúng ta mới bao lâu, sẽ không nhanh như vậy liền đối tôi không có hứng thú đi? Thảm đại công tử.”

Sau đó hắn liền mở cửa xe, đóng rầm lại rồi đi.

Đuổi đi Lăng Hiên, Thẩm Liễm tựa vào ghế ngồi, vùi đầu vào tay lái.

Hắn không biết Kiều Ứng giờ phút này, có hay không đã biết mình lừa dối hắn.

Thời gian cùng Kiều Ứng cùng một chỗ sớm đã vượt qua ba tháng. Thời gian ở chung càng lâu, hắn lại càng hoảng hốt. Giống như mộng rất nhiều năm, bỗng nhiên phát hiện giờ đã biến thành sự thật. Thiếu niên chỉ tồn tại trong ảo tưởng của mình, đột nhiên xuất hiện rõ ràng, đưa tay là có thể chạm lấy.

Tuy rằng đã không còn là bộ dáng thiếu niên làm cho hắn vô vàn động tâm kia.

Ngay từ đầu hắn đối đoạn tình cảm này tràn ngập kích động, nhiệt tình như hỏa, nhưng dần dần lại bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Hắn từ trước đến nay không phải người yêu đương lâu bền, thấy thích liền cùng một chỗ, ở lâu sinh chán ghét, vô luận dùng phương pháp gì cũng phải dứt ra. Chính là từ khi cùng Kiều Ứng cùng một chỗ, hắn dần mất đi nguyên tắc cao ngạo trước giờ của mình. Thời điểm Kiều Ứng đưa chìa khóa nhà mình cho hắn, hắn chẳng những không cự tuyệt, ngược lại còn cảm thấy vui mừng, thậm chí còn đem chìa khóa nhà mình đưa cho Kiều Ứng — đây là chuyện chưa từng xảy ra đối với những đoạn tình cảm trong dĩ vãng của hắn. Hắn vẫn luôn cự tuyệt chuyện tình nhân nắm trong tay không gian riêng tư của hắn, cũng chưa bao giờ lưu lại nhà ai qua đêm. Nhưng mà đối là Kiều Ứng, hắn lại ngay cả đội săn tin uy hiếp cũng không thêm bận tâm, người kia có ảnh hưởng tới hắn lớn như vậy sao?

Chân chính làm hắn dao động, là khi Kiều Ứng không chút do dự cùng Trình Diệu Nhiên chia tay.

Vì thế hắn nhận ra, Kiều Ứng là thật sự nghiêm túc.

Đã muốn từng bước thoát ly mối quan hệ đang còn trong tầm kiểm soát của hai người, trong lúc hắn có thể thần nhiên đối mặt. Ở giới này chơi bởi gì không chơi, chẳng lẽ thật muốn hai tên đàn ông thật tâm nói chuyện yêu đương? Một khi chơi đùa dần không quay trở lại được, hắn sợ hãi mình đang từng bước đi đến kết cục kia.

Hắn vẫn luôn biết mình muốn chính là cái gì, một đoạn tình cảm thoải mái, dễ dàng nắm giữ, cũng dễ dàng thoát khỏi. Hắn từng từ sâu trong tâm mê luyện Kiều Ứng, nghĩ rằng loại tình cảm này là tuyệt đối không thể thay thế — ai ngờ sau khi thật sự cùng Kiều Ứng cùng một chỗ, mới phát giác nguyên lai loại mê luyện này, dần dần đã bị một loại ôn nhu khác thay thế. *(ý ảnh là dù em thế nào thì anh cũng thích a ^~)*

Khó có thể phát hiện, từng chút từng chút xâm nhập vào tim.

Sau đó, hắn gặp Lăng Hiên.

Trong nháy mắt hắn cơ hồ hoảng hốt, kia nghiễm nhiên chính là Kiều Ứng của mười năm trước. Khí chất, cử chỉ đều rất giống, loại biểu tình đầy mắt mang theo lãnh ý không đem người khác để vào mắt này, bên trong không che dấu được kiêu ngạo.

Vì thế hắn nghĩ, có lẽ đã đến lúc nên cùng Kiều Ứng chấm dứt.

Thoát khỏi đoạn tình cảm ngay cả chính hắn cũng vô pháp nắm trong tay.

Nếu hắn mê luyện chính là Kiều Ứng mười năm trước, vậy thì chắc hắn cũng sẽ mê luyện Lăng Hiên hiện tại. Hắn nghĩ như vậy, vì thế cũng liền làm như vậy. Lăng Hiên ngầm hiểu ám chỉ của hắn, cũng hiểu được điểm mấu chốt của hắn là cái gì, càng không nói với hắn mấy lời ngu ngốc như phải luôn bên nhau linh tinh, phối hợp với tính cách của hắn, vô cùng thông minh.

Cũng không ở trước mặt hắn nhắc tới Kiều Ứng, trừ bỏ lần ngày hôm nay.

Ngón tay Thẩm Liễm nhẹ nhàng đè lại chiếc nhẫn trước ngực mình.

Vào thời điểm kia, hắn đã cùng Lăng Hiên ngầm quan hệ. Buổi tối hôm đó hắn mang theo bánh sinh nhật đến nhà Kiều Ứng, vốn định sau khi dỗ hắn vui vẻ sẽ đề nghị chia tay, hai người hảo tụ hảo tán. Ai ngờ chờ đến khi ăn xong bánh ngọt, thậm chí lại không khổng chế được cùng Kiều Ứng làm tình, hắn vẫn là không nói ra được.

Lúc Kiều Ứng lay tỉnh hắn, tặng hắn sợi dây chuyền có lồng vào một chiếc nhẫn kia, hắn chỉ cảm thấy tim mình đều có chút đau nhói.

Hắn thậm chí thốt ra, lần sau tôi cũng tặng anh một chiếc nhẫn đi.

Hết như hành động trao đổi thẻ ước thông thường, hắn biết chính mình đã vượt quá giới hạn, đến khi tỉnh lại, nhìn chăm chú gương mặt đang say ngủ của Kiều Ứng, hắn chỉ cảm thấy càng thêm hoảng hốt.

Người đàn ông này đã hoàn toàn bị hắn chinh phục, giấc mộng nhiều năm qua của hắn cuối cùng đã trở thành sự thật, hắn không biết chính mình còn đang chấp nhất cái gì.

“Anh là người không có tâm. Anh yêu chỉ là chính mình mà thôi.”

Rất nhiều năm trước, có người đã nói hắn như vậy, vào lúc hắn lãnh đạm đề nghị chia tay.

Đúng vậy, cho tới nay, hắn yêu chính là bản thân hắn. Ở mỗi đoạn tình cảm hắn tùy tâm sở dục, không

thể trối buộc, cũng không muốn bị nắm trong tay. Hắn từng trả giá vì sự thật tâm của mình, đổi lấy là sự phản bội không chút lưu tình, trở thành tên ngốc bị người ta tàn nhẫn đập một cú rồi vứt bỏ, hắn khinh bỉ chính mình như vậy.

Hắn nghĩ hắn cùng Kiều Ứng, kết cục nên là hảo tụ hảo tán. Cũng không biết vì cái gì, trước kia đều có thể không chút do dự chấm dứt một đoạn cảm tình, chỉ có lần này, lại thế nào cũng không mở miệng được. Hắn không biết nên làm cái gì bây giờ, đành phải buông tha ý muốn của bản thân, không bằng chờ Kiều Ứng tự mình phát giác.

Làm cho Kiều Ứng tự mình phát giác hắn đã thay lòng đổi dạ, như vậy, với tính cách của Kiều Ứng, có lẽ sẽ không dây dưa với hắn nữa.

Chính là hiện tại, như hắn mong muốn, Kiều Ứng thực có thể đã biết chuyện hắn và Lăng Hiên. Người kia thông minh như vậy, lại miễn cảm như vậy, một chút dấu vết để lại có thể cũng đã phát giác. Nhưng vì cái gì Kiều Ứng ngay cả cái điện thoại cũng không gọi tới, chất vấn cũng không có một câu.

Hắn bỗng nhiên bắt đầu sợ hãi, Kiều Ứng có thể hay không cứ như vậy, xem hắn chưa từng tồn tại, cứ thế gạt bỏ đoạn cảm tình kia của bọn họ.

Hắn chẳng những không vui mừng, ngược lại là vô cùng hoang mang. Hoang mang đến nỗi vốn đã đặt chỗ xong xuôi, buổi tối sẽ dùng bữa cùng Lăng Hiên, cũng bị hắn bỏ ra sau đầu.

Đợi đến khi hắn tỉnh táo lại, hắn đã lái xe tới dưới lầu nhà Kiều Ứng.

20. Chương 20

Ngẩng đầu nhìn vào nhà Kiều Ứng, bên trong một mảnh tối như mực, hiển nhiên trong phòng không có ai, Kiều Ứng có lẽ chưa về nhà. Thẩm Liễm cầm di động, muốn gọi điện thoại lại do dự mà buông xuống —— hắn không biết khi dây số kia được kết nối, phải nói gì với Kiều Ứng, vì thế đành ôm cây đợi thỏ chờ ở dưới lầu.

Xâu chìa khóa trong túi có gắn chìa khóa nhà Kiều Ứng, lấy ra nắm trong lòng bàn tay, cũng không có dũng khí mở cửa. Cứ như vậy lo được lo mất không biết ở trong xe đợi bao lâu, rốt cục nhìn thấy cách đó không xa xe Kiều Ứng trở về, chạy lướt qua xe hắn, vào ga ra, sau đó Kiều Ứng bước ra ngoài.

Thấy xe hắn, bước chân Kiều Ứng dừng lại, Thẩm Liễm lập tức mở cửa xe, vội vàng đi xuống, đứng đối diện cách Kiều Ứng vài bước.

“Kiều Ứng.” Hắn gọi một tiếng, có chút chân tay luống cuống.

Về mặt Kiều Ứng cũng không có nhiều biến hóa, so với mọi ngày cũng không có gì khác biệt. Thắm Liễm không khỏi có chút nghi hoặc —— chẳng lẽ hẳn thật sự cái gì cũng chưa phát hiện sao?

“Kiều Ứng.” Hắn lại gọi một tiếng, do dự, không biết nên mở miệng thế nào.

Lặng im trong chốc lát, hắn nhìn Kiều Ứng đút tay vào túi, sau đó cánh tay vung lên. Một đạo ngân quang xẹt qua giữa không trung, có vật gì đó quăng về phía hắn.

Theo bản năng đưa tay chụp được, mới phát giác đó là một cái chìa khóa, chính là chìa khóa nhà hắn.

Thắm Liễm nhất thời luống cuống: “Kiều Ứng, anh...”

“Cầm lại đi.” Kiều Ứng thản nhiên nói, “Về phần chìa khóa nhà tôi, anh cứ tùy tiện xử lý, không cần trả lại cho tôi.”

Thắm Liễm chỉ cảm thấy cổ họng như nghẹn lại, khó khăn mở miệng: “Anh đây là có ý gì?”

Kiều Ứng nhìn hắn, bỗng nhiên cảm thấy có chút buồn cười. Người đàn ông từ trước đến nay đều luôn bình tĩnh ở trước mặt hắn, nguyên lai cũng sẽ lộ ra vẻ mặt kích động như vậy.

Chính là, cần gì phải thế?

“Rất đơn giản, chia tay.” Kiều Ứng chậm rãi mở miệng, “Nói trực tiếp với tôi là được, tôi cũng không phải không hiểu. Cần gì phải nói dối, có phải không, Thắm Liễm?”

Thắm Liễm á khẩu không trả lời được, hắn ngay cả một câu biện giải cũng nói không nên lời, Kiều Ứng thực sự đã biết hết —— ngay cả hướng hắn chứng thực cũng không làm, cái gì cũng đã nhận ra.

Này nguyên bản không phải kết cục hắn muốn sao?

Kiều Ứng thấy bộ dạng hắn ngẩn ngơ, khóe môi chậm rãi câu lên, có lẽ kia không thể coi là một nụ cười, bởi vì đáy mắt hắn chỉ là lãnh ý.

Đó là biểu tình Thắm Liễm từng mê luyến —— trên mặt mang theo tươi cười, nhưng bên trong lại toát ra vẻ lãnh khốc.

Sau đó khuôn mặt kia liền không chút do dự quay đi, Kiều Ứng hướng hắn không chút để ý vẫy tay, đi về phía nhà mình. Tựa như Thắm Liễm với hắn mà nói, cũng bất quá chỉ là người qua đường không có quan hệ gì, tùy tiện phát tay, tất cả quan hệ từng có, nhất đạo lương đoạn.

Thẩm Liễm sững sờ đứng ngốc ở đó, nhìn bóng dáng Kiều Ứng, chỉ cảm thấy như bị rơi xuống hầm băng, cả người đều phát lạnh. Hắn xông lên kéo lấy tay Kiều Ứng: “Ít nhất anh cũng nên nghe tôi nói một lời chứ, Kiều Ứng!”

Kiều Ứng bị hắn kéo lấy tay, không xoay người, cũng không quay đầu lại, chỉ là không chút lưu tình giật tay mình ra: “Không cần.”

“Nhưng mà tôi...”

“Thẩm Liễm, không cần.” Kiều Ứng rút cuộc quay đầu lại, thối lui hai bước, mặt đối mặt im lặng nhìn hắn, “Tựa như anh trước kia từng nói, quan hệ của chúng ta, có lẽ bắt quá mấy tháng mà thôi. Dây dưa dài dòng không phải phong cách của anh a, anh không phải thích nhất hảo tự hảo tán sao?”

Sắc mặt Thẩm Liễm một mảnh xanh mét, muốn mở miệng, lại trước sau một chữ cũng nói không nên lời.

Hắn thà rằng Kiều Ứng hung hăng mắng hắn, mắng hắn vì sao lại lừa dối, vì sao lại bắt cả hai tay, nhưng không cách nào chịu được thái độ Kiều Ứng bình tĩnh như thế.

Tựa như đoạn cảm kia, hắn cũng chưa từng để ở trong lòng.

Chính là chiếc nhẫn trước ngực kia, theo hô hấp, ở chỗ tiếp xúc trái tim, còn hơi hơi phập phồng —— rõ ràng là yêu hắn, như thế nào có thể tỏ vẻ đương nhiên như vậy, không chút do dự liên cắt đứt quan hệ của bọn họ.

Hắn còn nhớ rõ Kiều Ứng đối hắn nhiệt tình, nhớ rõ người kia mỉm cười nhìn hắn với ánh mắt ôn nhu —— mà hiện giờ, trong đôi mắt quen thuộc kia, ngay cả nửa phần độ ấm đều không có.

Quả thật là phong cách nhất quán của Kiều Ứng, thời điểm thích không hề do dự, khi chia tay cũng có thể rõ ràng lưu loát, không có nửa phần lưu tình.

Cách hồi lâu, thanh âm khàn khàn của Thẩm Liễm rốt cuộc vang lên: “Tôi thật sự thích anh, Kiều Ứng.”

Chính bởi vì phần thích kia làm hắn vô cùng hoang mang, mới khiến hắn bắt đầu sợ hãi lùi bước, muốn sớm dứt ra kịp thời.

“Tôi biết.” Kiều Ứng cười, không chút dao động vì câu nói này, “Chẳng qua anh cũng có thể đồng thời thích rất nhiều người mà thôi.”

“Tôi...”

“Thẩm Liễm, đối nghịch với bản thân cũng không có lợi gì.” Ý cười trên mặt Kiều Ứng dần dần lạnh xuống, nhìn hần, “Anh mê luyến bất quá là Kiều Ứng mười năm trước, anh tìm kiếm cũng bất quá là cái ảo ảnh thể thân thôi. Phát hiện còn hơn cả tôi mười năm sau, có người càng giống thân ảnh trong trí nhớ hơn, anh có làm gì sai đâu? Anh suy cho cùng yêu chính là chính mình mà thôi.”

Câu nói kia nói ra thực nhẹ nhàng, nhưng từng chữ từng chữ lại như đâm sâu vào tim Thẩm Liễm.

Hần muốn nói không phải như thế, Kiều Ứng, có lẽ tôi vẫn mê luyến anh mười năm trước, chính là tôi cũng đồng thời thích anh trong hiện tại!

Hần đến tận bây giờ mới hiểu được chính mình tổn thương Kiều Ứng sâu đậm đến thế nào, nhưng là rõ ràng, Kiều Ứng đã không muốn cho hần cơ hội.

Cho dù từng thích hần đến mức vì hần mà không chút do dự cùng Trình Diệu Nhiên chia tay, cho dù có thể thẳng thắn thực sự yêu hần, Kiều Ứng cũng vẫn như cũ có thể không chút lưu tình chặt đứt tất cả những gì đã từng cùng hần trải qua.

Hần vươn tay, vừa lúc định chạm lấy Kiều Ứng, lại bị hần lắc mình tránh được.

Không cho hần có cơ hội nói thêm nữa, Kiều Ứng lần này dứt khoát xoay người, nhanh chóng rời đi.

21. Chương 21

Kiều Ứng tắm rửa xong đi ra, trên người khoác áo ngủ, dùng khăn mặt lau tóc. Đứng phía trước cửa sổ nhìn xuyên qua tấm màn cửa đang hé mở, thuận mắt liếc nhìn xuống dưới lầu, chỉ thấy Thẩm Liễm vẫn duy trì tư thế kia đứng ở ven đường, đầu thuốc kẹp giữa ngón tay lúc sáng lúc tắt.

Hần thế nhưng còn chưa rời đi.

Thu hồi tầm mắt, thuận tay kéo lại màn, Kiều Ứng ngồi ở sô pha, mở một lon bia lạnh, một bên uống một bên bật TV.

Thoáng chốc TV sáng lên, dưới lầu truyền đến thanh âm khởi động xe. Hần biết Thẩm Liễm rút cuộc đi rồi, vì thế tự giễu cười, một lần nữa đem lực chú ý tập trung vào màn ảnh TV.

Bởi vì phim cũ nên hình ảnh không rõ lắm, hần xem chính là bộ phim điện ảnh hần diễn mười năm trước.

Kiều Ứng cũng không nhớ rõ mình xem bộ phim này đến lần thứ mấy rồi.

Vào những ngày tháng tinh thần sa sút nhất, hấn cũng là như vậy, trong bóng đêm yên lặng uống bia, một mình một người xem đi xem lại mấy bộ phim nổi tiếng của mình. Tâm tình lúc đó, bởi vì đã qua thật lâu, đến bây giờ chỉ cảm thấy có chút mơ hồ, có lẽ là cảm giác cả người như bị khoét một lỗ, tựa như bị chìm sâu dưới đáy nước, gian nan muốn trồi lên hít thở dù chỉ là một tia không khí. Khoảng thời gian vút bỏ hết thấy liên hệ với bên ngoài, cự tuyệt bằng hữu, cự tuyệt thân nhân, tự ngược ôm chặt một chút kiên trì không chịu buông tay kia, không ai có thể cứu vớt hấn, trừ bỏ chính hấn.

Dần dà liền dưỡng thành thói quen. Mỗi lần gặp chuyện gì khổ sở hay khó chịu, cảm thấy mình gần như không thể bước tiếp, liền lấy mấy bộ phim điện ảnh trước kia ra, bỏ vào đầu DVD, bắt buộc chính mình xem đi xem lại.

Trong thế giới hư ảo do ánh sáng và hình ảnh đan vào nhau tạo ra, thực dễ dàng chậm chậm quên hết tất cả những điều không thoải mái nơi thực tại.

Cũng vào những ngày tháng đó, hấn hiểu được trên thế giới này, không có chuyện gì là không vượt qua được. Từ trên đỉnh cao rơi xuống, cũng không khác là bao. Bắt đầu lưu luyến đầu một đoạn tình cảm, chấm dứt lưu luyến một đoạn tình cảm, bất quá cũng chỉ như thế.

Thiếu niên trên màn ảnh ngồi trong bóng đêm không một bóng người, ôm lấy hai đầu gối, im lặng khóc. Hai tay cậu nắm chặt sợi dây chuyền trước ngực, đem chiếc nhẫn bạc kia kề sát môi, hôn lấy, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống mu bàn tay.

Ngón tay Kiều Ứng vô thức từ từ nắm lại, cảm giác lạnh lẽo tận xương từng chút xâm nhập, theo ngón tay dần dần lan khắp cơ thể, xuyên thẳng vào tim.

Sợi dây chuyền kia vốn là mua để làm đạo cụ, nhưng là sau khi quay xong bộ phim, liền vẫn đeo trên người. Giống như bùa may mắn, như thế nào cũng không tháo ra bỏ đi. Hấn theo bản năng hướng ngực mình tìm kiếm, mới phát giác nơi đó đã trống không.

Món đồ đeo bên người gần mười năm, đã mất rồi.

Đêm hôm đó, đến tận cùng tâm tình mình là thế nào, lại đem dây chuyền tháo xuống, đeo lên cổ Thẩm Liễm?

Lon bia trong tay dần dần bị nắm chặt, sau đó “Ba” một tiếng, bị ném mạnh xuống thảm. Chất lỏng màu vàng trong vắt chảy ra, Kiều Ứng bưng kín mặt, ngã xuống sô pha.

Thiếu niên trên TV rốt cuộc đau đớn khóc thành tiếng, điên cuồng để chân trần chạy thật nhanh, tuyệt vọng phát tiết thống khổ của mình.

Kiều Ứng chậm chậm cuộn mình lại, trong tiếng khóc của mình phát ra mười năm trước, vẫn duy trì tư thế che mắt.

Hắn vẫn nghĩ mình qua nhiều năm như vậy, cái gì cũng đã nghĩ thoáng hơn, cái gì cũng buông xuống được. Nếu không dễ dàng tin tưởng cái gì, cũng sẽ không bị chuyện gì đánh bại. Như thế nào còn có thể khờ dại như vậy, dễ dàng bị người kia mê hoặc, khiến cho mình rơi vào, còn thật sự giao ra trái tim.

Sau khi bị phản bội, cùng với thương tâm tuyệt vọng, còn là mỗi một thấu xương. Người người đàn ông kia theo đuổi, bất quá chính là ảo ảnh thiếu niên mười năm trước, chính mình lại phải trả giá hết thấy, nghe có vẻ thực buồn cười. Hắn cũng không phải là sắt đá, như thế nào có thể không phần nộ, lại như thế nào có thể không bị tổn thương. Vào lúc đối mặt Lăng Hiên, tất cả sự thật phơi bày trước mắt, hắn ngay cả hô hấp cũng phát run.

Nhưng hắn là Kiều Ứng.

Mọi người nói hắn kiêu ngạo, mọi người nói hắn tự cao tự đại. Ai cũng nghĩ hắn lãnh đạm cái gì cũng không đặt ở trong lòng, từ trong ra ngoài đều bọc một lớp vỏ cứng rắn, không thể bị thương tổn, cũng sẽ không bao giờ bị thương tổn.

Nhưng hắn bất quá cũng chỉ là một người đàn ông bình thường. Hắn có được, chính là so với bất luận kẻ nào, lòng tự trọng lại càng thêm cường ngạnh mà thôi.

Tuyệt không ở trước mặt bất luận kẻ nào lộ ra bộ dạng suy yếu, cũng tuyệt không biểu hiện ra bộ dáng bị thương tổn.

Tuyệt không quay lại.

Khi Kiều Ứng lần nữa nhận được điện thoại của An Quang Vinh, theo bản năng liền nghĩ muốn từ chối. Nói thật hắn cũng không phải người cứng rắn không gì là không vượt qua được như vậy, muốn hắn giờ phút này mặt đối mặt chỉ đạo Lăng Hiên, nói không chừng còn có thể gặp Thẩm Liễm ở trường quay, cái loại tình huống này hắn ngay cả nghĩ muốn cũng không muốn nghĩ.

Nhưng là An Quang Vinh cùng hắn có quan hệ rất sâu, lại hiếm khi nhờ hắn giúp đỡ, mà chính mình lúc trước đã đáp ứng rồi. Lời từ chối liền bị mắc kẹt trong cổ họng. Cuối cùng cũng chỉ yên lặng thở dài, đồng ý bớt thời giờ tới trường quay lần nữa. Khi An Quang Vinh gặp hắn, nhìn thấy hai mắt hắn, không khỏi có chút giật mình: “Cậu sao tinh thần trông không tốt như vậy? Gần đây mệt mỏi quá sao?”

Kiều Ứng cười nhẹ, xốc lại tinh thần nói: “Tối hôm qua ngủ trễ, chú cũng biết, tuổi cháu bây giờ thức khuya không nổi.”

An Quang Vinh cười nói: “Cái gì mà ‘tuổi cháu bây giờ’? Ở trước mặt tôi thế nào lại nói chuyện giống ông già như vậy. Lại nhốt mình trong nhà một mình uống rượu xem phim đi? Không phải tôi đã nói với cậu nghiêm túc quen bạn gái sao, cậu còn muốn chọn cái dạng nào mới vừa lòng a?”

Kiều Ứng đành phải cười chuyển đề tài: “Hôm nay tình hình thế nào?”

An Quang Vinh quay đầu, nhìn Lăng Hiên ở đằng xa: “So với thời gian trước thì tốt hơn, tiểu tử này thể nhưng thật ra có chút giống cậu, không chịu thua, không chừng lúc về nhà lại xem mấy bộ phim của cậu ngâm dục tâm học a. Không nói đến bên trong học được vài phần, ít nhất ở mặt ngoài là giống khuôn giống dạng.”

Kiều Ứng bật cười nói: “Chú cũng đừng bắt cậu ta rập khuôn quá, dù sao cậu ta là cậu ta, cháu là cháu, diễn theo cháu lúc xưa có gì tốt. Buông tay để chính cậu ta diễn đi, đừng quá nghiêm khắc.”

An Quang Vinh giận dữ nói: “Không phải tôi buộc cậu ta, là cậu ta tự đem chính mình rập khuôn a. Tôi cũng hy vọng cậu ta có thể diễn theo cách của mình, nhưng chính cậu ta lại cố diễn theo cậu, tôi cũng chỉ có thể trông cậy cậu ta có thể học được cậu ba phần liền thỏa mãn. Có lẽ từ từ cậu ta sẽ thông suốt, chính là hiện tại, trước sau vẫn chưa thể có thành tựu.”

Kiều Ứng không nói gì, Lăng Hiên từ xa thẳng tắp hướng hần nhìn qua, hần cũng không né tránh, thân nhiên nhìn hần một cái rồi quay đầu đi.

Lăng Hiên mím chặt môi, rốt cuộc cũng dời đi tầm mắt.

Lần này thật không tiêu phí nhiều thời gian, Lăng Hiên nguyên bản thông minh, Kiêu Ứng thoáng chỉ đạo một chút, rất nhanh hần liền biết nên diễn thế nào. Đối mặt Kiêu Ứng thái độ tuy rằng không hơn nhiệt tình, nhưng cũng coi như thành khẩn. Chính là cặp mắt kia cố ý vô tình luôn nhìn chăm chăm Kiêu Ứng, biểu tình dường như có chút dăm chiêu, khiến cho những người khác đều cảm thấy có chút kỳ quái.

An Quang Vinh cũng nhận ra được, không khỏi đối Kiêu Ứng cười nói: “Tiểu tử kia tám phần là sùng bái cậu, chẳng qua ở trước mặt cậu ngượng ngùng thôi.”

Kiều Ứng quả thực không biết nên trả lời thế nào, đành phải cười cười nói lái sang chuyện khác. Hần nghĩ Lăng Hiên kia làm sao là ánh mắt sùng bái, đại khái là mang theo ba phần tò mò, bảy phần khinh thường, muốn nhìn một chút tình nhân tiền nhiệm này của Thẩm Liễm đến tột cùng là dạng người gì mà thôi.

Rốt cuộc vẫn là tâm tính thiếu niên, cho nên mới có ý tranh đua thiệt hơn như vậy.

Thế nhưng Lăng Hiên còn trẻ khí thịnh, có được chính là nét thanh xuân rực rỡ, đúng là loại hình Thẩm Liễm thích nhất, cần gì phải cùng một người đàn ông mặt mày nhuốm vẻ mỗi một chán chường như hần ganh đua thiệt hơn chứ?

Thật nhìn không ra.

Mất thấy công việc sắp kết thúc, Kiêu Ứng liền rời đi trước. Ra khỏi trường quay, một bên gọi điện thoại cho quản lý, một bên đưa tay che bớt ánh mặt trời có chút chói mắt.

Sau đó, hần nhìn thấy một chiếc xe hơi quen thuộc đậu bên lề đường.

Cách lớp cửa kính xe sậm màu, hắn không thấy rõ mặt người bên trong xe. Cũng không muốn nhìn rõ, Kiều Ứng chậm rãi xoay người, vừa đi vừa chờ quản lý lái xe tới đây đón hắn.

Chiếc xe kia lặng lẽ theo sau hắn, chạy chậm chậm sát ven đường, duy trì khoảng cách không xa không gần với hắn.

Kiều Ứng nhắm lại mi, dứt khoát ngừng lại, chiếc xe phía sau cũng ngừng lại, cửa kính xe hạ xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp tinh tế của Thẩm Liễm.

Cũng không nói gì, Thẩm Liễm chỉ yên lặng nhìn bóng lưng hắn.

Không lâu sau, quản lý của Kiều Ứng lái xe tới. Vừa đưa tay mở cửa xe, Thẩm Liễm rút cuộc từ phía sau hắn mở miệng: “Kiều Ứng.”

Kiều Ứng không quay đầu lại, trực tiếp ngồi vào bên trong xe, thắt tốt dây an toàn. Quản lý có chút chần chờ: “Có phải hay không... Thẩm Liễm có chuyện gì muốn tìm cậu, Kiều Ứng?”

Kiều Ứng thản nhiên nói: “Không có chuyện gì, lái xe đi.”

Sau đó hắn hơi khép mắt lại, đem thân ảnh kia để rất xa phía sau.

22. Chương 22

Tháng tám, bộ phim điện ảnh Thẩm Liễm cùng Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên đóng rất cuộc công chiếu, ngày đầu ra mắt, đạo diễn Tân Khả Minh mang theo ba diễn viên chính đến dự. Kiều Ứng và Thẩm Liễm đứng hai bên Trình Diệu Nhiên, trước ống kính máy ảnh nở nụ cười tự nhiên.

Kiều Ứng và Trình Diệu Nhiên đã lâu không gặp, sau khi chia tay liền ngay cả liên hệ cũng cơ hồ chặt đứt. Trong buổi ra mắt lần này Trình Diệu Nhiên nghiêm nhiên trở thành vai chính, hầu hết các phóng viên đều quan tâm đến chuyện tình cảm cá nhân của cô. Trình Diệu Nhiên luôn duy trì thái độ im lặng không nói, chỉ mỉm cười để chụp ảnh, không hề đề cập tới chuyện gì không liên quan đến bộ phim. Cuối cùng vẫn là Thẩm Liễm thay cô từ chối khéo, cười nói: “Những vấn đề không liên quan đến bộ phim, vẫn là mong mọi người tận lực ít đề cập đến. Thời gian cũng không còn nhiều, bằng không, xin mời các vị ngồi xuống xem phim trước?”

Các phóng viên lúc này mới buông tha Trình Diệu Nhiên, chuyển sang đề tài khác. Trình Diệu Nhiên hơi cảm kích nhìn về phía Thẩm Liễm cười nhẹ, Thẩm Liễm cũng mỉm cười lại, khi cúi người đem microphone để lại chỗ cũ, sợi dây đeo trên cổ lộ ra, Trình Diệu Nhiên liếc mắt nhìn thấy, nụ cười trên mặt kia nhất thời liền cứng lại. Cô có chút không dám tin nhìn về phía Kiều Ứng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chú vào cổ áo hắn. Thật lâu sau, rút cuộc thu hồi tầm mắt, sắc mặt tái nhợt đứng ở chỗ cũ.

Kiều Ưng vẫn là nhất quán duy trì trầm mặc, hỏi một câu mới đáp một câu, đại đa số thời gian đều chìm trong suy nghĩ, cũng không lưu ý đến tầm mắt của Trình Diệu Nhiên. Sau một lúc lâu, quay đầu lại thấy cô hé ra gương mặt tái nhợt đứng đó, trên mặt tuy rằng vẫn mang theo tươi cười, nhưng là thấy thể nào cũng cảm thấy không thích hợp. Kiêu Ưng không khỏi có chút lo lắng, nhú nhú mày, lại không thuận tiện hỏi. Cuối cùng đợi đến khi buổi họp báo kết thúc, nhân lúc trong thời gian nghỉ ngơi chờ phim chiếu, mới nghĩ tới đi xem, đã thấy Thẩm Liễm ngữ khí lo lắng hỏi Trình Diệu Nhiên có phải không thoải mái hay không, sau đó liền dìu cô vào phòng nghỉ.

Kiều Ưng do dự một chút, vẫn là không đi qua. Phòng chờ kia nguyên là chuẩn bị cho ba người bọn họ, bên cạnh là phòng nghỉ của đạo diễn, phía ngoài là một phòng khách nhỏ dành cho các diễn viên khác nghỉ ngơi. Kiêu Ưng liền ngồi xuống sô pha, hần không nói lời nào, cũng không có ai dám chủ động tiến đến gần. Vì thế trên chiếc sô pha thật dài kia chỉ có mình hần ngồi đó.

Trong phòng nghỉ, Thẩm Liễm rót ly nước ấm cho Trình Diệu Nhiên, hơi cách xa cô một chút rồi ngồi xuống. Trình Diệu Nhiên hai tay cầm ly nước, ánh mắt ghim trên mặt đất, thật lâu sau, rốt cuộc mở miệng hỏi: “Thẩm Liễm, anh cùng Kiêu Ưng, là quan hệ gì?”

Thẩm Liễm lấy làm kinh hãi, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mặt Trình Diệu Nhiên không một tia biểu tình, cũng không nhìn hần, chỉ có đôi tay kia hơi run, tiết lộ tâm trạng đang rối bời của cô.

Cười cười chuyển đi tầm mắt, Thẩm Liễm bất động thanh sắc trả lời: “Quan hệ gì sao? Cái này bảo tôi làm sao trả lời? Cô cảm thấy chúng tôi là quan hệ gì?”

Thanh âm Trình Diệu Nhiên trầm thì: “Sợi dây chuyền trên cổ anh, là của Kiêu Ưng đi? Anh ấy đeo nó mười năm, tôi sao lại nhìn nhầm được. Thế nhưng lại đưa cho anh...” Mãi cô run rẩy, “Tôi một mực nghĩ, anh ấy đến tốt cùng là thích dạng người gì, liền tuyệt tình cùng tôi chia tay như vậy. Nguyên lai là anh... Thì ra là anh...”

Cô có chút nói năng lộn xộn, tất cả khí lực đều đang dùng để cực lực khống chế mình không được mất kiểm soát. Cô nghĩ người Kiêu Ưng thích, có lẽ là một cô gái không phải trong giới giải trí, nhưng là cô nằm mơ cũng không nghĩ tới, chính là Thẩm Liễm, là một người đàn ông!

Mối tình tám năm trời, cô thế nhưng bại bởi một người đàn ông... Trên đời này còn chuyện gì so với chuyện này khó tin hơn, càng buồn cười hơn?

Thẩm Liễm cũng không biện bạch, chờ cô từ từ bình tĩnh trở lại, nâng tay che kín mặt, rốt cuộc mở miệng: “Cô hiểu lầm rồi. Tôi cùng Kiêu Ưng, quan hệ gì cũng không có.”

Trình Diệu Nhiên ngẩng mạnh đầu lên: “Vậy sợi dây chuyền trên cổ anh ấy, như thế nào lại xuất hiện trên người anh?”

Thẩm Liễm cười cười, đưa tay đem sợi dây chuyền trong áo lấy ra, ngón tay cầm chiếc nhẫn, cúi người, ở bên tai Trình Diệu Nhiên nhẹ giọng nói: “Cái này đúng thật là của Kiêu Ưng tặng tôi, nhưng là hiện tại, chúng tôi thực sự là quan hệ gì cũng không có. Tôi và cô giống nhau, cô hiểu chưa?”

Trình Diệu Nhiên ngẩn ra, thật lâu sau, kinh ngạc nói: “Các anh... Cũng chia tay?”

Thẩm Liễm đứng lên, mỉm cười nhìn cô: “Xem như đi.”

Trình Diệu Nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt tươi cười đậm mật kia, hồi lâu mới thốt ra: “Anh... Bỏ Kiều Ứng?”

Cô rất hiểu Kiều Ứng, sẽ không dễ dàng bắt đầu một đoạn tình cảm, một khi đã thích, sẽ không tùy tiện chấm dứt như vậy. Năm đó cô làm tổn thương Kiều Ứng không ít lần, nhưng vẫn được dung túng. Nghĩ đến người này tuyệt không rời khỏi mình, sau này quay đầu nhìn lại, mới nhận ra chấm dứt đoạn tình cảm này, nguyên lai chính là mình từ nhiều năm trước.

Kiều Ứng không phải không cho cô cơ hội, bao nhiêu lần chỉ cần cô nghiêm túc thực sự muốn cùng Kiều Ứng cùng một chỗ, thì làm sao Thẩm Liễm chen vào giữa bọn họ được. Chính là cô vẫn không biết quý trọng, cũng không cam tâm cứ như vậy cả đời bị trói bên một người đàn ông đã không còn nổi tiếng nữa. Người đàn ông kia, nếu không phải đối với đoạn tình cảm này thật sự hết hy vọng, cũng tuyệt không vô tình như vậy.

Liếc mắt nhìn nụ cười không rõ hàm xúc kia của Thẩm Liễm, một cỗ tức giận từ đáy lòng Trình Diệu Nhiên thoáng cái bùng lên. Nếu không hiểu rõ Kiều Ứng, cần gì phải đi dụ dỗ hắn? Cùng là người trong giới này, cô sao lại không biết tiếng tăm của Thẩm Liễm, gương mặt trời sinh xinh đẹp như vậy, tại nơi thật giả lẫn lộn thế này, thiếu gì người muốn cùng hắn lên giường. Cũng chỉ có Kiều Ứng luôn thờ ơ với mấy tin đồn thế này, mới có thể hồ đồ bị hắn che mắt, lung lạc tâm trí, vừa mới rơi vào, sau đó liền bị người đàn ông này bỏ rơi.

Hắn dựa vào cái gì?

Muốn cùng ai chơi đùa trò này không chơi, lại cố tình muốn đi trêu chọc Kiều Ứng —— nếu sớm biết vậy, nếu sớm biết vậy...

Một cỗ lửa giận tràn tới cổ họng Trình Diệu Nhiên, lại bị chặn lại.

Cô có tư cách gì ở trong này thay Kiều Ứng giận dữ bất bình, ở trong này chỉ trích Thẩm Liễm. Tình cảm của cô, cũng có gì là thuần túy đâu?

Chính là trong thế giới hào nhoáng này, vốn không có cái gọi là chuyên nhất cùng tuyệt đối. Là Kiều Ứng rất ngốc, nhìn nhiều năm như vậy cư nhiên vẫn nhìn không thấu. Nhưng mà cũng phải nói lại, đối với một người đàn ông như Thẩm Liễm, lại có mấy ai có thể thoát khỏi sức hấp dẫn của hắn đâu?

Cuối cùng, cô cũng chỉ cười khổ một tiếng: “Quên đi, anh như thế, nguyên bản cũng không xứng với anh ấy.”

Có lẽ cô đã từ bỏ cơ hội, rốt cuộc không quay về bên cạnh người kia nữa. Kiều Ứng xứng đáng tìm được một người tốt hơn, cái túi da (1) vứt đi này, con người tỏa sáng rực rỡ này, Thẩm Liễm còn có cái gì tài cán đâu?

Thẩm Liễm chỉ lẳng lặng nhìn cô, ý cười trên mặt càng sâu: “Tôi bỏ anh ta? Cô cùng Kiều Ứng ở chung lâu như vậy, cảm thấy tôi có bản lĩnh bỏ anh ấy sao? Anh ta căn bản không để cho tôi có cơ hội mở miệng, ngay cả gặp tôi cũng không muốn gặp.”

Trình Diệu Nhiên cười lạnh: “Anh nếu không phải làm cái gì quá giới hạn, Kiều Ứng sẽ làm vậy với anh sao? Sợi dây chuyền đeo bên người mười năm, anh ấy cũng đem tặng cho anh...”

Thẩm Liễm ngắt lời cô: “Tôi và cô không giống nhau. Tôi quả thật đã làm chuyện có lỗi với anh ấy, tôi thừa nhận. Nếu chia tay, tôi cũng sẽ không cầu anh ấy quay lại. Chẳng qua ——” Hắn nhìn Trình Diệu Nhiên, mỉm cười, “Tôi không giống cô, từ bỏ dễ dàng như vậy. Tôi hiểu rõ mình muốn gì, mất đi rồi, tôi có thể tìm lại được. Mà cô, đã không còn cơ hội nữa rồi.”

Trình Diệu Nhiên trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, rốt cuộc chuyển tầm mắt. Cô không rõ người này như thế nào còn có thể trước mặt mình xuất ra loại khí thế này. Chính là mơ hồ cảm thấy, Kiều Ứng rơi vào trong tay người này, chỉ sợ khó có thể thoát thân.

Không cam lòng, nhưng cũng không thể làm gì được.

Cẩn môi, Trình Diệu Nhiên đứng dậy, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Thẩm Liễm nhìn chăm chú bóng dáng cô biến mất ở ngoài cửa, rốt cuộc chậm rãi thu liễm ý cười kia, có chút mệt mỏi ngồi ở sofa, đem gương mặt chôn vào hai tay.

Hắn bên trong cũng rất kiêu ngạo, bị Kiều Ứng nhiều lần không thèm nhìn đến, làm sao có thể có thể lần nữa đến làm phiền.

Tuy rằng hắn thật sự, sớm đã hối hận.

23. Chương 23

Buổi lễ công chiếu qua đi, tiếp theo là vô số buổi tuyên truyền liên tiếp kéo tới. Trên tấm poster hoa lệ, trong khung nền màu đen, một chùm tia sáng chiếu xuống Thẩm Liễm một thân tây trang trắng tinh ngồi phía trước đàn dương cầm, đeo cặp mắt kính không gọng, hơi mỉm cười, cả người tỏa ra khí chất quý công tử nồng đậm. Trình Diệu Nhiên một tay chống cằm, hơi nghiêng mình tựa vào đàn dương cầm, mái tóc dài thả ra như thác nước, xinh đẹp mà thoát tục, hai người tầm mắt giao nhau, biểu lộ một tình yêu dịu dàng. Kiều Ứng ngồi ở thính phòng không một bóng người, cả thân mình đều ẩn trong bóng tối, chỉ có ánh mắt lạnh lùng kia hiện rõ, không mang theo chút cảm tình nhìn lên trên đài.

Bộ phim điện ảnh này được đánh giá là một đại chế tác, quy tụ nhiều tên tuổi lớn, phòng vé ngay từ tuần đầu tiên lợi nhuận đã cao chót vót. Mà tên Kiều Ứng cũng bắt đầu liên tiếp xuất hiện trên các tin tức giải trí, tạp chí cùng báo chí, giống như qua một đêm, mọi người lại đều nhớ lại hần từng được xưng là thiên tài trong giới diễn xuất. Vô số lời khen ngợi kéo đến, một vài nhà phê bình điện ảnh chuyên nghiệp cũng khen ngợi tài năng diễn xuất của hần, làm cho bộ phim điện ảnh này rạng rỡ không ít, có hi vọng cuối năm sẽ giành giải nam diễn viên phụ xuất sắc nhất.

Kiều Ứng lật tờ báo, khoe miệng nhếch lên một mặt cười tự giễu. Hần cũng không quan tâm đến giải thưởng gì, năm ấy hần thành công liên tiếp đạt được ba giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc nhất, vinh quang không ai bì kịp — nhưng vậy thì tính là gì, một khi khán giả không mua vé, dễ dàng liền rơi xuống thật sâu, rất khó quay trở lại. Loại diễn yêu đương cầu huyết này trước kia hần căn bản khinh thường, không ngờ lại thật sự làm cho hần trở lại ngày xưa. Nguyên lai có những chuyện, chỉ cần từ bỏ, kỳ thật dễ như trở bàn tay.

Hần cảm thấy thoáng có chút mờ mịt.

Nếu đây là điều hần muốn, chẳng phải nhiều năm qua kiên trì như vậy, tình nguyện bị người ta cười châm chọc, cũng vẫn cố chấp không chịu thỏa hiệp, thật sự là có chút buồn cười sao.

Sự nghiệp hần nhanh chóng thuận lợi, hần biết đây là lối thoát hần không thể không chọn, nhưng hần không cảm thấy vui vẻ gì.

Phim điện ảnh này làm doanh thu phòng bán vé tăng vọt, hiển nhiên tránh không khỏi phải tổ chức một buổi tiệc chúc mừng. Vừa lúc kỷ niệm mười lăm năm thành lập công ty chế tác, hầu như toàn bộ ngôi sao đều tham dự, Thẩm Liễm cùng Trình Diệu Nhiên hiển nhiên trở thành nhân vật trung tâm. Sau khi giám đốc khai sâm banh chúc mừng, người chủ trì liền cắt bánh kem. Kiều Ứng cầm ly rượu, đứng ở một góc đại sảnh trải thảm đỏ, ngược mắt nhìn qua, đám đông đã bắt đầu trở nên ồn ào náo nhiệt, đàn ông mặc âu phục giày da tay cầm ly rượu, phụ nữ phục trang đẹp để lay động hết như hoa tươi nở rộ.

Hần vốn là không muốn đến, nhưng quản lý luôn miệng dẫn dò hần nhất định phải tham gia. Lại lải nhải lắm bầm khuyên hần nhất định phải hòa nhã một chút, đi làm quen với nhiều người, mở rộng giới giao tế. Chịu không nổi mấy lời lèm bèm như ông chú này, Kiều Ứng cuối cùng cũng phải thay quần áo, ngồi xe quản lý tới đây.

Đang tính toán khi nào thì có thể thoát thân rời đi, không ngờ lại bị vài người hần không biết cuốn lấy. Xuất ra danh thiếp, mời hần cùng ăn một bữa tối, hỏi hần có hứng thú xem kịch bản không, còn muốn mời hần nhận vai diễn trên sân khấu kịch. Bày ra nụ cười ứng phó, đồng thời có chút đau đầu khi phải đối phó loại trường hợp này, mới vừa thoát khỏi người này, lại có người khác tiến tới. Tay Kiều Ứng cầm ly rượu cũng đã mỏi nhừ, hần hiếm khi dễ tính như vậy, những người ngày thường không dám tiếp cận hần đều vây quanh lại đây, tìm kiếm thời cơ cùng hần nói chuyện. Mi tâm dần dần nhú lại, đang lúc khổ sở không biết nên thoát khỏi chỗ này thế nào thì một thanh âm mang theo tươi cười chen vào: “Kiều Ứng, Tân đạo diễn đang tìm anh, thì ra anh ở trong này.”

Thanh âm vừa phát ra, thân mình Kiều Ứng liền cứng lại. Thẩm Liễm vẻ mặt ung dung khéo léo đưa hần ra khỏi vòng vây. Nụ cười của Kiều Ứng hơi cứng một chút, rất nhanh liền khôi phục thái độ bình thường, nâng ly hướng về những người kia xin lỗi, cười cười, liền theo Thẩm Liễm rời đi.

Hai người đi qua đám đông, Kiều Ứng theo sau Thẩm Liễm, cũng đi về phía ban công ngoài đại sảnh. Đang nghi hoặc Tân Khả Minh sao lại gọi hắn ra ban công, cổ tay Kiều Ứng bị Thẩm Liễm nắm lấy, liền không tự chủ bị hắn kéo vào phòng nghỉ gần cầu thang, sau đó cánh cửa kia lập tức bị đóng lại.

Sắc mặt Kiều Ứng hơi đổi: “Anh làm cái gì vậy?”

Thẩm Liễm nhìn hắn mỉm cười nói: “Tôi thấy anh có chút mệt nên mang anh vào đây nghỉ ngơi.”

Kiều Ứng quay đầu, đưa tay muốn đi ra mở cửa: “Tôi vẫn khỏe, cũng không cần nghỉ ngơi, cảm ơn.”

Bàn tay vừa đụng vào cửa bỗng nhiên bị đè lại. Kiều Ứng còn đang kinh ngạc, không kịp quay đầu lại, chỉ nghe “cạch” một tiếng, là tiếng cửa bị khóa.

Thân mình Thẩm Liễm liền kề sát lưng hắn, một tay đặt trên mu bàn tay hắn, hô hấp nóng ấm phả vào phần cổ lộ ra ngoài áo sơ mi của hắn.

Cả người Kiều Ứng run lên một chút.

“Chỉ vài phút thôi,” thanh âm Thẩm Liễm từ sau lưng hắn truyền đến, dán vào vành tai hắn, “Nghe xong lời tôi nói đã, được không, Kiều Ứng?”

“Dùng phương thức này?” Khóe miệng Kiều Ứng nhấc lên một tia cười lạnh, thân mình giãy giụa, không chút lưu tình đẩy Thẩm Liễm ra, “Có chuyện gì trong đại sảnh không thể nói mà phải vào trong này?”

Hắn đêm nay đã cực lực tránh cho Thẩm Liễm và mình có cơ hội ở riêng với nhau, cũng không ngờ vẫn là bị hắn tìm được cơ hội, kéo vào trong phòng nghỉ này. So với vừa rồi ứng phó một đám người kia, hắn giờ phút này càng cảm thấy đau đầu — chuẩn xác mà nói, trừ bỏ đau đầu, càng nhiều chính là cảm giác buồn bực không giải tỏa được.

Cùng Thẩm Liễm chia tay đã gần một tháng, không nghe điện thoại của hắn, trong trường hợp không thể không cùng hắn tham gia các hoạt động chung, cũng tận lực tránh hắn rất xa. Người này từng cho hắn bao nhiêu ngọt ngào cùng khát khao, cũng liền cho hắn bấy nhiêu thống khổ cùng tuyệt vọng. Hắn đã sắp quên được — chỉ cần không nhìn thấy mặt hắn, không nghe thấy giọng nói của hắn.

Nếu không phải Thẩm Liễm, có lẽ hắn vẫn còn khờ dại nghĩ, trong giới này thực sự có cái gọi là thực tâm. Nếu không phải Thẩm Liễm, có lẽ hắn vẫn còn có thể chờ mong, tại thế giới hỗn tạp này, ít nhất còn tồn tại một tia nhu tình không mang theo giả dối như vậy —

Hắn rốt cục phát giác, nguyên lai chính mình trong giới này tôi luyện nhiều năm như vậy, nhìn thấu nhân tình ấm lạnh, nhưng vẫn nhìn không thấu lòng người, thực uống công lớn từng này tuổi.

“Kiều Ứng,” Thẩm Liễm từ phía sau ôm thắt lưng hắn, trong thanh âm mang theo một tia khẩn cầu, “Tôi thừa nhận trước khi gặp anh, tôi quả thật từng thích rất nhiều người, cũng không hề biết quý trọng. Nhưng là sau khi gặp anh, mỗi một ngày ở bên cạnh anh, tôi đều không lừa gạt anh. Tôi thật sự...”

“Thích tôi, có phải không?” Trên mặt Kiều Ứng hiện lên một mặt cười châm chọc, rút cuộc quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Liễm, “Những lời này anh đã nói với tôi rồi. Nhưng vậy thì sao, Thẩm Liễm? Anh không lừa gạt tôi? Những lời này chính anh cũng không cảm thấy buồn cười sao?”

Thẩm Liễm nhú mày, thật lâu sau hắn mới cất giọng khàn khàn: “Tôi chỉ là không muốn lừa dối chính mình.”

Cùng tồn tại trong giới giải trí này nhiều năm như vậy, sớm đã nhìn quen gặp dịp thì chơi, hư tình giả ý. Kiểu tình yêu đến rồi đi, hắn đã thấy nhiều, dần dần cũng chơi đùa tham gia vào trò này. Ai động tâm trước, kẻ đó là người thua —— năm đó hắn đã từng thực sự nghiêm túc, cũng từng nghĩ tới cả đời chỉ cần một đoạn tình cảm kia, chính là kết quả thì sao?

Bất quá là một tấm chân tình bị người ta chà đạp nghiền nát mà thôi.

Vì thế hắn bắt đầu hiểu được, trong giới này, ai mà không vì chính mình tính toán, tình yêu cũng là như thế. Mà khi hắn rút cuộc công thành danh toại, vô số người tranh đoạt tự mình dâng tận cửa, hắn chỉ cười nhạt, đáy lòng cũng rét lạnh, thờ ơ nhìn cái mà những người này cái gọi là tình yêu đối với hắn.

Hắn dần dần học được thế nào là lá mặt lá trái (1), học được làm thế nào trong trò chơi tình cảm không bị động tâm, hắn chỉ truy đuổi những thứ mình muốn, vậy sẽ không phải chịu thương tổn lần nữa. Không ôm bất luận chờ mong cùng tin tưởng gì, cũng sẽ không lại một lần nữa giẫm lên vết xe đổ —— nhưng là, hắn gặp Kiều Ứng.

Lần đầu tiên động tâm, hắn vô cùng thấp thỏm lo âu. Mọi người đều nghĩ hắn sớm am hiểu sâu sắc quy tắc trò chơi, cầm lên được bỏ xuống được, tuyệt không tiến lui không rõ ràng như vậy, ai lại biết đáy lòng hắn đang giãy dụa đâu?

Tự cho là lão luyện, tự cho là bách độc bất xâm, thế nhưng hóa ra trong cuộc chiến truy đuổi tình cảm này, hắn đã thua cuộc, chính là không chịu nhận thua, mới có thể rơi vào kết cục hiện giờ.

“Cốc cốc”, tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên, đánh vỡ cục diện bế tắc giữa hai người. Kiều Ứng dùng sức tránh khỏi cánh tay Thẩm Liễm, thoáng điều chỉnh hô hấp một chút, đi qua mở cửa.

Đứng ngoài cửa chính là Lăng Hiên.

Bốn mắt nhìn nhau, Lăng Hiên trong phút chốc thấy được Thẩm Liễm đứng phía sau Kiều Ứng, trên mặt biểu tình cũng không thay đổi, chỉ cười nói: “Tất cả mọi người đều đang tìm các anh a.”

Kiều Ứng hơi gật đầu, Lăng Hiên nghiêng người sang một bên, hần liền theo đó đi ra. Chốc lát bóng dáng kia biến mất, tươi cười trên mặt Lăng Hiên cũng tiêu thất.

“Thẩm Liễm.” Hần khoanh tay, lưng dựa vào cửa, hơi hơi ngẩng cằm, nhìn chăm chăm vào mắt Thẩm Liễm, “Cùng tình nhân cũ nối lại tình xưa, có phải hay không cũng nên cùng tôi nói chuyện rõ ràng chứ?”

(1) Lá mặt lá trái: Lật lọng, tráo trở, dễ trở mặt, không trung thực

24. Chương 24

Thẩm Liễm nghe vậy liền nhìn Lăng Hiên liếc mắt một cái, khẽ cau mày: “Cậu muốn cùng tôi nói chuyện gì?”

Lăng Hiên nhướng mi, cười cười: “Chia tay cũng nên có một lý do, tôi cũng không phải loại người cố chấp quẩn lầy. Chính là anh nếu còn thích Kiều Ứng, lúc trước cần gì phải theo đuổi tôi?”

Kỳ thật thời điểm Thẩm Liễm đưa ra đề nghị cùng hần chia tay, hần cũng không lấy làm bất ngờ. Cùng tồn tại trong giới này, làm sao lại không hiểu quy tắc trò chơi. Thẩm Liễm là dạng người gì, đối với hần có bao nhiêu phần thiệt tình, hần trong lòng rành mạch. Chính là một người đàn ông tràn đầy mị lực như vậy, quả thật rất khó không động tâm, huống chi cũng có thể nương Thẩm Liễm làm con đường của hần thêm thuận lợi, hần có lý do gì cự tuyệt làm người tình của Thẩm Liễm đây?

Nhưng là gần gũi không đến một tháng liền chia tay, thật có chút không cam lòng cùng phần nộ. Ngay từ đầu hần còn nghi hoặc, Thẩm Liễm như thế nào nhanh như vậy liền đối với hần mất đi hứng thú, đến tận cùng là lại coi trọng ai. Kết quả lại phát giác Thẩm Liễm vẫn là không quên được Kiều Ứng — trong nháy mắt, hần thật không biết nên có cảm xúc gì.

Thấy Thẩm Liễm trầm mặc không trả lời, trên mặt Lăng Hiên lộ ra nụ cười lạnh lùng: “Thành thật mà nói, Thẩm Liễm. Anh khi đó, coi trọng không phải khuôn mặt này của tôi?”

Thẩm Liễm bỗng nhiên thay đổi sắc mặt, còn chưa mở miệng, đã bị Lăng Hiên nhanh chóng ngắt lời: “Bởi vì tôi lớn lên giống Kiều Ứng, có phải không?” Nụ cười của hần càng thêm lạnh lẽo, nhưng sâu trong đôi mắt lại ánh lên một tia đau khổ, “Tôi thực sự giống anh ta như vậy sao?”

Từ khi hần ra mắt, mọi người đều nói hần rất giống Kiều Ứng trước kia. Nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất ngữ, người ta luôn luôn đem hần ra so sánh với Kiều Ứng. Truyền thông xưng hần là “Tiểu Kiều Ứng”, một mặt tảng bốc hần là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ diễn viên mới, một mặt lại làm phân tích không biết mệt, so sánh những điểm giống nhau giữa hần và Kiều Ứng trước kia, nói hần có lẽ chính là người nối nghiệp Kiều Ứng. Lăng Hiên từ trước đến nay đều tự cho mình rất cao, làm sao chịu được nhiều

người như vậy ở trên người hắn tìm kiếm bóng dáng người khác. Vì thế liền thu thập tất cả tác phẩm điện ảnh và truyền hình của Kiều Ứng, sau khi xem không sót bộ nào, lại không biết bắt giặc đã bị người đàn ông trên màn ảnh kia thuyết phục.

Hắn không thể không thừa nhận, Kiều Ứng là thiên phú, có lẽ là chính mình cả đời cũng không đạt được.

Không rõ là cố ý hay vô tình, hắn bắt đầu bắt chước diễn xuất của Kiều Ứng, hắn nghĩ có lẽ có một ngày, chính mình nhất định có thể vượt qua Kiều Ứng, sẽ không núp dưới bóng dáng người này nữa. Hắn nguyên bản thông minh, học được rất nhanh, nhưng là càng giống lại càng khó thoát ra ngoài, hắn rốt cuộc lâm vào mê cục.

Thì ra có học giống đến thế nào, chung quy cũng không phải cùng một người. An Quang Vinh nhìn thấu điểm ấy, Thẩm Liễm cũng nhìn thấu điểm ấy.

Thẩm Liễm sau một lúc lâu trầm mặc, rốt cuộc chậm rãi mở miệng: “Cậu không giống anh ta.”

Lăng Hiên mạnh mẽ giương mắt nhìn hắn.

“Không sai, ngay từ đầu tôi cũng nghĩ cậu giống người ấy.” Một mặt cười khổ hiện lên bên môi Thẩm Liễm, “Tôi đem cậu trở thành anh ta mười năm trước, tôi đã cho rằng mình mê luyện cũng bắt quá là anh ta mười năm trước mà thôi. Thời điểm gặp cậu chính là lúc tôi nghĩ muốn thoát khỏi Kiều Ứng, tôi sợ tôi cùng anh ta rơi xuống quá sâu, mà cậu vừa lúc lại xuất hiện.”

Hắn hơi nheo lại hai mắt, trong thanh âm mang theo một tia thở dài: “Kết quả đến bây giờ tôi mới hiểu ra, tôi thế nhưng vẫn không buông được.”

Gương mặt Lăng Hiên biến trắng. Người đàn ông này, đằng sau sự ôn nhu, lời nói ra lại thực tàn nhẫn. Thời điểm cùng hắn chia tay cũng là mang theo ý cười thần nhiên như vậy, chỉ một câu “Chúng ta không cần tiếp tục nữa, Lăng Hiên. Về sau có chuyện gì có thể tới tìm tôi, tôi có thể giúp, nhất định sẽ giúp.” Liền như vậy kết thúc mối quan hệ giữa bọn họ.

Một người chỉ vì chính mình mà sống, thời điểm ôn nhu cái gì cũng đều có thể làm cho cậu, một khi cảm thấy không còn hứng thú, liền không chút lưu tình trở nên thật tàn khốc, chính mình như thế nào lại nghĩ có thể ở trước mặt hắn lông tóc vô thương toàn thân trở ra?

Hắn nhất định là chưa từng bị người ta thương tổn đi?

Chậm rãi ổn định cảm xúc, trên mặt Lăng Hiên lại khôi phục nụ cười lãnh ngạo bình thường: “Nếu buông không được, anh cần gì phải đối với Kiều Ứng cũng tốt, với tôi cũng tốt, cũng chỉ là công cụ để anh thí nghiệm tình cảm của chính mình mà thôi —— Thẩm Liễm, tôi thật muốn nhìn xem, tim của anh rốt cuộc là làm bằng thứ gì?”

Hắn lúc này bỗng cảm thấy may mắn vì mình trầm mê người này chỉ ngắn ngủi không đến một tháng mà thôi, rơi vào không quá sâu, bứt ra cũng sẽ không quá thống khổ. Đối với tình cảm, hắn nguyên bản cũng không phải loại người thần kinh đòi sống đòi chết, hiện giờ thấy rõ sự tàn nhẫn của người này, lưu một đường lui, ngày sau dù sao cũng phải dựa vào Thẩm Liễm dẫn dắt nhiều hơn.

Chính là câu nói kia, vẫn là nhịn không được, liền cứ như vậy thốt ra.

Thẩm Liễm vẫn không nổi giận, chỉ thản nhiên cười: “Tôi chỉ là không muốn lừa dối chính mình mà thôi.”

Hắn cũng không cảm thấy mình có gì sai —— tình cảm làm gì phân rõ đúng sai đâu? Hắn chưa từng cho bất luận kẻ nào hứa hẹn gì, chẳng qua là thích hoặc không thích mà thôi, có chỗ nào không đúng?

Thời điểm Lăng Hiên cùng hắn cùng một chỗ, không phải cũng tuyệt không can thiệp chuyện của nhau sao. Hảo tụ hảo tán, từ trước đến nay là quy tắc ngầm trong cái giới này.

Hắn duy nhất làm sai, chính là không nên trong lúc chưa hiểu rõ lòng mình, liền vội vàng muốn rời khỏi Kiều Ứng.

25. Chương 25

Lăng Hiên gặp lại Kiều Ứng, là một tháng sau. Trong bữa tiệc đóng máy bộ phim điện ảnh hắn đóng vai chính, An Quang Vinh kiên trì bắt Kiều Ứng phải tới dự. Kiều Ứng sau khi kết thúc đợt tuyên truyền cho bộ phim của mình, chỉ ru rú trong nhà, rất ít lộ diện trước mặt giới truyền thông. Nhưng vì doanh thu phòng vé liên tục tăng, nhân khí của Kiều Ứng lại dâng lên, nghe nói vài đạo diễn đã đem kịch bản đến hy vọng có thể cùng hắn hợp tác. Ước chừng là lại đang ở nhà lặng lẽ chọn kịch bản, Kiều Ứng không đoái hoài tới các lời mời phỏng vấn, các chương trình truyền hình đưa tới đều một mực cự tuyệt. Càng an tĩnh trầm mặc, nhân khí lại càng tăng vọt lên.

Kiều Ứng khi xuất hiện trong bữa tiệc, trông còn gầy hơn trước. Lăng Hiên kinh giác người này bất quá một tháng không gặp, khí chất lại càng thêm lẳng đọng, mặc bộ vest đơn giản, tóc cũng cắt ngắn, khắp người toát ra hương vị nhẹ nhàng khoan khoái. Cùng Lăng Hiên đứng chung một chỗ, người trước tựa như một bình hoa quý báu màu sắc tiên diễm, sắc sỡ chói mắt người xung quanh, người sau lại giống một bình sứ men xanh phong cách cổ xưa, trầm tích theo năm tháng, tự bản thân phát ra một loại mị lực trầm lặng mà không phô trương.

Lăng Hiên nghĩ những thay đổi âm thầm như vậy, nếu không phải thời khắc đều chú ý đến anh ta, thật khó mà phát hiện ra. Từ khi Kiều Ứng và Thẩm Liễm chia tay, hắn trong lúc vô thức đã bắt đầu càng thêm chú ý người này, thậm chí ngay cả toàn bộ video chương trình Kiều Ứng trước kia tham gia đều lục ra xem — dần dần cảm thấy rõ người này, người trước người sau thật sự rất không giống nhau.

Trên màn ảnh có thể thực ồ ào náo động, một khi thoát ra, lại vô cùng trầm mặc.

Hắn nghĩ vì cái gì mà cả Trình Diệu Nhiên lẫn Thẩm Liễm, cuối cùng lại để vuột mất người này? Nếu hắn có cơ hội tiếp xúc với người này nhiều hơn, hiểu được hắn, gần gũi hắn, có lẽ cũng sẽ bắt tri bất giác bị hắn hấp dẫn đi. Dù sao đó là người chỉ cần xuất hiện trên màn ảnh, liền khiến người ta không thể dời đi tầm mắt.

Khóe miệng gợi lên một mặt cười như có như không, đáng tiếc a, hắn sinh tồn trong thế giới này, giây dựa chìm nổi một lòng mong được ra mắt, tình cảm chỉ là thứ yếu, người không thể trêu chọc hắn tuyệt sẽ không đi trêu chọc, người không nên động tâm cũng tuyệt không dễ dàng động tâm.

Cho nên hắn cũng chỉ là yên lặng dời đi tầm mắt, trên mặt hiện ra một nụ cười nhẹ, cầm lên ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Kiều Ứng ngồi bên cạnh An Quang Vinh, cũng không uống nhiều rượu. Hiếm khi thấy lão gia tử cao hứng, liền bồi ông ta trò chuyện. An Quang Vinh uống mấy ly rượu, nhìn Kiêu Ứng, đột nhiên hỏi: “Kiêu Ứng, nghe nói gần đây nhiều người tìm cậu thảo luận kịch bản, có vừa ý cái nào không?”

Kiều Ứng cười cười: “Còn chưa quyết định, trước mắt thật không thấy đặc biệt có cảm hứng với cái nào.”

An Quang Vinh thở dài: “Quay phim điện ảnh nhiều năm như vậy, tới tuổi này rồi, tôi có chút muốn nghỉ ngơi. Kiêu Ứng, cậu có biết, sang năm chính là tròn hai mươi năm ngày giỗ của Cố Phương, tôi vẫn muốn trước khi từ bỏ sự nghiệp quay một bộ phim tự truyện về ông ta, cậu có hứng thú không?”

Kiều Ứng lấy làm kinh hãi: “An đạo diễn, chú muốn về hưu?”

An Quang Vinh gật gật đầu: “Cho nên mới muốn lần cuối cùng làm cho lão bằng hữu của tôi chút gì đó. Hắn đi hai mươi năm rồi, tôi vẫn muốn vì hắn quay một bộ phim điện ảnh, lại tri hoãn tới bây giờ. Trừ cậu ra, tôi không nghĩ ra người nào thích hợp hơn. Coi như là hoàn thành tâm nguyện cuối cùng của tôi, hãy cân nhắc xem thử nhé.”

Kiều Ứng nội tâm một trận kinh đào hải lãng (1), Cố Phương là bằng hữu tốt nhất của An Quang Vinh trước đây, cũng là đạo diễn vô cùng nổi tiếng trong giới này. Ông ta có tài nhưng cũng vì quá tài giỏi mà kiêu ngạo, chỉ chịu quay những đề tài mình thích, chỉ dùng những diễn viên mình ngưỡng mộ trong lòng, trong cuộc đời quay không đến mười phim điện ảnh, có danh tiếng lại không có doanh thu. Sau lại dần dần trở nên nghiện rượu, năm bốn mươi lăm tuổi rồi cuộc đời vì ngộ độc rượu mà bất ngờ tử vong.

Đó là một quái nhân thà rằng ngập trong nợ nần khó khăn cũng nhất định kiên trì phải quay bộ phim điện ảnh mình thích, cả đời cũng chưa từng thỏa hiệp.

Kỳ thật Kiêu Ứng thực thích phim của ông ta, trong nhà cất chứa tất cả các đĩa phim điện ảnh của người này, luôn lấy ra xem đi xem lại. Trong cảm nhận của hắn, Cố Phương tuyệt đối là một đạo diễn chuẩn mực, cũng là đối tượng hắn tôn trọng và sùng bái. Nếu năm đó Cố Phương chịu tìm hắn quay phim, cho dù không lấy một xu, hắn cũng nhất định đáp ứng.

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, An Quang Vinh thế nhưng lại mời hắn quay bộ phim điện ảnh tự truyện về Cố Phương, đóng vai nhân vật từng làm hắn vô cùng rung động.

Kiểm chế nội tâm kích động, Kiều Ứng nhìn về phía An Quang Vinh: “Cháu tuyệt đối không thành vấn đề, chỉ cần An đạo diễn duyệt xong kịch bản, xác định thời điểm bắt đầu quay, cháu sẽ hoãn lại tất cả các công việc khác, dành trọn thời gian cho bộ phim này.”

An Quang Vinh trầm mặc một chút, mở miệng nói: “Loại phim này, chỉ sợ doanh thu không được tốt lắm, dù sao tôi cũng chỉ là muốn thực hiện tâm nguyện của mình, quay cho ông ta mà thôi. Kiều Ứng, không dễ dàng gì trở lại như xưa, tiếp nhận loại đề tài này, cậu không sợ...”

Kiều Ứng cười cười, ngắt lời ông ta: “Chú biết tính nết của cháu, nhiều năm như vậy cháu đều chờ đợi một kịch bản hay, khó được An đạo diễn nguyện ý cho cháu một cơ hội, cháu thế nào buông tha cho.” Dừng một chút, lại nói, “Huống chi, này vẫn là bộ phim trước khi chú kết thúc sự nghiệp.”

An Quang Vinh rốt cuộc lộ ra nụ cười, thật mạnh dè vai Kiều Ứng: “Được, tôi chờ chính là những lời này của cậu!” Không nói hai lời đem ly rượu nhét vào trong tay hắn, “Cùng tôi uống hết ly này, cậu phải diễn vai con ma men Cố Phương kia, cho tôi xem bộ dáng uống rượu nào.”

Kiều Ứng mỉm cười, bưng lên ly rượu, bình tĩnh một ngụm uống cạn.

Từ bữa tiệc đóng máy bộ phim trở về, tâm tình kích động của Kiều Ứng dần dần ổn định lại, một đường lái xe, khi về đến nhà thì ngoài ý muốn nhìn thấy một thân ảnh đứng ở cửa.

Người đàn ông mặc bộ vest màu xám nhạt, trong tay còn mang theo hành lý. Khuôn mặt vẫn như trước tuần mỹ trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn thấy hắn liền hơi mỉm cười: “Kiều Ứng, đã lâu không gặp.”

Kiều Ứng trầm mặc một lát, mở miệng nói: “Quả thực là đã lâu không gặp, Thẩm Liễm.”

Từ buổi họp báo lần trước gặp qua một lần, một thời gian dài sau đó hai người cũng không liên hệ. Kiều Ứng chỉ biết Thẩm Liễm tiếp theo phải đi Seattle quay một tập quảng cáo, cũng không quá quan tâm để ý tin tức của hắn. Mơ hồ nghe nói Lăng Hiên đến hạn hết hợp đồng, có thể ký hợp đồng mới với công ty khác, nghe nói là bởi vì Thẩm Liễm không hề giống như trước kia nơi chốn dấn dặt hắn, hai người quan hệ trong lúc đó cũng phai nhạt rất nhiều. Người hướng chỗ cao đi, có công ty khác trả lương cao lại thêm nhiều trợ cấp hậu hĩnh, Lăng Hiên có lý do gì lại không chuyển đi.

Chính là mấy chuyện này cũng không liên quan đến hắn, cho nên Kiều Ứng sau khi nghe nói, cũng không để ở trong lòng.

Thấy Thẩm Liễm bộ dáng phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là vừa xuống máy bay, còn chưa về nhà. Cũng không biết hắn ở chỗ này chờ bao lâu, Kiều Ứng hỏi: “Anh tìm tôi có chuyện gì?”

“Cũng không có gì.” Thẩm Liễm cười, từ trong ngực lấy ra một hộp quà nho nhỏ đóng gói tinh mỹ, “Chỉ muốn đem vật này tặng cho em.”

Có chút hồ nghi nhìn hấn, Kiều Ứng vẫn không đưa tay tiếp nhận: “Cái gì vậy? Tôi nghĩ anh không cần phải... Tặng quà gì cho tôi đi, Thẩm Liễm?”

“Nếu anh nhớ không lầm, sinh nhật của em cũng sắp tới rồi đi?” Thẩm Liễm cười đến cực kỳ phong độ, “Vừa lúc ở Seattle nhìn thấy món quà thích hợp, liền mua về tặng em. Anh không có ý gì khác, Kiều Ứng, anh chỉ là đáp ứng lời hứa nhất định tặng em một món quà sinh nhật, anh không muốn thất tín.”

Kiều Ứng không khỏi cười lạnh, hấn nhớ lại đêm sinh nhật Thẩm Liễm, lúc mình tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống đeo lên cổ Thẩm Liễm, người này quả thật nhu tình chân thành hứa hẹn, cũng muốn tặng lại cho hấn một món quà.

Chính là vật đổi sao dời, bọn họ cũng không còn như lúc trước, loại hứa hẹn này, còn cần thiết phải ghi tạc trong lòng sao?

“Ý tốt của anh tôi xin nhận.” Kiều Ứng mỉm cười, nhưng trong mắt lại không hề có độ ấm, “Chính là tôi chưa từng có thói quen nhận quà sinh nhật. Anh đem về đi, giữ lại đưa cho người khác cũng được, không cần lãng phí ở trên người tôi.”

Thẩm Liễm trầm mặc không nói nhìn hấn, Kiều Ứng nhú nhú mày, nói với hấn: “Anh làm ơn nhường một chút, tôi phải mở cửa.” Nói xong, đi lướt qua người Thẩm Liễm, lấy ra chìa khóa mở cửa vào phòng, tùy tay đóng cửa lại.

Hấn không rõ người này thế nào lại xuất hiện ở trước mặt hấn, cũng không muốn hiểu. Trong bóng đêm hấn không bật đèn, mở TV, sau đó quảng người thật mạnh xuống sofa.

Màn ảnh nháy mắt sáng lên, phát ra âm thanh ồn ào huyền ảo. Kiều Ứng yên lặng nhìn trần nhà, thật lâu sau, rút cuộc đưa tay che mặt.

Vốn nghĩ qua lâu như vậy, đến khi đối mặt với người này, nhất định sẽ không bị xúc động, cũng nhất định sẽ không lại chịu ảnh hưởng gì.

Thì ra, hấn thủy chung không hề mạnh mẽ như hấn nghĩ, có thể thần nhiên mà chống đỡ. Lý trí có thể khống chế hành vi, khống chế ngôn ngữ, khống chế biểu tình, nhưng không cách nào khống chế tình cảm. Cho dù hiểu rõ người đàn ông kia bề ngoài ôn nhu nhưng trong lòng lại thực lạnh lùng ích kỷ, cho dù nhìn thấu hết thảy, nhưng cũng không thể hoàn toàn quên được khoảng thời gian chìm trong tình yêu say đắm kia. Người này từng làm hấn động tâm biết bao nhiêu, hấn vẫn muốn quên, lại không thể làm được. Kiều Ứng hiểu rõ, đây là nơi hấn yếu đuối nhất, cũng là vết thương chí mạng của hấn.

Hấn duy nhất có thể làm chính là, tận lực quên đi, sau đó dùng mọi cách cố tỏ ra hờ hững.

Vài ngày sau, Kiều Ứng nhận được một bưu phẩm, cho dù không nhìn tên người gửi, hắn cũng biết là ai gửi tới.

Bên trong chiếc hộp đóng gói tinh mỹ, nằm lặng lẽ một chiếc nhẫn.

Là một kiệt tác của Christian Bauer USA, không diềm dứa phô trương, cũng không cầu kỳ hoa lệ, đường nét thiết kế thanh lịch, chỉ bán trong các cửa hàng bản địa ở Mỹ. Kiều Ứng cực thích thương hiệu nhẫn này, từng nghĩ muốn mua hướng Trình Diệu Nhiên cầu hôn, cuối cùng vẫn là không như ý nguyện.

Không nghĩ tới đi một vòng, thế nhưng lại qua tay Thẩm Liễm, rồi đưa đến tay hắn.

Nếu là một cặp nhẫn, như vậy chiếc còn lại ở chỗ người nào, tự nhiên không cần nói cũng biết.

Kiều Ứng thở dài thật mạnh. Hắn biết Thẩm Liễm là có ý gì, nhưng hắn đã không còn muốn quay lại.

(1) Kinh đào hãĩ lãng: Sóng to gió lớn. Chỉ hoàn cảnh ác liệt; hay trải qua những việc phức tạp khó khăn.

26. Chương 26

Hai tuần sau, An Quang Vinh đã đem kịch bản đưa cho Kiều Ứng. Ông ta nói kịch bản kỳ thật đã sớm chuẩn bị tốt, chỉ là sửa chữa trau chuốt thêm mà thôi. Kiều Ứng đóng vai Cố Phương, bắt đầu từ năm hai mươi tuổi đến hơn bốn mươi tuổi, rất có tính khiêu chiến. Cố Phương không kết hôn, cả đời cưới ngựa xem hoa qua lại với mấy người phụ nữ, cuối cùng đều bởi vì hoặc không thể chịu được tính cách cổ quái của ông ta, hoặc chịu không nổi ông ta suốt ngày trầm mê trong men rượu, lần lượt rời khỏi ông. Hai năm cuối đời của Cố Phương có chút thê lương, khôn cùng chán nản, toàn bộ dựa vào sự giúp đỡ chu toàn của mấy người bạn. Đến lúc chết, cô đơn mà tịch mịch.

Quản lý kỳ thật không quá đồng ý Kiều Ứng tiếp nhận kịch bản này, tuy nói đạo diễn là An Quang Vinh tiếng tăm lừng lẫy, nhưng nội dung bộ phim rất hắc ám. Hơn nữa trên cơ bản Kiều Ứng đọc diễn là chính, một khối lượng lớn cảnh diễn nội tâm, khung cảnh đơn điệu, những cảnh diễn yêu đương thêm vào để trung hòa, nửa điểm cơ hồ cũng không có. Hắn hy vọng Kiều Ứng có thể thừa dịp nhân khí tăng trở lại, một mạch tiếp nhận quay mấy bộ phim điện ảnh tình yêu nhẹ nhàng, tìm kiếm một diễn viên nữ đang nổi tiếng đóng vai thứ chính, như vậy mới có thể ổn định danh tiếng của hắn, thu hút thêm nhiều người hâm mộ, chứ không phải quay trở lại loại phim điện ảnh nội dung nặng nề ít người hứng thú thế này.

Nhưng là Kiều Ứng lại rất kiên trì, một mực xem kịch bản này, đạo diễn này, vai diễn này, nhất định phải diễn. Quản lý không có cách nào, đành phải giúp hắn sắp xếp lịch trình, các công việc còn lại nhất loạt dời lại phía sau. Kiều Ứng tự nhốt mình trong nhà, nghiên cứu kịch bản, làm quen với vai diễn, chờ ngày quay phim.

Tin tức Kiều Ứng nhận quay phim mới vừa truyền ra, người hâm mộ quả thực một phen kích động, chúc mừng hân cùng An Quang Vinh lần thứ hai sau mười năm cùng nhau hợp tác. Kết quả vừa thấy chủ đề phim, liền không khỏi có chút thất vọng, đại đa số mọi người không biết Cố Phương là nhân vật như thế nào, người biết Cố Phương, cũng chỉ là biết người này hai mươi năm trước từng quay hiếm hoi vài bộ phim điện ảnh, còn lại không rõ. Nhưng vẫn là ôm hy vọng có thể nhìn thấy sự kết hợp của tuần nam mỹ nữ, chờ mong tình yêu lãng mạn duy mỹ. Đợi đến khi bản sơ lược nội dung bộ phim được giới thiệu, nói rõ bộ phim này lấy Kiều Ứng làm trung tâm, vai nữ đóng cặp cơ hồ không có, dù có cũng không chiếm nhiều đất diễn, một chút kỳ vọng cuối cùng của mọi người kia, cũng tan vỡ.

Nói thẳng ra, thời đại bây giờ, ai quản đạo diễn danh khí lừng lẫy cỡ nào, diễn viên diễn xuất tốt ra sao, ai thêm quan tâm mong mỏi những bộ phim không chạy theo thị trường câu rating. Chỉ có fans hâm mộ trung thành của Kiều Ứng, cùng với số ít người nghiên cứu lịch sử điện ảnh chính thống, mới đặt kỳ vọng cao vào bộ phim này.

Thẩm Liễm sau khi đọc được tin này, có chút giật mình. Nói thực, hân đối với Cố Phương cũng biết rất ít, ước chừng cũng hiểu Kiều Ứng tiếp nhận bộ phim điện ảnh này, chỉ sợ lại đập bể phòng vé. Thật vất vả nhân khí trở về, lại muốn làm theo ý mình nhận quay mấy bộ phim dù cố hết sức cũng không thu được kết quả tốt sao?

Nhấn lại mi, hân cầm lấy điện thoại, do dự một chút, cuối cùng vẫn là không gọi vào dãy số kia. Lần trước gọi cho Kiều Ứng chiếc nhẫn, Kiều Ứng cũng chưa trả lời hân. Giờ phút này, hân có lập trường gì đi can thiệp công việc của Kiều Ứng? Huống chi, hân rất hiểu cá tính người kia, bộ phim này vô luận thế nào anh ta cũng phải diễn.

Lặng lẽ thở dài, Thẩm Liễm dè dặt. Hân biết muốn Kiều Ứng lại chấp nhận mình là rất khó, hân cũng không phải loại người dai dẳng bám lấy, mỗi ngày điện thoại quấy rầy, hoặc ở lì trước cửa nhà người kia. Ngẫu nhiên ở nơi công cộng gặp được Kiều Ứng, ngay cả quan tâm dư thừa cũng không thể tùy ý biểu lộ, ánh mắt Kiều Ứng nhìn hân, luôn mang theo bảy phần lạnh lùng, ba phần đề phòng.

Cười khổ một tiếng, đưa tay sờ soạng lấy ra một điều thuốc, châm lửa, hít sâu vào phổi, sau đó chậm rãi phả ra.

Quá tần ngần phàm, mới biết được chính mình thì ra đã sớm động tâm. Chính là sau khi mất đi, rốt cuộc cũng không tìm lại được.

Thẩm Liễm gặp lại Kiều Ứng, là trong buổi tiệc cuối năm của công ty. Kiều Ứng bởi vì lúc trước cùng Thẩm Liễm hợp tác đóng phim điện ảnh kia, vốn là do công ty Thẩm Liễm xuất vốn đầu tư, cho nên cũng được mời. Nhìn thấy Kiều Ứng, Thẩm Liễm không khỏi lấy làm kinh hãi. Bất quá hơn một tháng không gặp, Kiều Ứng gầy đi rất nhiều, nhìn ra được thể trọng giảm mạnh rõ rệt. Thẩm Liễm biết phim mới của hân đã bắt đầu quay, nghĩ thầm chẳng lẽ là do yêu cầu trong kịch bản, phải giảm béo đến nước này sao? Đúng là Kiều Ứng trước kia có gầy đi, nhưng vẫn duy trì ở mức vừa phải, hiện tại quả thực là gầy đến ngay cả quần áo mặc cũng không có cảm giác vừa vặn.

Kia hoàn toàn là một loại... gầy không khỏe mạnh. Từ lúc Kiều Ứng xuất hiện trong tầm mắt hân, liền vẫn ở trong trạng thái không có biểu tình gì. Người khác nói với hân hân cũng không tập trung, tầm mắt dao động không ngừng, chỉ khi cầm lên ly rượu, mới thoáng lộ ra vẻ mặt hưng phấn khác thường, Thẩm Liễm

cơ hồ là kinh hoàng nhìn hấn một ly lại một ly uống hết.

Này không phải Kiều Ứng trước kia... Kiều Ứng từ trước đến nay chán ghét uống rượu, cũng không có tửu lượng gì. Ở nơi công cộng tuy rằng nhất quán trầm mặc an tĩnh, nhưng Kiều Ứng không phải là không biết cách giao tế, bao giờ cũng khéo léo đáp lại đúng mức. Dáng vẻ không giống như dạng hiện tại này, cầm lên ly rượu liền không để ý đến ai khác, ngay cả người khác chủ động đi qua cùng hấn trò chuyện, hấn đều tựa như không thấy.

Kiều Ứng hoàn toàn không nhận thấy tầm mắt Thẩm Liễm, tiệc rượu qua hơn phân nửa, hấn liền một mình rời đi, cũng không cùng bất luận kẻ nào chào hỏi. Thẩm Liễm có chút lo lắng, cười nói vài câu khách sáo cũng sớm rời buổi tiệc, đuổi theo tới cửa, đã thấy Kiều Ứng chậm chạp đi ở phía trước, đang nói chuyện điện thoại. Lúc sau cúp máy, Kiều Ứng bước chân lảo đảo, thế nhưng lại ngồi xuống ngay ven đường.

Thẩm Liễm chưa bao giờ gặp qua Kiều Ứng thất thố như thế, vội vàng chạy lên phía trước, cúi đầu gọi hấn một tiếng: “Kiều Ứng?”

Kiều Ứng ngẩng đầu nhìn hấn, ánh mắt vẫn đục, hàm hồ lẩm bẩm một câu: “Thẩm... Thẩm Liễm?”

“Em không sao chứ?” Thẩm Liễm đưa tay muốn đỡ hấn lên, “Uống say sao?”

Kiều Ứng hoàn toàn không có phản ứng, Thẩm Liễm cúi đầu nhìn xuống, hấn thế nhưng đang ngủ. Vành mắt đen thui, bộ dáng tiêu tụy mệt mỏi.

Phía sau truyền đến thanh âm thắng xe, quản lý của Kiều Ứng chạy lại đây, nhìn thấy Thẩm Liễm, không khỏi có chút xấu hổ: “Thẩm tiên sinh, anh cũng ở đây a.”

Thẩm Liễm nhíu mày: “Tôi thấy anh ấy uống có chút nhiều, cho nên đi theo ra. Gần đây quay phim áp lực rất lớn sao? Tôi xem anh ấy gầy đi rất nhiều, tinh thần cũng không tốt lắm.”

Quản lý cười khổ một tiếng, thấp giọng nói: “Anh cũng thấy đấy, cậu ấy vì quay bộ phim này, gầy đến độ không nhìn ra bộ dáng. Lúc trước là nhốt trong nhà mỗi ngày xem kịch bản, đến khi quay phim, cậu ấy trở nên càng ngày càng kỳ quái, cách thức nói chuyện, cử chỉ hành vi, cùng Cố Phương được miêu tả trong kịch bản giống nhau như đúc.” Dừng một chút, hấn thở dài, “Nói thực, tôi lo lắng cậu ấy nhập diễn quá sâu.”

Thẩm Liễm chấn động: “Kiều Ứng không có khả năng sẽ như vậy đi? Phim ảnh cùng hiện thực, hấn anh ấy phải phân chia rõ ràng, sao lại không rút ra được vai diễn?”

Quản lý cười cười: “Tôi dĩ nhiên cũng hy vọng không phải như vậy.” Hấn đưa tay nâng Kiều Ứng dậy, đỡ hấn vào trong xe, giúp hấn thắt tốt dây an toàn, quay đầu lại nói, “Tôi đưa cậu ấy về, Thẩm tiên sinh, hẹn gặp lại.”

“Từ từ!” Thẩm Liễm gọi hấn lại, “Kiều Ứng không phải... gần đây nghiện rượu?”

Ánh mắt quản lý chợt lóe, mở miệng nói: “Thật xin lỗi, sinh hoạt cá nhân của cậu ấy tôi cũng không rõ. Bất quá, tôi nghĩ Kiều Ứng sẽ không nghiện rượu, Thẩm tiên sinh có phần lo lắng thái quá.” Đóng cửa xe, mỉm cười với Thẩm Liễm, “Tạm biệt.”

Thẩm Liễm nhướn mày, mắt nhìn chiếc xe chậm rãi rời đi, thật lâu sau, rốt cuộc xoay người đi khỏi.

Đem Kiều Ứng đưa đến cửa nhà, quản lý vỗ vỗ mặt hắn: “Tĩnh tĩnh, tới nhà cậu rồi.”

Kiều Ứng mơ mơ màng màng mở mắt ra, chậm chạp tháo dây an toàn, mở cửa xe bước xuống. Quản lý gọi hắn lại: “Kiều Ứng, tôi mặc kệ cậu là diễn nhập vai thế nào, tôi chỉ nhắc nhở cậu một câu. Cậu gần đây rất khác thường, ngay cả Thẩm Liễm đều nhìn ra cậu nghiện rượu. Cậu chỉ đóng vai Cố Phương, cậu không phải Cố Phương, cậu nghe hiểu không?”

Kiều Ứng dừng lại cước bộ, nhú nhú mày, quay đầu lại nói: “Tôi biết. Tôi cũng không nghiện rượu, bất quá đêm nay uống hơi nhiều một chút mà thôi.”

Miễn cưỡng xốc lại tinh thần, hấn hướng về phía quản lý phát phát tay, xoay người vào nhà. Quản lý nhìn theo bóng dáng hấn, thẳng đến khi cửa phòng đóng lại, ngay sau đó đèn phòng khách sáng lên, mới khẽ thở dài, lái xe rời đi.

Kiều Ứng về tới nhà, ngay cả cà- vạt cũng chưa tháo, tùy tay liền mở TV.

Hắn đang xem phim điện ảnh của Cố Phương.

Tác phẩm Cố Phương lưu lại không nhiều lắm, không đến mười bộ điện ảnh, Kiều Ứng trong hơn một tháng gần ngủ, thế nhưng lại xem đi xem lại mấy chục lần không ngừng. Hắn hoàn toàn lý giải ý tưởng sáng tác của Cố Phương, hiểu được ông ta vì sao lại dùng diễn viên như vậy, quen thuộc phong cách trong mỗi một bộ phim của ông ta. Sau khi yên lặng xem xong một bộ phim, Kiều Ứng đi vào phòng tắm.

Đứng trước gương, bên trong phản chiếu ra gương mặt gầy gò tái nhợt.

“Cố Phương?” Hắn mỉm cười, tùy tay tháo cà vạt, “Không, mình không phải Cố Phương, mình là Kiều Ứng.”

Hắn cùng người đàn ông kia, kiêu ngạo giống nhau, tự phụ giống nhau, cả sự nghiệp lên lên xuống xuống cũng rất tương tự.

Hắn càng ngày càng hiểu biết người đàn ông kia, lại càng ngày càng không thể khống chế chính mình. Ngay cả chính hắn cũng nhận thấy được, bất tri bất giác hắn đã không thể rút ra khỏi vai diễn.

27. Chương 27

Trong phòng hỗn độn, chai rượu ngổn ngang bừa bộn khắp nơi. Ánh mắt người đàn ông gầy gò tái nhợt đại ra ngồi trên sofa, trong tay cầm chai rượu, sau một lúc lâu, ngẩng đầu lên, dồn sức trút một ngụm lớn vào miệng.

TV phát ra thanh âm khàn khàn, hình ảnh không rõ ràng lắm, tầm mắt người đàn ông dừng trên màn hình, phát ra một chuỗi tiếng cười điên cuồng.

“Nói tôi quay đều là rác rưởi...” Hấn thì thào tự nói, “Các người cũng xứng xem phim tôi quay sao?”

Ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, người đàn ông máy móc quay đầu lại, một cô gái mặc váy dài thuần trắng đi đến. Thấy trong phòng một mảnh bừa bãi, bước chân của cô dừng một chút, thở dài nói: “Anh lại uống rượu, Cố Phương.”

Người đàn ông quay đầu đi, thanh âm lạnh lùng: “Cô không phải đã đi rồi sao?”

“Em trở về thu thập chút đồ để quên.” Thân ảnh cô gái biến mất rất nhanh ở phòng cách vách, một lát sau mang theo cái túi lớn đi ra. Đứng ở phía sau người đàn ông, do dự một chút, mở miệng, “Em thật sự đi đây.”

Người đàn ông không đáp lại.

“Anh đừng uống nữa... Cố Phương.” Cô thấp giọng nói, “Cứ như vậy nữa, anh sẽ đem mình uống đến chết đó! Lần này thất bại, còn có lần sau...”

“Đi nhanh một chút cho tôi!” Người đàn ông phát ra một tiếng hét to, “Cút!”

Cô gái cắn môi, hốc mắt đỏ lên dừng ở bóng dáng người đàn ông, rồi cuộc xách túi xoay người rời đi.

Trong nháy mắt cửa đóng lại, người đàn ông rồi cuộc quay đầu, gât gao nhìn chằm chằm về phía cửa, bỗng nhiên hung hăng cầm chai rượu trong tay ném xuống đất.

“Cút, tất cả đều cút cho tôi!” Hấn cười ha ha, gần như sụp đổ dùng hai tay nắm tóc, thân thể chậm rãi dọc theo sofa ngã xuống, dần dần, trong thanh âm mang theo một tia ghen ngào, “Ai mẹ nó... cũng đừng tội nghiệp tôi!”

Ngọn đèn nháy mắt tối sầm, bóng người đàn ông cô độc bị kéo ra thật dài, thê lương phản chiếu trên sàn nhà.

“OK!” Thanh âm đạo diễn từ rất xa truyền tới, ngọn đèn lại sáng lên, trong nháy mắt trở lại thế giới hiện

thực.

Kiều Ứng như cũ duy trì tư thế bán ngồi xổm trên sàn nhà, cách thật lâu mới ngẩng đầu, có chút hoảng hốt quay lại.

“Kiều Ứng, cậu không sao chứ?” An Quang Vinh có chút lo lắng đi lại đây, vỗ vỗ vai hắn, “Gần đây gầy đi nhiều lắm, tuy rằng cậu luôn chuyên nghiệp, nhưng là đừng liều mạng như vậy.”

Thời điểm quay phim, An Quang Vinh vừa hài lòng diễn xuất gần như hoàn mỹ của Kiều Ứng, nhưng đồng thời cũng vừa có chút kinh hãi khi thấy hắn đối vai diễn Cố Phương này nghiên cứu sâu như vậy. Làm bạn với Cố Phương nhiều năm, ông quen thuộc mỗi tiếng nói cử động của Cố Phương khi còn sống, thẳng đến nhìn thấy Kiều Ứng không chút nào kém tái hiện lại, mỗi một biểu tình, mỗi một động tác, quả thực rõ ràng chính là Cố Phương năm đó. Nay đã không còn là vấn đề diễn xuất nữa, mà là Kiều Ứng đã hoàn toàn đem chính mình dung nhập vào vai diễn, đó là diễn theo diện mạo vốn có.

Kiều Ứng phục hồi lại tinh thần, cười cười, đứng lên: “Cháu không sao.”

“Có muốn... nghỉ ngơi vài ngày hay không, thả lỏng, điều tiết một chút?” An Quang Vinh do dự một lát, thành thật mà nói, ông có chút lo lắng về thể trạng cơ thể của Kiều Ứng, “Cậu ở nhà dưỡng thêm chút thịt cho tôi.”

“Cháu không sao.” Kiều Ứng lập lại lần nữa, “Khi nào đóng máy cháu tự nhiên sẽ để mình nghỉ ngơi, chưa quay xong cháu tuyệt không nghỉ.”

Sau đó hắn hướng An Quang Vinh mỉm cười, gật gật đầu, xoay người rời đi.

An Quang Vinh khiếp sợ đứng ở chỗ cũ, Kiều Ứng vừa rồi nói câu nói kia, đúng là lời thoại của Cố Phương. Năm đó Cố Phương cũng là làm việc đến không muốn sống, mặc kệ người khác khuyên thế nào, chỉ có một câu trả lời: “Tôi không sao, không quay xong tôi tuyệt không nghỉ ngơi.”

Chính là Kiều Ứng lại căn bản không nhận thấy được, hắn đang ở cuộc sống thực, vậy mà lại đem lời thoại trong kịch bản, trở thành lời nói của mình.

Trong quá trình quay phim, phóng viên đến lấy tin đã chụp hình Kiều Ứng ở trường quay, đăng lên tạp chí. Người đàn ông trong ảnh chụp đại khái là vừa mới diễn xong, chỉ mới thay quần áo, còn chưa kịp trang điểm lại, hé ra gương mặt trắng gần như không có huyết sắc, biểu tình cô độc mà lạnh ngạo.

Nhóm fan hâm mộ bắt đầu tán thưởng, nói Kiều Ứng gầy thành như vậy ngược lại càng thêm gợi cảm. Thẩm Liễm cau mày đem tạp chí để qua một bên, hắn biết sắc mặt tái nhợt đến không xong kia của Kiều Ứng, căn bản không phải là kỹ xảo hoá trang, lần trước gặp hắn, hắn cũng đã là bộ dạng kia.

Vì một bộ phim, thật sự muốn đem thân thể chính mình hoàn toàn phá hư mới cam tâm sao?

Hắn từ trong ngăn kéo lấy ra một cái chìa khóa, đó là chìa khóa nhà Kiều Ứng. Lúc ấy Kiều Ứng liền như vậy không chút nào để ý phát tay, cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn, ngay cả chìa khóa cũng lười lấy lại.

Thẩm Liễm nghĩ thầm nếu mình hiện tại cầm chìa khóa này mở cửa nhà hắn, cường ngạnh đem hắn đặt trên giường, bắt buộc hắn nghỉ ngơi cho tốt, ép hắn thoát khỏi vai diễn, có thể... làm cho hắn trở lại là Kiều Ứng trước kia hay không?

Kiều Ứng sau khi hoàn tất công việc, về đến nhà đã muốn rạng sáng. Hắn cũng không cảm thấy mệt, cởi áo khoác xong tùy tay lấy chai rượu trong tủ lạnh, trở lại phòng khách, mở TV, ngồi ở sofa.

Hắn xem chính là phim điện ảnh cuối cùng của Cố Phương lưu lại khi còn sống, phim này năm đó bị một số nhà phê bình điện ảnh xưng là “Rác rưởi không biết nói về điều gì”, phòng bán vé thất bại thảm hại. Mà người phụ nữ cuối cùng bên cạnh Cố Phương cũng vì vậy rời bỏ ông, chính từ lúc đó, Cố Phương không gượng dậy nổi, nửa năm sau thì trúng độc rượu đột ngột ra đi.

Mà vừa vặn lại là bộ phim này, nhiều năm sau được tôn sùng là tác phẩm điện ảnh kinh điển. Thủ pháp quay phim trắng đen này về sau lại được rất nhiều đạo diễn tham khảo, liền ngay cả lời thoại trách móc “Mạc danh kỳ diệu” năm đó, cũng được đưa vào nhiều bộ sách giáo khoa, trở thành tài liệu giảng dạy cho rất nhiều lớp điện ảnh và truyền hình.

Khi còn sống không được ai hiểu, bị mọi người phỉ nhổ, bị mắng là cuồng nhân, là kẻ điên. Nhưng sau khi chết đi, lại nhận được sự công nhận cùng tôn kính.

Kiều Ứng cười cười tự giễu, hắn nghĩ may mắn hắn không sinh vào thời kỳ đó, cũng không cao ngạo đến như vậy. May mắn hắn cuối cùng vẫn là học được cách thỏa hiệp.

Người đàn ông trong phim, bày ra tư thế buồn cười, vẻ mặt nghiêm túc tiêu sái đi trên làn phân cách giữa đường cái, giống như một gã quân nhân thế giới đang đi cầu thăng bằng. Không đếm xỉa đến dòng xe cộ qua lại như mắc cửi hai bên, bất chấp những thanh âm chung quanh đối hắn chỉ trở cười nhạt thờ ơ. Cuối cùng bị một tài xế xe sợi tổng hợp say rượu lái xe không cẩn thận đâm chết, biểu tình trước khi chết hết sức thỏa mãn.

Có lẽ Cố Phương cảm thấy này mình chính là người đàn ông, hoàn toàn sống trong thế giới của mình, bị mọi người xem như kẻ điên hết thuốc cứu chữa, lại vẫn như cũ kiên trì không chịu hướng chung quanh thỏa hiệp. Nhưng ông ta nhất định không ngờ, kết cục của mình, lại cùng diễn viên trong bộ phim điện ảnh mình quay giống hệt nhau.

Cô đơn mà chết.

Hô hấp Kiều Ứng bắt đầu dồn dập, ngón tay bắt đầu không thể khống chế hơi hơi phát run. Tim đập nhanh, ngực khó chịu, tích mịch như thủy triều dần dần cần nuốt hắn. Hắn cảm thấy như mình đang đứng sát mép vách núi, biết đâu khi nhảy xuống sẽ tới thế giới bên kia, bên tai vang lên lời thoại cuối cùng của Cố Phương: “Ta không bao giờ... muốn nhìn thấy thái dương ngày mai nữa, ta mệt mỏi.”

Không thể khống chế bắt lấy chai rượu trong tay, uống càng nhiều lại càng mờ mịt, càng mờ mịt lại càng không thể đem tầm mắt đang dần vào màn ảnh TV dời đi. Người đàn ông kia mang theo nụ cười thỏa mãn, trong chốc lát biến thành mặt Cổ Phương, trong chốc lát lại biến thành mặt mình, một lần lại một lần lặp lại nói với hắn: “Ta không bao giờ... muốn nhìn thấy thái dương ngày mai nữa, ta mệt mỏi.”

Thần tình Kiều Ứng nháy mắt sụp đổ, quăng mạnh chai rượu, liều mạng ôm lấy đầu mình. Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, bị hắn một cước đá đi.

Loáng thoáng tựa hồ nghe từ loa phát ra thanh âm gọi tên hắn, nhưng hắn hoàn toàn không để ý, chỉ sờ soạng tìm kiếm. Mảnh chai đâm vào lòng bàn tay, đau đớn khiến hắn hơi chút thanh tỉnh, hắn quơ được chai rượu, giống như quơ được cọng rơm cứu mạng, ngửa đầu uống một hớp lớn.

Trước lúc ngủ say tựa hồ nghe được tiếng cửa bị mở, có người vội vàng vàng hướng hắn chạy tới, lớn tiếng gọi tên hắn.

Nhưng hắn giờ cái gì cũng không biết, rơi vào thế giới bóng đêm.

28. Chương 28

Khi Kiều Ứng tỉnh táo lại, bốn phía là một mảnh hắc ám. Đau đầu khủng khiếp, tựa hồ bên trong có vật gì đó hung hăng xé rách thần kinh. Những ngày gần đây hắn thường xuyên như thế này, không nhớ rõ mình khi nào thì say, đến nửa đêm bỗng nhiên tỉnh lại. Mồ mẫm muốn bật đèn lấy nước uống, thỉnh linh chạm vào cái gì đó mềm mại ấm áp, nhất thời bị dọa, lập tức cố sức xoay người ngồi dậy: “Ai?”

“Ba” một tiếng đèn sáng lên, người nọ tựa hồ dị thường quen thuộc vị trí công tắc đèn trong phòng, hắn nhanh tay bật đèn. Dưới ánh sáng ngọn đèn Kiều Ứng nhìn thấy gương mặt tuyệt đối nằm ngoài dự liệu của hắn, không khỏi ghen hòng nhìn trân trối: “Thẩm, Thẩm Liễm?”

Trên mặt Thẩm Liễm còn mang theo một tia mệt mỏi, theo bản năng đưa tay sờ trán hắn, sau đó nhẹ nhàng thở ra nói: “Thật may mắn, không phát sốt.”

“Anh sao lại ở chỗ này?” Kiều Ứng biến sắc, Thẩm Liễm thế nhưng lại mỉm cười trả lời: “Anh gọi điện cho em, em mở máy xong lại không nói lời nào, anh lo lắng nên lại đây nhìn xem.” Dừng một chút, lại nói, “May mắn em không đổi khóa.”

Kiều Ứng lúc này mới nhớ tới Thẩm Liễm có chìa khóa nhà mình. Sau khi chia tay hắn thật ra không nghĩ đi đổi khóa, cũng không cảm thấy cần thiết phải làm vậy. Nói thực hắn căn bản không nhớ rõ chính mình trước khi mê man có nhận điện thoại của Thẩm Liễm hay không, ấn tượng một mảnh mơ hồ. Vừa muốn mở miệng, chợt nghe Thẩm Liễm nói tiếp: “Kiều Ứng, anh đưa em đi bệnh viện.”

Kiều Ứng nhướng mày, quay đầu đi lạnh lùng nói: “Không cần, tôi không sao.”

“Em không sao?” Trong thanh âm Thẩm Liễm pha lẫn một tia tức giận, “Em gần đây luôn say rượu đi? Vết thương trên tay là chuyện gì xảy ra? Đều đã tới mức không thể khống chế hành vi chính mình rồi, còn nói không có việc gì?”

“Tôi không say rượu, vết thương trên tay cũng chỉ là không cẩn thận bị cửa phải.” Kiều Ứng không kiên nhẫn xốc lên chân bông xoay người xuống giường, “Đừng nói tôi như thể bị thần kinh phân liệt.”

Cổ tay bị người một phen chế trụ, Thẩm Liễm nhìn chăm chú vào mắt hắn, lực đạo nơi cổ tay hắn thập phần cường ngạnh: “Em không say rượu? Vậy một đồng chai rượu trong phòng khách kia là thế nào? Thời điểm anh vào nhà em, trên tay em toàn là máu, còn cố cầm lấy chai rượu không buông. Một mình tự nhốt trong nhà xem cái loại phim u ám này, Kiều Ứng, em thực không muốn sống nữa có phải hay không?”

Kiều Ứng dùng sức tránh, giằng cổ tay mình ra: “Anh quản quá nhiều rồi đấy, Thẩm Liễm.”

Hắn có cách sống của mình, cũng biết bản thân đang làm cái gì. Bất quá đúng là tập trung tinh thần vào bộ phim này rất cao, nhất thời không thể tự kiềm chế mà thôi, chờ sau khi quay xong hẳn tự nhiên sẽ bớt ra mà. Chỉ là mấy ngày nay quen với việc phụ thuộc vào rượu, mới phát hiện rượu thật là thứ tốt, bao nhiêu phiền não hay chuyện không vui, uống say rồi thì cái gì cũng có thể quên.

Ngay cả một mình ở trong căn phòng trống rỗng, cũng không cảm thấy tịch mịch.

Hắn nghĩ hẳn nhất định sẽ không cùng Cố Phương giống nhau, rơi vào kết cục ngộ độc rượu. Chờ bộ phim này sau khi đóng máy sẽ từ bỏ, nhất định từ bỏ. Hắn không phải người không tự chủ như vậy.

Xuống giường, đi đến phòng bếp mở tủ lạnh, lại phát giác tất cả rượu bên trong đều không cánh mà bay. Kiều Ứng ngẩn ra, vội vàng ra khỏi phòng bếp, lúc đi qua phòng khách lại phát hiện toàn bộ đĩa phim của Cố Phương hẳn bày ra cũng không thấy bóng dáng. Hắn đột nhiên thay đổi sắc mặt, chỉ nghe Thẩm Liễm đứng phía sau hắn dùng thanh âm không có độ ấm nói: “Rượu anh đã toàn bộ bỏ đi, đĩa phim anh cũng đóng gói đặt trong xe anh. Anh biết anh nói cái gì em cũng sẽ không nghe, cho nên liền thay em xử lý vài thứ kia.”

Kiều Ứng giận tím mặt, đây là cái ý tứ gì? Nhà của hắn đồ đạc cá nhân của hắn, khi nào thì đến phiên Thẩm Liễm đến thay hắn làm chủ?

“Anh dựa vào cái gì mà dọn dẹp đồ của tôi?” Kiều Ứng một phen túm áo Thẩm Liễm, “Đem đĩa phim trả lại cho tôi!”

Thẩm Liễm đẩy tay hắn ra, trên mặt không chút biểu tình: “Thật xin lỗi, coi như anh tự tiện chủ trương cũng được, anh sẽ không để em tiếp tục gây sức ép cho chính mình như vậy nữa.”

Kiều Ứng chưa từng gặp qua vẻ mặt lãnh khốc cường ngạnh của hắn như vậy, khoảng thời gian trước kia cùng một chỗ, Thẩm Liễm ở trước mặt hắn vẫn là ôn nhu, lúc nào trên mặt cũng mang theo ý cười, chưa từng phát giận bao giờ. Hắn đều cơ hồ đã quên, người đàn ông này bên trong, kỳ thật vẫn là cường thế sắc

bén.

Sau khi chia tay, hắn cố gắng tránh né Thẩm Liễm, biết hắn không phải người thích yêu đương lâu dài, liền nghĩ qua một đoạn thời gian, Thẩm Liễm tự nhiên sẽ mất hết kiên nhẫn, lại tiếp tục tìm kiếm mục tiêu mới. Hắn không nghĩ tới Thẩm Liễm lại nương cơ hội này cùng hắn dây dưa, vì thế hít sâu một hơi, kiệt lực ổn định cảm xúc, chậm rãi mở miệng: “Thẩm Liễm, ý tốt của anh tôi xin nhận, tôi không phải lần đầu tiên đóng phim, tôi có chừng mực. Rượu về sau tôi sẽ uống ít lại, anh còn có chuyện khác phải làm đi? Không bằng vẫn là...”

Thẩm Liễm liền ngắt lời hắn: “Kiều Ứng, một lần nữa tiếp nhận anh, thật sự lại khó như vậy sao?”

Kiều Ứng ngây ngẩn cả người.

“Anh cùng Lăng Hiên đã chia tay, vẫn chờ đợi em cho anh một cơ hội bắt đầu lại lần nữa. Kiều Ứng, anh bắt quá làm sai một lần, em liền không cho anh thêm một cơ hội nào. Năm đó khi Trình Diệu Nhiên cùng em cùng một chỗ, chẳng lẽ chưa từng yêu ai khác? Bao nhiêu lần cô ta quay trở lại, em đều chấp nhận, vì cái gì anh thì không thể?”

Sắc mặt Kiều Ứng đột nhiên trắng bệch, bỗng có chút nhớ nhung cười. Đúng vậy, năm đó Trình Diệu Nhiên một lần lại một lần rời bỏ hắn, sau lại lần lượt quay lại, hắn đều chấp nhận, vì cái gì duy độc Thẩm Liễm lại không được chứ?

Đó là bởi vì, ít nhất Trình Diệu Nhiên ở trước mặt hắn là thẳng thắn đi? Bởi vì tịch mịch mà hai người dựa vào nhau, trong hai người nếu ai có đối tượng thực sự yêu thương trước sẽ dứt khoát chia tay, bởi vì đối tượng lai không hề chờ mong, biết sớm hay muộn rồi cũng có một ngày mỗi người một ngã, cho nên hắn mới có thể dung túng cô như vậy đi?

Còn Thẩm Liễm thì sao? Ôm tâm tính không chút đề phòng cùng người này cùng một chỗ, lại làm cho hắn thực tâm tiếp nhận, lần đầu tiên đối tượng lai có điều chờ mong, lần đầu tiên hy vọng hai người có thể như vậy ổn định lâu dài. Nhưng là vào lúc hắn toàn tâm toàn ý, thì người kia lại đang ôm tình nhân mới trên giường.

“Anh muốn biết nguyên nhân sao?” Khóe môi Kiều Ứng câu ra nụ cười không rõ hàm ý, nhìn về phía Thẩm Liễm, “Bởi vì cô ấy ít nhất cũng chưa từng gạt tôi.”

Nguyên nhân chính là đã từng có điều chờ mong, cho nên mới đặc biệt không thể chịu đựng được lừa gạt cùng phản bội. Hắn cùng Trình Diệu Nhiên trong lúc đó dây dưa không dứt kéo dài đến tám năm, tình cảm của hắn cơ hồ đã tiêu ma hầu như không còn khi gặp Thẩm Liễm. Nghĩ sẽ không dễ dàng động tâm, nhưng vẫn là động tâm. Hắn nghĩ đời này liền đã định như vậy, tiếp nhận tình cảm này, cũng tiếp nhận người đàn ông này. Ai ngờ kết quả là bị lừa dối thương tích đầy mình.

Hắn đã không còn khí lực đi ném thử cái gọi là tình yêu nữa, có lẽ sớm nên nhận rõ quy tắc trò chơi trong giới giải trí này, cuộc sống của hắn hiện tại trừ bỏ điện ảnh, đã không còn điều gì đáng giá cho hắn trả giá hết thảy nữa.

Thẩm Liễm nhìn qua kẽ hở bàn tay đang che mặt, thấy Kiều Ứng chậm rãi quay đầu đi, vượt qua hắn, vào phòng tắm. Thật lâu sau, hắn lấy điện thoại di động ra, gọi cho quản lý của mình.

“Sắp xếp lại lịch làm việc của tôi, công việc kế tiếp đều chuyển ra sau hết, dành ra cho tôi một tháng nghỉ phép.” Thanh âm hần lạnh xuống, “Vì sao? Bởi vì tôi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi cho tốt, cứ như vậy.”

Cúp điện thoại, tầm mắt hắn dừng trên cửa phòng tắm. Hắn cũng không để ý Kiều Ứng đối hắn lãnh đạm, hắn cần chính là thời gian.

29. Chương 29

Kiều Ứng tắm rửa xong đi ra, Thẩm Liễm đã rời đi. Trên bàn bày bát cháo trắng nóng hằm hập, chỉ có điều là cháo ăn liền — Trong tủ lạnh nhà Kiều Ứng trừ bỏ rượu, chính là đủ loại đủ kiểu mì, cháo ăn liền, xem ra Thẩm Liễm là từ tủ lạnh lục ra được, nấu chín làm bữa sáng cho hắn.

Kiều Ứng ngồi xuống bàn ăn. Hắn cũng không thấy đói bụng, trong khoảng thời gian này ăn uống, làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, khiến cho hắn dù cả ngày cái gì cũng chưa ăn, cũng không có cảm giác đói. Cháo trắng nấu mềm mềm dính dính hơi chút kích thích cảm giác thèm ăn của hắn, nhưng là ăn được mấy miếng liền ăn không vô nữa, theo bản năng muốn tìm rượu uống, khi mở tủ lạnh mới nhớ Thẩm Liễm đã đem tất cả rượu đều vứt bỏ.

Nhìn đồng hồ, tính toán cũng tới giờ quản lý lại đây đưa hắn đến trường quay. Chờ trái chờ phải nhưng cũng không thấy quản lý gọi điện thoại tới, vì thế bèn gọi lại, thanh âm kinh ngạc của quản lý từ bên kia truyền đến: “Đến trường quay? Cậu không phải bị bệnh sao? Thẩm Liễm tối hôm qua gọi điện thoại cho tôi, nói cậu ngã bệnh, phát sốt nằm trên giường. Tôi đã nói với An đạo diễn, cậu phải ở nhà nghỉ ngơi dưỡng bệnh, hai ngày tới không quay cảnh của cậu. Cậu dậy rồi a? Khỏe hơn chút nào không?”

Đầu óc Kiều Ứng “Ông” một tiếng, sau một lúc lâu mới lấy lại thanh âm của mình: “Thẩm Liễm hắn, làm sao có số điện thoại của anh?”

“Anh ta dùng điện thoại của cậu a. Đúng rồi, Thẩm Liễm tối hôm qua sao lại ở nhà cậu?”

Kiều Ứng trấn định cảm xúc một chút, đành phải trả lời: “Anh ta tối hôm qua... Vừa lúc lại đây tìm tôi ăn cơm. Tôi không có việc gì, không cần nghỉ ngơi, vẫn là đến trường quay đi.”

“Cậu cũng đừng cậy mạnh, nhìn xem chính mình đều gầy thành cái dạng gì. An đạo diễn cũng nói, cho dù cậu không bị bệnh, ông ta cũng tính toán cưỡng chế cậu nghỉ ngơi hai ngày. An tâm ở nhà dưỡng sức đi.” Dừng một chút, quản lý có chút lo lắng hỏi, “Cậu sẽ không lại uống rượu đi?”

Kiều Ứng cười khổ một chút: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi.” Quản lý nhẹ nhàng thở ra, “Tôi tới đó xem cậu.”

“Không cần.” Kiều Ứng khéo léo từ chối ý tốt của hắn, “Anh còn bận nhiều việc, tôi ngủ hai ngày thì tốt rồi.”

Cúp điện thoại, Kiều Ứng trong phòng khách đi qua đi lại hai vòng, ngồi trên sofa, mở TV, cầm điều khiển từ xa không ngừng đổi kênh, lại thế nào cũng thấy không yên.

Hắn có chút tức giận chuyện Thẩm Liễm tự chủ trương, nhưng nếu ngay cả An Quang Vinh cũng bắt hắn ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, hắn cũng đành bắt đầu tiếp nhận kỳ nghỉ phép này. Khát nước vô cùng, dường như uống nước thế nào cũng không đủ, không thể thỏa mãn. Kiều Ứng biết, cơn nghiện rượu của hắn phát tác.

Ngay từ đầu Kiều Ứng cũng không ngờ tới mình thế nhưng lại nghiện rượu, sau khi nhận kịch bản, vì nghiên ngẫm vai diễn Cố Phương này, sợ chính mình diễn không tốt vai con ma men cả ngày say rượu, liền thử ở nhà uống một chút lại một chút, mỗi ngày cũng là có tiết chế uống không nhiều lắm. Sau lại trong lúc quay phim, dần dần nhập diễn, không tự chủ được liền đem thói quen của người trong kịch bản mang về cuộc sống thực. Giống như Cố Phương dường như bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tự nhốt mình trong nhà xem đi xem lại mấy đĩa phim điện ảnh, uống rượu đã trở thành thói quen, thế cho nên mỗi ngày trước khi rời nhà đi làm, nhất định phải uống vài ly. Dần dần biến thành ở trường quay lúc nghỉ ngơi sau mỗi cảnh quay, cũng sẽ nôn nóng không chịu nổi cần rượu an ủi, Kiều Ứng rốt cuộc nhận thấy chính mình không ổn.

Nhưng hắn đã không thể thoát khỏi, nhất là những lúc ở một mình, không có rượu an ủi, hắn hoang mang cái gì cũng không thể làm. Kiều Ứng tự nói với bản thân, chờ bộ phim này đóng máy nhất định kiêng rượu, tựa như người nghiện thuốc vô số lần nói phải cai thuốc, năm lần bảy lượt lừa mình dối người, chờ hút hết gói này tôi liền bỏ.

Hắn đứng lên, ở trong phòng vòng vo hai vòng, lúc vào bếp lục lọi, rốt cuộc phát hiện một chai rượu nếp dùng để làm gia vị nấu nướng ở trên kệ. Có lẽ là trước lúc Trình Diệu Nhiên cùng hắn chia tay, mua đến để ở nhà hắn, thỉnh thoảng dùng để nấu ăn. Kiều Ứng cố nhịn, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được, lấy xuống rót ra ly, một hơi uống hết.

Chất lỏng cay xè trôi xuống cổ họng, hắn nhú nhú mồm, thở dài một hơi. Vì thế lại rót một ly, nhưng lần này không vội uống, chỉ nhắm nháp từ từ từng chút một.

Một số thói quen, biết rõ không tốt, biết rõ hại thân, nhưng không cách nào thay đổi. Tựa như năm đó Kiều Ứng vào những tháng ngày thất ý nhất, hắn cũng là như vậy một mình chán nản ở nhà, ăn uống quá độ, không hề tiết chế, dáng người không thể không chế hình dáng tiêu sái như trước, nhưng cũng vẫn như cũ không thêm quan tâm.

Chính là lúc này đây, hắn từ đối đồ ăn vặt ỷ lại, biến thành đối rượu ỷ lại.

Kiều Ứng kỳ thật chưa bao giờ là một người mạnh mẽ, những tiếng la ó của giới truyền thông cùng người

xem, hắn không phải không thêm để ý, cũng không phải sẽ không bị thương tổn, chỉ là chưa bao giờ dễ dàng ở trước mặt người khác tỏ ra yếu thế. Cố Phương bên trong cùng hắn rất tương tự, kiêu ngạo tự phụ nhìn hết thấy bằng nửa con mắt, đằng sau hành vi phóng túng bên ngoài chính là một người một mình gánh chịu thất ý cùng thống khổ, rượu đã trở thành thứ an ủi tốt nhất.

Kiều Ứng uống một ngụm lại một ngụm, dần dần mất đi khống chế. Có chút nặng nề choáng váng hưởng thụ khoái cảm thần kinh bị tê liệt, hắn biết trước mặt mình là vực sâu không đáy tối như mực, nhưng hắn không thể dừng cương trước bờ vực, tựa hồ rơi xuống cũng không quan tâm, cũng vô lực suy xét về ngày mai.

Càng không chờ mong có người đến kéo hắn ra.

Khi Thẩm Liễm mang theo bao lớn bao nhỏ đẩy cửa vào nhà, nhìn thấy chính là hình ảnh Kiều Ứng ngã vào sofa, trong tay còn cầm ly rượu.

Sắc mặt hắn một mảnh xanh mét, vài bước đi qua, một phen túm lấy Kiều Ứng, giận dữ hét: “Em thực mà nó ngay cả mạng cũng không cần, có phải hay không?”

Kiều Ứng kinh hách, theo bản năng đưa tay đẩy hắn ra, lại bị hắn kéo vào toilet, Thẩm Liễm ấn lưng Kiều Ứng, bắt hắn hướng vào bồn cầu: “Nhổ ra cho anh!”

Kiều Ứng cố sống cố chết giãy dụa: “Buông!”

“Sáng sớm bụng rỗng uống rượu, có bao nhiêu hại dạ dày em biết không? Thứ em uống còn là rượu nếp!” Thẩm Liễm tức giận không dần xuống được, “Em là muốn tự sát sao, Kiều Ứng!”

Kiều Ứng trong tay hắn một trận quyền cước đấm đá, rốt cuộc giãy ra được, thở hổn hển ngồi trên sàn nhà. Thẩm Liễm thế nhưng cũng không tiếp tục kéo hắn, chỉ đứng ở chỗ cũ, cúi đầu nhìn hắn. Hai người đều thất thố, Kiều Ứng lần đầu tiên nghe Thẩm Liễm mắng lời thô tục, Thẩm Liễm lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Kiều Ứng chật vật như thế.

Thật lâu sau, Kiều Ứng rốt cuộc thấp giọng mở miệng: “Anh đừng lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi nữa, có được không?”

Tự tiện chạy đến nhà hắn, tự tiện gọi điện thoại nói dối hắn sinh bệnh phải nghỉ phép, lại mang theo một đồng đồ ăn cùng vật dụng sinh hoạt xông vào nhà hắn —— Kiều Ứng đối với người đàn ông trước mặt này, lần đầu tiên có cảm giác vô lực thật sâu.

Hắn đến tận cùng còn muốn như thế nào nữa?

Thẩm Liễm chậm rãi tiêu sái đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống.

“Kiều Ứng.” Hấn chậm rãi mở miệng, “Em còn cứ như vậy, anh cũng đành phải gọi điện thoại cho An Quang Vinh, nói em bởi vì nghiện rượu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe, không thể tiếp tục quay nữa.”

Kiều Ứng đột nhiên ngẩng đầu lên, thanh âm khàn khàn: “Anh nói cái gì?”

“Em cũng không muốn anh gọi cuộc điện thoại này đi.” Thẩm Liễm đứng lên, ngữ khí lạnh như băng, “Vây kiêng rượu cho anh.”

Người này quen ở trước mặt người khác tao nhã ôn nhu, lần đầu tiên ở trước mặt Kiều Ứng lộ ra tư thái cường hãn mà lạnh khốc, hoàn toàn không cho phép từ chối.

Kiều Ứng nâng tay che kín mắt, cúi đầu.

Hấn biết Thẩm Liễm nói được làm được, An Quang Vinh từ trước đến nay xem hấn như đứa con thân sinh, nếu biết hấn nhập diễn quá sâu còn say rượu thành tánh, chỉ sợ thật sự ngừng quay phim. Thà rằng thay người, cũng tuyệt không tùy ý hấn như vậy tiếp tục quay nữa.

Hấn vì bộ phim này trả giá nhiều như vậy, hấn... không có khả năng cứ thế từ bỏ.

“Được.” Kiều Ứng suy yếu lên tiếng, “Tôi đáp ứng anh, tôi sẽ kiêng rượu.”

“Như vậy, anh mỗi ngày sẽ lại đây giám sát em.” Thanh âm Thẩm Liễm trên đỉnh đầu hấn vang lên, “Từ hôm nay trở đi.”

Thân mình Kiều Ứng run lên một chút, lạnh lùng nói: “Việc này không này cần thiết đi?”

“Có.” Thẩm Liễm mỉm cười, giọng điệu ôn nhu, “Này cũng là một trong các điều kiện, Kiều Ứng.”

Kiều Ứng như trước cúi đầu trầm mặc, không nói gì nữa.

Thẩm Liễm vừa lòng mỉm cười, xoay người ra khỏi toilet, đem những thứ hấn mua trong siêu thị nhất nhất rửa sạch phân loại. Lưu lại Kiều Ứng ngồi ở chỗ cũ, thật lâu sau, rốt cuộc thở dài thật mạnh, có chút suy yếu buông xuống hai tay bằng bố đang đặt trên trán.

30. Chương 30

Kiều Ưng ban đầu chỉ nghĩ Thẩm Liễm nói mỗi ngày muốn tới giám sát hắn, chỉ là làm bộ uy hiếp hắn thôi. Ai biết bắt đầu từ hôm đó, Thẩm Liễm thật sự mỗi ngày xuất hiện ở nhà hắn, có đôi khi giữa trưa đến, có đôi khi buổi tối đến, thậm chí còn cùng quản lý của hắn thường xuyên liên hệ, nghiêm khắc giám sát hắn có ở trường quay hoặc ở nơi khác mượn cơ hội uống rượu hay không.

Quản lý của Kiều Ưng mới đầu còn có chút kinh ngạc, không biết từ khi nào giao tình của Kiều Ưng và Thẩm Liễm lại tốt đến vậy. Nhưng là nhìn thấy mấy ngày nay, khí sắc Kiều Ưng quả nhiên có chuyển biến tốt đẹp, liền lặng lẽ cùng Thẩm Liễm hình thành ăn ý, về công có hắn một bên trông nom Kiều Ưng, về tư liền giao cho Thẩm Liễm.

Kiều Ưng tình cờ phát hiện quản lý của mình thế nhưng lại cùng Thẩm Liễm lưu số điện thoại của nhau, hơn nữa còn thường xuyên trao đổi chuyện của mình. Hắn trong lúc nhất thời chỉ cảm thấy không lời nào để nói, hơn nửa ngày mới vô lực mở miệng: “Anh khi nào thì bắt đầu cùng Thẩm Liễm quen thân đến vậy?”

“Vấn đề này là tôi nên hỏi cậu mới đúng đi?” Quản lý cười cười, sau đó nghiêm nghị nhìn hắn, “Mặc kệ nói thế nào, tôi còn thật cao hứng khi có người quan tâm sức khỏe của cậu, cậu khoảng thời gian trước thật sự rất không xong.”

Kiều Ưng tránh né tầm mắt hắn: “Tôi cũng không cần...”

“Cậu cần.” Quản lý nhìn hắn một cái, thần nhiên nói, “Chính là cậu không chịu nghe tôi khuyên thôi. Nếu tôi có thể giúp cậu, tôi nhất định sẽ hết sức. Cho nên tôi thật cao hứng, cậu có thể giao cho vị bằng hữu Thẩm tiên sinh này.”

Kiều Ưng đành phải miễn cưỡng cười một chút, quản lý không rõ chân tướng, chỉ nghĩ Thẩm Liễm là bạn hắn.

Nhưng là bạn bè bình thường, lại thế nào mỗi ngày mặc kệ đến nửa đêm, cũng không quản bận rộn nhiều việc, đều kiên trì đến nhà hắn, chỉ vì xem hắn có hay không ngoan ngoãn ăn cơm, có hay không trộm ở nhà giấu rượu, thậm chí còn không ngại bị nghi ngờ mỗi ngày cùng quản lý của hắn nói chuyện điện thoại —— loại quan tâm quá phận này, thật không biết quản lý của hắn là giả bộ hồ đồ, hay là thật sự không rõ.

Hắn không khỏi ngẩn đầu nhìn người đàn ông trước mặt.

Người này qua nhiều năm như vậy vẫn đi theo bên cạnh Kiều Ưng, trầm mặc nội liễm, cũng không can dự vào chuyện riêng tư của Kiều Ưng. Bồi hắn một đường lên voi xuống chó, cũng không oán giận, từng có công ty giải trí khác mời hắn, hắn cũng không động tâm. Hắn chỉ quan tâm đối thủ cùng kẻ địch của Kiều Ưng trong giới này, nghĩ mọi cách cùng hắn cùng nhau quét dọn chướng ngại, về phần bên cạnh Kiều Ưng xuất hiện người quan tâm hắn, hắn chỉ nhìn từ xa, cũng không lăm miệng, cũng sẽ không nhúng tay. Tựa như Trình Diệu Nhiên năm đó, hắn cũng chỉ nhắc nhở một câu phải cẩn thận đừng để bị giới truyền thông chụp được, trừ lần đó ra cũng không nói nhiều.

Bởi vậy hần ngẫm đồng ý Thẩm Liễm đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của Kiều Ứng, hơn nữa còn mình mực tương đắc can thiệp tình trạng sức khỏe của Kiều Ứng. Hần nhận ra Kiều Ứng vì bộ phim này đã hăm sâu nhiều lắm, thậm chí vượt xa phạm vi bình thường, cứ tiếp tục như vậy sẽ chỉ càng ngày càng nguy hiểm. Hần vô lực ngăn cản, cho nên cần một người cường thế như Thẩm Liễm đến ngăn cản Kiều Ứng.

Hần chỉ là tuân thủ nghiêm ngặt bổn phận của một quản lý, lặng lẽ đi phía sau Kiều Ứng, trong phạm vi có thể, cho hần không gian tự do lớn nhất.

Kiều Ứng bỗng nhiên phát giác, đã biết tại sao nhiều năm qua có thể kiên trì như vậy, không giống với Cố Phương ngã xuống rồi không gượng dậy nổi, có thể nói ở một mức độ nào đó, kỳ thật là ít nhiều bên cạnh có người này một mực chống đỡ cho mình.

Không có cảm giác tồn tại quá lớn, nhưng không bao giờ rời bỏ hần.

“Cám ơn anh, Đỗ Nhiễm.” Kiều Ứng thực tâm nói, tràn ngập cảm kích cùng niềm vui không thể nói rõ, nhẹ nhàng ôm quản lý của mình, “Tôi vẫn muốn nói với anh, mấy năm nay nếu không có anh, tôi cũng không thể vượt qua.”

Nam nhân cao lớn thoáng cái có chút đỏ mặt, do dự một chút, cũng ôm lại Kiều Ứng, thấp giọng nói: “Tôi cũng không có làm cái gì... Kỳ thật cậu vẫn là giỏi nhất, Kiều Ứng.”

Những lời này nói ra vô cùng chân thành, Kiều Ứng thật có chút xấu hổ, tuy rằng vô số lần được giới truyền thông thổi phồng hoặc bị chèn ép, nhưng vẫn là lần đầu nghe được người thân thiết bên cạnh khen mình “Là giỏi nhất.”

Hơn nữa quản lý của hần, từ trước đến nay tính tình trầm mặc ít lời, cùng Kiều Ứng quen biết lâu như vậy, chưa từng nói qua loại lời nói cảm tính này. Kiều Ứng cũng có chút ngượng ngùng, mỉm cười buông tay, vỗ vỗ vai quản lý.

Sau đó nhớ tới kết thúc công việc về nhà, Thẩm Liễm chỉ sợ lại chờ ở nhà hần, không khỏi lại một trận đau đầu.

Nói thực ra, kiêng rượu cũng không có gì khó.

Kiều Ứng tự nhận mình là người rất có ý chí, tựa như năm đó hần đột nhiên mập ra, trong khoảng thời gian ngắn cũng có thể cường gan giảm cân trở lại hình dáng ban đầu, ngay từ đầu hần cũng không cho rằng kiêng rượu có bao nhiêu nan. Hần biết tình trạng sức khỏe của mình thẳng tắp giảm xuống, lại vẫn cho rằng một khi bộ phim đóng máy, hơi chút cố gắng là có thể bỏ hần chứng nghiện rượu.

Thẳng đến mấy ngày này bị theo dõi nghiêm khắc, kiên quyết không được lấy dính nửa điểm cồn, hần mới hiểu được loại thống khổ này. Tựa như người hành tẩu trên sa mạc sắp cơ khát mà chết, nhưng thế nào cũng không tìm được ốc đảo.

Hắn cuối cùng lý giải vì sao Cố Phương sau khi bị bác sĩ nghiêm khắc cảnh cáo, còn có thể không quan tâm tiếp tục uống rượu. Nguyên lai một khi nghiện rượu, cái loại cảm giác thật sâu ỷ lại từ sinh lý đến tâm lý này, muốn diệt trừ tận gốc, quả thật là thống khổ. Hắn thậm chí không thể khống chế cảm xúc của mình, một khi về đến nhà, đối mặt với cái tủ lạnh chất đông đồ ăn lại duy độc không có bia rượu, buồn bực đến nỗi thậm chí nghĩ một cước đạp bay tủ lạnh.

Không chỉ như thế, Thẩm Liễm ngay cả những đồ đạc hắn dùng để lấy lại tinh thần cũng nhất tước đoạt, những đĩa phim điện ảnh hắn quay từ trước tới nay giống như thuốc phiện giúp hắn dựa vào đó để sinh tồn, đều bị đóng gói mang đi. Trên kệ đĩa sắp xếp bày trí một đồng phim điện ảnh thoải mái khôi hài, thật không hiểu Thẩm Liễm từ chỗ nào mua tới.

Kiều Ứng thấy trống rỗng không biết nên thế nào cho phải, tắm rửa xong đành ngồi ở sofa mở TV rồi ngẩn ra. Song vừa thấy trên TV chiếu quảng cáo bia, liền xúc động hận không thể đập vỡ điều khiển.

Thật khát... Thật muốn xuống lầu lái xe đi siêu thị mua bia về... Dù chỉ là một lon, dù chỉ uống một ngụm thôi cũng được.

Vào lúc hắn thình lình đứng dậy, cửa bị mở ra, thân ảnh Thẩm Liễm xuất hiện ở cửa.

Kiều Ứng không tự chủ được hơi thay đổi sắc mặt.

Thẩm Liễm nửa uy hiếp nửa bắt buộc, hắn không thể không đáp ứng yêu cầu của đối phương, ngậm đồng ý Thẩm Liễm mỗi ngày xuất hiện trong nhà hắn. Hắn biết Thẩm Liễm là người nói được làm được, hắn thật sự sợ Thẩm Liễm gọi điện thoại cho An Quang Vinh, hại hắn bị bắt giữa đường đổi vai. Cũng may Thẩm Liễm cũng không làm ra hành động gì khác người, thời gian rảnh rỗi sẽ mang theo đồ ăn lại đây cùng hắn dùng cơm, nếu là thật sự vội, dù chỉ bứt ra ghé qua nhìn một cái, cũng kiên trì muốn xem Kiêu Ứng lên giường nghỉ ngơi, mới bằng lòng rời đi.

Hắn không hề đòi Kiêu Ứng làm ra động tác gì quá phận, không chọc vào điểm mấu chốt, Kiêu Ứng cũng liền miễn cưỡng tiếp nhận ý tốt không cho phép cự tuyệt của hắn.

Hắn trong lòng hiểu được, người này đang cố gắng từng chút một xâm nhập vào tim hắn. Ở thời điểm chính mình yếu ớt nhất.

Nhưng là không thể không thừa nhận, Thẩm Liễm thật sự có tính nhẫn nại phi thường, không vội không nóng, cứ như vậy từng bước mài mòn tự chủ của Kiêu Ứng.

Giương mắt nhìn người đàn ông trước mặt, Thẩm Liễm trên mặt còn mang theo một tia mệt mỏi, hiển nhiên là công việc mới vừa chấm dứt liền chạy lại đây. Ngay cả như vậy, Thẩm Liễm vẫn là đã tắm qua, ăn mặc đơn giản, trên người mang theo vị nước hoa nhàn nhạt, đó là hương vị Kiêu Ứng dị thường quen thuộc, từng thành công hấp dẫn hắn.

Hướng về phía tầm mắt Kiêu Ứng, Thẩm Liễm hơi cúi lên khoe miệng, cười đến tao nhã mà gợi cảm.

Kiều Ứng ngó qua chỗ khác, hấn chịu không nổi loại hành động lúc nào cũng giống như đang mê hoặc hấn của Thẩm Liễm. Thân thể cảm dục đã lâu trong phút chốc đẩy lên phản ứng, nhưng bị hấn cưỡng chế xuống.

“Ăn cơm xong rồi sao?” Thẩm Liễm mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Kiêu Ứng, Kiêu Ứng nhú nhú mày, bất động thanh sắc di chuyển thân mình một chút.

“Ừm.” Hấn ngẩn gợn lên tiếng.

Thấy động tác của hấn, trong mắt Thẩm Liễm hiện lên một tia âm đạm, lập tức hăm xuống, làm như không chút để ý mỉm cười: “Hôm nay có trộm uống rượu hay không?”

Kiều Ứng nhanh chóng quay đầu lại, trên mặt mang theo một tầng tức giận, hấn chán ghét Thẩm Liễm nói ra loại lời nói mập mờ này, cũng chán ghét loại thái độ vô cùng thân thiết này, vì thế cứng ngắc trả lời: “Không có. Đừng nói khó nghe như vậy, tôi không phải phạm nhân của anh.”

Thẩm Liễm nở nụ cười trầm, thân mình hơi hơi nghiêng lại: “Như vậy, để anh kiểm tra một chút đi.”

Kiều Ứng trong lúc bất ngờ không kịp phòng, bị áp đảo trên sofa. Mặt Thẩm Liễm kề sát lại, môi dán chặt trên cổ hấn lưu luyến một trận, rồi sau đó chuyển đến bên môi.

Kiều Ứng dùng sức chống đẩy, mở miệng cả giận nói: “Anh đừng quá phận...”

Song lại bị nhân cơ hội xâm nhập vào khoang miệng, chiếc lưỡi linh hoạt sau khi tùy ý liếm một vòng, Thẩm Liễm ngẩng đầu, cười cười: “Quả nhiên không có mùi rượu.” Sau đó liền lần thứ hai hôn xuống, hai tay gắt gao đè nặng thân thể Kiêu Ứng đang không ngừng chống cự, lần nữa làm nụ hôn này thêm sâu sắc.

Hấn đã... Nhấn nạy quá lâu rồi.

31. Chương 31

Nụ hôn say đắm của người kia đột ngột rơi xuống, toàn bộ kháng cự của Kiêu Ứng đều bị mạnh mẽ áp chế. Đôi môi nóng ẩm dán lên, hàm răng đóng chặt bị khai mở, đầu lưỡi chặt vật liền bị bắt quẩn lấy. Động tác liếm mút xoay tròn đều dị thường vội vàng, giống như nhấm nạy rất lâu, mang theo nỗi cơ khát thật sâu. Càng giãy dụa thân thể hai người lại càng kề sát cùng một chỗ, quẩn lấy nhau trên sofa, áo bị kéo xuống, làn da lộ ra ngoài không khí bị thiêu đốt bởi bàn tay cực nóng đang xoa nắn thật mạnh, tràn ngập ý tứ gợi tình.

Hô hấp của Kiêu Ứng dần dần trở nên nặng nhọc, từ khi cùng Thẩm Liễm chia tay, thân thể cảm dục đã lâu liền không thể ngăn cản nổi lên phản ứng. Cuối cùng khi đôi môi bị buông ra, nam nhân đang áp trên

người hơi khởi động thân mình, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Kia gương mặt nguyên bản có chút tái nhợt bị nhiễm một tầng hồng nhạt, đôi môi bị hôn đến sưng đỏ trơn bóng ẩm ướt, vì bổ sung dưỡng khí mà không thể không hé miệng, có thể nhìn thấy đầu lưỡi phấn hồng kia còn đang khẽ run rẩy. Con người Thẩm Liễm thoáng cái trầm xuống.

Hắn vươn ngón tay, trên đôi cánh môi đang hé mở chậm rãi vuốt ve, thanh âm trầm thấp mà ám ách: “Đi đến giường đi, nhé?”

Kiều Ứng còn đang thở dốc, lý trí kháng cự nhưng thân thể lại thuận theo bản năng phản ứng nhiệt tình, hắn nâng mắt lên, nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình, đôi mắt đen láy bùng cháy dục vọng nóng bỏng, gương mặt tuấn mỹ khiến kẻ khác không thể không bị hấp dẫn. Hắn vùng vẫy một chút, nhưng bên trong đã dấy lên dục vọng bùng bùng lại khiến cho động tác này có chút lực bất tòng tâm.

Kiều Ứng không thể không thừa nhận, lần nào cũng vậy, hắn đều thân bất do kỷ bị người này dụ dỗ.

Chậm rãi bình phục hô hấp, Kiều Ứng mở miệng: “Để tôi thưởng anh.”

Thẩm Liễm nhất thời ngây ngẩn cả người, nói thật, hắn không quen cũng không thích bị người tiến vào. Tình ái đối với hắn mà nói, hưởng thụ chính là đoạt lấy cùng đòi lấy khoái cảm, mà không phải bị áp đảo phía sau vô lực rên rỉ.

Nhưng là, người nọ là Kiều Ứng.

Hơi chút do dự một hồi, hắn rốt cuộc thỏa hiệp, mỉm cười: “Được rồi.”

Kiều Ứng ánh mắt phức tạp nhìn người đàn ông từ trước đến nay luôn cao ngạo thanh tao, giờ lại đang run run đứng thẳng trước mặt mình, ngón tay thon dài lần lượt cởi bỏ từng chiếc cúc áo, mỗi động tác tựa hồ đều mang theo khiêu khích vô tận.

Hô hấp của hắn nhảy mắt nặng thêm.

Tầm mắt di động theo ngón tay Thẩm Liễm, thẳng đến khi nhìn đến chiếc nhẫn bạc xỏ qua sợi dây chuyền trước ngực hắn kia, ánh mắt Kiều Ứng bỗng nhiên đông lại. Dục vọng trong cơ thể đã dấy lên, nhảy mắt liên lạnh xuống.

Chiếc nhẫn bạc lạnh như băng dán trên làn da màu mật ong của người kia, theo hô hấp của hắn mà hơi phập phồng. Kiều Ứng không thể dần xuống nhớ lại đêm hôm đó, chính mình đem chiếc nhẫn này đeo trên cổ Thẩm Liễm, kia giống như hành động trao đổi lời thề, ngọt ngào hôn môi, mười ngón tay hai người găt gao giao triền.

Nhưng là người đàn ông này... Vào thời điểm đó, đã phản bội hắn.

Chú ý tới ánh mắt Kiều Ứng trong phút chốc lãnh xuống, ngón tay Thẩm Liễm dừng lại trên khóa dây thắt lưng, theo tầm mắt hắn, nhìn chiếc nhẫn lộ ra trước ngực mình.

Hắn hơi chút thay đổi sắc mặt.

“Kiều Ứng...” Hắn đưa tay đem Kiều Ứng kéo về phía mình, lại bị đẩy ra.

Kiều Ứng xoay người đứng lên khỏi sô pha, hắn có chút nhớ nhung cười rồi lại cười không nổi, chính mình đang làm cái gì đây? Khinh địch như vậy, liền bị Thẩm Liễm mê hoặc tâm trí, chẳng lẽ nghĩ thượng hắn một lần là có thể huề nhau?

Trong nháy mắt bị Thẩm Liễm khơi mào tình dục, Kiều Ứng không phải không hề có ý niệm này trong đầu —— đem người đàn ông quen thói kiêu ngạo tao nhã này đặt ở dưới thân, hung hăng xỏ xuyên qua hắn, tra tấn hắn, nghe hắn bởi vì khó nhịn mà phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ, thưởng thức đáng về suy yếu của hắn khi bị chính mình tiến vào, nếu làm như vậy, chính mình sẽ vừa lòng đi?

—— Cho tới bây giờ cũng không biết chính mình nguyên lai là người nông cạn như vậy.

Làm thế có thể chứng minh được chút gì đâu? Chứng minh ở trong lòng Thẩm Liễm, mình quả thật là không giống người khác? Chỉ có mình mới có thể làm cho hắn cam tâm tình nguyện bị áp đảo sao?

Hắn quả nhiên vẫn là đối với người này... Không thể làm được hoàn toàn thờ ơ.

Kiều Ứng đưa tay rút ra điều thuốc trên bàn trà, đi đến phía trước cửa sổ, châm lửa, hít sâu một ngụm, rồi chậm rãi phun ra. Cách làn khói hơi mỏng, trên cửa sổ sát đất tối màu, chiếu ra thân ảnh người đàn ông đang đứng phía sau mình.

Thẩm Liễm chậm rãi tiêu sái đến phía sau hắn, vươn hai tay, ôm lấy thắt lưng hắn: “Kiều Ứng, đến tốt cùng muốn thế nào... Em mới bằng lòng tha thứ cho anh?”

Đối mặt với cự tuyệt của Kiều Ứng, hắn nhẫn nại, lần nữa hạ thấp tư thái, thậm chí cam tâm để Kiều Ứng áp đảo hắn, tiến vào hắn. Hắn nhìn ra được Kiều Ứng đối hắn đều không phải là hoàn toàn lạnh lùng, rõ ràng cũng động tâm, đến tốt cùng còn cố chấp cái gì?

“Anh về sau đừng đến đây nữa.”

Đáp lại hắn, là một câu lãnh đạm như vậy.

32. Chương 32

Thẩm Liễm nháy mắt ngây dại, nằm mơ cũng không nghĩ tới hết thấy mọi việc mình làm vì Kiều Ưng nhiều ngày nay, đối lấy, chính là một câu lãnh đạm tới cực điểm như thế.

Nhẫn nại không chạm vào hắn, nhẫn nại không nói những lời Kiều Ưng không thích. Mỗi một ngày cho dù có vất vả mệt mỏi, cũng nhất định phải nhìn thấy hắn mới có thể an tâm. Khoảng thời gian hắn lo lắng cho đối phương, rõ ràng đối với người này tràn ngập dự vọng giữ lấy, cũng vất vả nhẫn xuống, cố gắng từng chút từng chút mở ra trái tim hắn lần nữa, đối lấy, chính là một bóng lưng lạnh lùng.

Hai tay quẩn quanh hông Kiều Ưng chậm rãi buông lỏng ra, hắn nghe thấy thanh âm trầm thấp của Thẩm Liễm truyền đến: “Kiều Ưng, em thật sự nghĩ bất luận nói cái gì, anh cũng sẽ không bị thương tổn sao?”

Khóe miệng Kiều Ưng giật giật, lại như trước trầm mặc.

“Em cứ như vậy chán ghét anh, không bao giờ... muốn gặp anh nữa sao?”

Đáp lại hắn, vẫn là trầm mặc.

Thẩm Liễm rút cuộc nâng tay, đem cúc áo đã cởi bỏ từng chiếc từng chiếc đóng lại, xoay người nhặt lên áo khoác, khoát trên cánh tay, nhìn thoáng qua Kiều Ưng vẫn như cũ đưa lưng về phía hắn, di chuyển thân mình.

“Chờ em quay xong bộ phim này, anh sẽ không tới nữa.”

Thân mình Kiều Ưng hơi chút giật mình.

“Anh sẽ không lại làm gì với em nữa, Kiều Ưng.”

“Cạch” một tiếng, Kiều Ưng rút cuộc quay đầu lại, trong phòng trống rỗng, ngập tràn một mảnh hắc ám.

Thẩm Liễm rút cục vẫn là đi rồi.

Kiều Ưng nhìn qua cửa sổ, thấy xe Thẩm Liễm từ ga ra chạy ra, vòng qua chỗ rẽ, biến mất trong bóng đêm. Kiều Ưng hơi ngẩng đầu, ngón tay kẹp điều thuốc tiến đến bên môi, hít sâu một ngụm.

Trên sàn nhà rơi xuống một nhúm tàn thuốc.

Tựa như việc đã từng mặc danh kỳ diệu mê luyến hấn, Thẩm Liễm lần này đột nhiên nhiệt tình, có thể duy trì bao lâu đây? Một khi chiếm được liền cảm thấy thực vô vị, người đàn ông như vậy, mình đi theo nổi sao?

Thanh xuân, mỹ mạo, những thứ này đều chẳng qua là trong nháy mắt, mình còn lại cũng không nhiều lắm. Nếu có một ngày không còn là Kiều Ứng hiện tại, cái gì cũng đều không có, chỉ còn là một người đàn ông bình thường, Thẩm Liễm còn có thể đem ánh mắt chăm chú nhìn hấn không?

Chỉ sợ hấn sẽ không chút do dự lần nữa đuổi theo Lăng Hiên thứ hai, Lăng Hiên thứ ba.

Mà tình cảm của mình, liệu có thể chịu đựng thêm mấy lần nữa đây? Người như Thẩm Liễm, khi thích thì cái gì cũng tốt, ôn nhu tới cực điểm, nhưng một khi chán ghét, cũng tàn nhẫn tới cực điểm.

Nếu sợ hãi bị trói buộc, vậy cứ đi hưởng thụ tình cảm lưu luyến không bị trói buộc đi.

Chẳng qua hấn không thích hợp thôi.

Thẩm Liễm từ sau đêm hôm đó, quả nhiên tuân thủ lời hứa, không làm ra hành động thân mật gì với Kiều Ứng nữa. Mỗi ngày như thường lệ, đến nhà Kiều Ứng xem hấn, đúng giờ cùng Đỗ Nhiễm nói chuyện điện thoại, nhờ hấn ở trường quay coi sóc Kiều Ứng.

Loại không khí mờ ám không còn sót lại chút gì, Kiều Ứng cũng không thể hiểu vì sao Thẩm Liễm còn muốn kiên trì mỗi ngày lại đây. Thế nhưng hấn cũng không lên tiếng buộc Thẩm Liễm phải rời đi, Thẩm Liễm từ trước đến nay nói là làm, đã nói sau khi bộ phim này quay xong sẽ không đến tìm hấn, vậy sẽ không nuốt lời.

Cách ngày đóng máy còn hơn mười ngày nữa, Thẩm Liễm gọi điện thoại cho hấn, nói mình vì chụp hình bìa cho album, phải ra ngoài một thời gian, cho nên mấy ngày nay sẽ không đến.

Kiều Ứng mỉm cười, nói câu tôi đã biết rồi cúp điện thoại. Thông báo kia cũng không tạo ảnh hưởng gì đến hấn, rất nhanh hấn liền tập trung vào công việc. Quay xong hết các phân cảnh của mình, quản lý đưa hấn rời khỏi trường quay, theo thói quen hỏi hấn muốn ở bên ngoài ăn cơm rồi về nhà hay không, Kiều Ứng cũng giống như cũ trả lời, không cần, trong nhà còn đồ ăn.

Về đến nhà, mở tủ lạnh, bên trong xếp đầy các loại thực phẩm Thẩm Liễm thay hấn mua tới. Tùy tiện chuẩn bị bữa tối, sau khi tắm rửa ăn cơm xong, nằm ở sô pha, mở TV.

Hết thấy mọi việc, đều như cũ không có gì khác thường.

Thẳng đến khi trong TV bỗng nhiên truyền ra tiếng thét chói tai, Kiều Ứng mới giật mình đem tấm màn trở lại màn ảnh. Trên TV chiếu phim gì hấn căn bản cũng không để ý khi nào thì bắt đầu, cũng không biết mình đang mở kênh nào. Hấn thế nhưng lại duy trì trạng thái thanh tĩnh ngăn người một cả buổi tối.

Rõ ràng là không có việc gì làm, cũng không muốn lên giường nghỉ ngơi. Kiều Ứng sau một lúc lâu, cuối cùng mới ý thức được, hẳn đã quen việc mỗi ngày Thẩm Liễm đều đến đây.

Cho dù hai người không có nhiều lời có thể nói, cho dù Thẩm Liễm chỉ là lại đây nhìn hắn rửa mặt xong rồi lên giường ngủ liền rời đi, nhưng tựa như đã trở thành việc cố định vào mỗi đêm.

Thói quen là thứ thật đáng sợ.

Kiều Ứng nhanh chóng tắt TV, vội vàng rửa mặt, leo lên giường. Cố gắng nhớ lại những cảnh quay hôm nay, lại một lần nữa nghĩ tới những cảnh ngày mai phải quay, nhưng vẫn là dị thường thanh tĩnh, không hề buồn ngủ.

Hóa ra Thẩm Liễm đúng là dùng loại phương pháp này, từng chút từng chút, bất tri bất giác lại xâm nhập vào cuộc sống của hắn.

Kiều Ứng rốt cuộc bức bối, xoay người ngồi dậy, gọi điện thoại cho quản lý.

“Kiều Ứng? Đã trễ thế này, có chuyện gì?” Trong thanh âm Đỗ Nhiễm có một tia kinh ngạc, Kiều Ứng rất ít khi trong thời gian riêng tư gọi điện thoại cho hắn.

“Anh còn chưa ngủ đi? Thuận tiện lại đây một chuyến được không? Giúp tôi mang ít thuốc tới...”

Đỗ Nhiễm thoáng cái trở nên khẩn trương: “Cậu làm sao vậy? Có chỗ nào không thoải mái sao?”

“Không, không phải.” Kiều Ứng cầm di động, bỗng nhiên cảm thấy mình đang đem hôm lại đi quấy rầy Đỗ Nhiễm, thật sự là có chút quá phận. Người này bất quá chỉ là quản lý của mình, cũng không phải là bảo mẫu... Chẳng lẽ mất ngủ, sẽ giúp mình chạy đi mua thuốc? “Tôi không có chuyện gì, chỉ là bỗng nhiên có chút mất ngủ thôi.”

“Cậu muốn đi mua thuốc ngủ sao?” Thanh âm Đỗ Nhiễm nháy mắt đề cao, “Mấy loại thuốc đó sao có thể tùy tiện uống? Tôi phải tới nhìn xem...”

“Không cần.” Kiều Ứng vội vàng ngắt lời hắn, “Tôi không sao... Thật sự không có việc gì. Anh đừng lại đây, tôi sẽ không đi mua thuốc ngủ.”

“Đi mua rượu cũng không thể!”

Kiều Ứng cười khổ một tiếng: “Tôi cũng sẽ không.”

Tuy rằng trong nháy mắt hắn thật sự có loại này ý niệm trong đầu, nhưng nhiều ngày như vậy đều nhin

được, không muốn thất bại trong gang tấc.

Không muốn bị Thẩm Liễm xem thường, một khi không có hấn ở bên cạnh giám sát, liền dễ dàng phụ thuộc vào cõn.

Sau khi cúp điện thoại, Kiều Ứng một lần nữa nằm trở lại giường. Không quá lâu sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng chuông di động vang lên.

Là số của Đỗ Nhiễm.

Kiều Ứng lấy làm kinh hãi, vội vàng nghe điện thoại: “Đỗ Nhiễm?”

“Bạn đang ở nhà phải không, Kiều Ứng?”

“Ừm, làm sao vậy?”

“Nếu vậy, mở đèn trong phòng đi.”

Kiều Ứng có chút khó hiểu, bỗng nhiên nhận ra, vội vàng chạy đến phòng khách, mở đèn, đi đến phía trước cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy xe Đỗ Nhiễm đậu ở đường cái đối diện.

Người đàn ông cao lớn ẩn ở trong bóng đêm, không thấy rõ gương mặt. Nhưng khi nhìn thấy đèn phòng khách sáng lên, xác nhận Kiều Ứng quả nhiên không chạy ra ngoài mua thuốc ngủ hay mua rượu, lúc này mới lên xe, yên tâm rời đi.

Kiều Ứng kinh ngạc đứng trước cửa sổ sất đất.

Hấn cho tới bây giờ cũng không biết, thì ra chính mình thế nhưng lại làm cho mọi người lo lắng tới mức này.

Thẩm Liễm mỗi đêm đều đến, Đỗ Nhiễm trông nom toàn bộ lịch trình, liền ngay cả một cuộc điện thoại vô ý của mình, cũng có thể hại người nọ hơn nửa đêm lái xe tới đây, chỉ để xác nhận mình bình an vô sự ở trong nhà.

Kiều Ứng chậm rãi nâng tay che mặt.

Hấn... Chưa bao giờ là người yếu đuối như vậy, chưa bao giờ tùy tiện tăng thêm phiền toái cho người khác, cũng chưa bao giờ tùy hứng như thế.

Thật xin lỗi, Đỗ Nhiễm. Tôi không biết lại làm anh lo lắng như vậy.

Sẽ không có lần sau nữa.

Sẽ không lại bị loại yếu đuối này thao túng, sẽ không lại dựa vào thuốc hay rượu làm tê liệt chính mình.

33. Chương 33

Bộ phim dần tiến dần kết thúc, thần kinh Kiều Ứng cũng càng lúc càng căng chặt. Tinh hoa của bộ phim đều ở phần cuối cùng, hẳn tuyệt không cho phép chính mình có chút sai lầm nào.

Vốn dĩ cũng đã mất ngủ, hiện tại buổi tối lại càng thêm khó vào giấc. Kiều Ứng lặn qua lộn lại lật xem kịch bản, lần nữa nghiền ngẫm các loại biểu tình cùng ngữ điệu, hơn nửa đêm thế nhưng tinh thần còn thật tỉnh táo, liền xuống bếp pha một tách cà phê. Hắn đi đến phòng khách, theo thói quen kéo tấm màn cửa lên, nhìn ra bên ngoài.

Trong bóng đêm cách đó không xa có chút ánh sáng đột ngột chợt lóe lờn qua, Kiều Ứng sửng sốt một chút.

Xuất phát từ sự nhạy cảm nghề nghiệp, hắn nhận ra đó là có người chụp ảnh. Nghệ sĩ nguyên bản thường có chút chuyện riêng tư đáng nói, nhưng sinh hoạt cá nhân của Kiều Ứng có tiếng là khá đơn điệu, từ năm đó sau khi rơi sâu xuống đáy, lại ru rú trong nhà, một diễn viên đã qua thời kỳ nổi tiếng, đội sản tin cũng thực dứt khoát buông tha hắn.

Hắn cho tới bây giờ đều chưa từng là nhân vật có thể khai thác những scandal có giá trị.

Kiều Ứng không khỏi có chút kinh ngạc, nghĩ thầm mình gần nhất cũng không có hoạt động lớn gì, bộ phim mới còn chưa đóng máy, cũng không cùng nữ diễn viên truyền ra chuyện xấu gì, như thế nào đột nhiên khiến cho đội sản tin chú ý?

Hắn tùy ý nhìn về phía ánh đèn flash, cũng không quá để ý uống xong cà phê, kéo lại màn rồi trở về phòng. Vừa mới nằm trên giường, chợt nghe tiếng chuông điện thoại vang lên.

Thẩm Liễm sau khi rời đi, hai ngày đầu không hề có tin tức, đến ngày thứ ba rốt cuộc gọi điện thoại cho hắn. Nội dung trò chuyện thực bình thường, không cố ý thân mật, nói vài câu chỉ nghe ra quả thật là quan tâm tình hình của hắn, thậm chí ngay cả chuyện hắn mất ngủ cũng biết. Kiều Ứng nghĩ thầm khó trách quản lý mỗi ngày đều ở trường quay điện thoại không ngừng, tám phần là hướng Thẩm Liễm thông báo tình hình hằng ngày của hắn đi.

Thật không hiểu tên Thẩm Liễm kia, lấy cái gì thu mua Đỗ Nhiễm nguyên bản đối hắn trung thành và tận

tâm.

Vì thế lúc cầm lấy điện thoại, Kiều Ứng tưởng là Thẩm Liễm, “Alo” một tiếng, đối phương cũng không lên tiếng. Kiều Ứng có chút kỳ quái, đợi sau một lúc lâu, mới nghe được trong điện thoại truyền ra thanh âm một người đàn ông lạ: “Anh vừa mới nhìn thấy tôi đúng không?”

Kiều Ứng trong nháy mắt kinh hách, ngay cả ngữ điệu cũng thay đổi: “Anh là ai!”

Người nọ phát ra tiếng cười ha ha, thanh âm dị thường quái dị, có lẽ là dùng loại máy biến thanh nào đó: “Tôi thực thích anh, Kiều Ứng. Từ khi anh đóng bộ phim điện ảnh đầu tiên, tôi liền thích anh. Tôi thu thập cơ hồ tất cả áp-phích phim điện ảnh của anh, nhưng còn cảm thấy chưa đủ. Sau tôi lại phát hiện, nguyên lai tôi còn có thể chụp hình anh, đem cất vào một album ảnh. Tôi có rất nhiều ảnh chụp của anh, anh thực mê người. Hôm nào tôi gửi cho anh xem, được không?”

Không đợi Kiều Ứng nói chuyện, cuộc trò chuyện kết thúc sau tiếng cười quái dị của người đàn ông kia.

Đối phương cúp điện thoại.

Kiều Ứng duy trì tư thế cầm di động, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lông tơ trên cánh tay dựng thẳng, tựa hồ ngay cả độ ẩm bốn phía đều xuống tới mức 0.

Hắn... Thế nhưng không hề phát hiện mình bị một tên biến thái theo dõi chụp ảnh thời gian lâu như vậy.

Kiều Ứng không báo cảnh sát, ngày hôm sau thay đổi số điện thoại, tất cả rèm cửa trong nhà đều đổi thành loại dày. Song một khi phát giác chung quanh mình, trong chỗ tối nhìn không thấy, ẩn núp một người đàn ông xa lạ tùy thời tùy khắc lặng yên không một tiếng động rình coi mình, người bình thường ai cũng không thể xem như chuyện gì cũng không phát sinh.

Hôm nay sau khi kết thúc công việc, quản lý đưa Kiều Ứng về nhà, theo thường lệ đem những gói hàng fan tặng Kiều Ứng gửi đến công ty đưa cho hắn. Quà fan tặng thần tượng cũng không lạ gì, quản lý sau khi loại bỏ phần lớn, đem những gói hàng thoát nhìn có có giá trị giao tận tay Kiều Ứng. Kiều Ứng như mọi khi mở giấy gói, bên trong chỉ có một hộp giấy, sau khi mở ra hộp giấy, là một quyển album được trang trí công phu. Kiều Ứng có chút nghi hoặc, tùy tay lật xem, nháy mắt sắc mặt trắng bệch, không thể ức chế khẽ phát ra một tiếng hô hoảng sợ.

Quản lý lấy làm kinh hãi, vội ghé qua xem thì thấy, bên trong tất cả đều là ảnh chụp Kiều Ứng—— có tấm hắn mặc áo ngủ ở ban công hút thuốc, có tấm để nửa thân trần đứng trước cửa sổ sát đất nhìn ra bên ngoài, muôn hình muôn vẻ, điểm giống nhau duy nhất, chính là những ảnh chụp Kiều Ứng, tất cả đều là đêm khuya ở nhà, hơn nữa không chút phát giác chính mình đang bị thu vào ống kính.

Đỗ Nhiễm thật lười hít một ngụm lạnh khí: “Kiều Ứng, cậu bị người ta chụp lén?”

Kiều Ứng sắc mặt tái nhợt, sau một lúc lâu, mới trả lời: “Phải.”

“Cậu có biết?!”

“Ừm. Người nọ... buổi tối hôm trước gọi điện thoại tới nhà tôi.” Kiều Ứng không muốn Đỗ Nhiễm lo lắng, bởi vậy cũng không nói cho hắn chuyện này, sau khi đổi số điện thoại, người nọ cũng không gọi điện thoại tới nữa. Về nhà liền kéo kỹ rèm cửa, cũng ngăn chặn tất cả những chỗ có khả năng bị chụp, nhưng hắn không dự đoán được, ngay cả ảnh chụp mình sau khi kết thúc công việc từ trong xe bước ra cũng có.

Người nọ... Đến tận cùng là trốn ở góc nào, giờ cameras, yên lặng giám thị hắn?

Hai hàng lông mày Đỗ Nhiễm lập tức nhíu lại, trong giọng nói tràn ngập lo lắng cùng tức giận: “Mau chóng báo cảnh sát! Kiều Ứng, người nọ là một tên biến thái!”

Kiều Ứng liền ngăn hắn lại: “Quên đi, Đỗ Nhiễm. Tôi không muốn làm ầm ĩ chuyện này. Qua vài ngày nữa bộ phim đóng máy, đến lúc đó tôi sẽ tìm phòng dọn ra ngoài. Người này... Hắn là sẽ không làm gì tôi đâu.”

“Cậu sao biết người này sẽ không làm gì cậu?” Đỗ Nhiễm đột nhiên tức giận, “Cậu sao biết hắn sẽ không thương tổn cậu? Hắn làm như vậy, cũng đã là đang uy hiếp cậu!”

Kiều Ứng như trước lắc đầu, miễn cưỡng trấn định cười: “Hắn... chỉ là một người mê phim của tôi mà thôi. Có lẽ là cực đoan một chút, bất quá... cũng sẽ không làm gì tôi.”

Trên thế giới này luôn có đủ loại cổ chấp điên cuồng, thích một người, sẽ đương nhiên đem đối phương coi là tất cả của mình. Kiều Ứng không phải không biết có những fan có chút điên cuồng, đối với thần tượng của mình làm ra một ít hành động cực đoan. Nhưng là hắn vẫn cho rằng, người đàn ông kia sẽ không có ý niệm muốn tổn hại mình.

Dù sao trước khi bị phát giác, hắn cũng không làm gì Kiều Ứng.

Huống chi, Kiều Ứng giờ phút này tất cả tinh thần cùng tâm tư, tất cả đều đặt ở đoạn cuối của bộ phim mới, hắn không muốn phân tâm đi để ý việc này.

Đợi cho bộ phim này kết thúc, tìm chỗ khác dọn đi thôi. Chính mình cẩn thận một chút, không để cho người nọ có cơ hội chụp ảnh, hắn là không có việc gì.

Đỗ Nhiễm không thể khuyên hắn, mím chặt môi không nói gì, cuối cùng đành phải đáp ứng tạm thời không báo cảnh sát, nhưng kiên trì ngày mai sau khi kết thúc công việc, muốn đích thân đưa Kiều Ứng về nhà.

Kiều Ứng biết hắn lo lắng, cũng không cự tuyệt ý tốt này.

Sáng sớm hôm sau, Đỗ Nhiễm liền lái xe tới đón hấn đến trường quay, đợi cho đến khi kết thúc công việc, lại lái xe đưa hấn về nhà. Hấn thậm chí lo lắng Kiều Ứng một mình lên lầu, dọc đường đi đều dặn dò Kiều Ứng nhất định phải chờ hấn đậu xe xong, đi lên lầu cùng hấn.

Ai biết tên biến thái kia trốn ở góc nào trong tòa nhà này, vạn nhất ả núp trong thang máy hoặc là cửa nhà Kiều Ứng thì làm sao bây giờ?

Kiều Ứng biết, chuyện mình bị chụp ảnh quả thật là dọa đến Đỗ Nhiễm, vì để hấn an tâm, liền gật đầu đáp ứng. Lúc xuống xe, chờ Đỗ Nhiễm đậu xe xong, Kiều Ứng đang chuẩn bị cùng hấn lên lầu, lại phát hiện Đỗ Nhiễm đột nhiên dừng bước, nhìn phía sau hấn.

Hấn có chút nghi hoặc quay đầu lại.

Thân ảnh quen thuộc đứng cách mình không xa, trong tay còn kéo theo va li hành lý, một bộ phong trần mệt mỏi.

Là Thẩm Liễm.

Kiều Ứng ngây ngẩn cả người, công việc của Thẩm Liễm vẫn chưa chấm dứt, đột nhiên chạy về đây như vậy, thật ngoài dự kiến của hấn. Đỗ Nhiễm yên lặng nhìn Thẩm Liễm một cái, đối phương hướng hấn khẽ cười một chút, vì thế theo phép lịch sự cười đáp lại, rồi di chuyển tầm mắt.

“Tôi đi đây.”

Đỗ Nhiễm hướng Kiều Ứng chào một câu, quay lại xe.

Là hấn gọi điện thoại nói với Thẩm Liễm chuyện Kiều Ứng bị người ta theo dõi chụp ảnh, nhưng là hấn không nghĩ tới Thẩm Liễm vừa nhận được điện thoại, ngay cả công tác đều bỏ lại chạy về đây.

Cũng tốt... Ít nhất có người ở cùng Kiều Ứng, miễn cho hấn một người đối mặt với căn phòng trống rỗng. Rõ ràng là sợ hãi, lại vô luận thế nào cũng không chịu biểu hiện ra ngoài, không để người khác phải lo lắng.

Hấn chỉ có thể đưa Kiều Ứng về nhà, đưa hấn về đến cửa, nhưng không cách nào tiến vào không gian riêng tư của hấn.

Từng ấy năm tới nay, điều này đã trở thành luật bất thành văn giữa hấn và Kiều Ứng.

34. Chương 34

Kiều Ưng có chút ngoài ý muốn, không, phải nói là quá mức ngoài ý muốn, thế cho nên vẫn duy trì tư thế đứng đối mặt với Thẩm Liễm, ngay cả gập đầu chào hỏi cũng đã quên. Vẫn là Thẩm Liễm chủ động đi tới, nhẹ nhàng đẩy cánh tay hắn một chút: “Đi lên đi.”

Kiều Ưng ngẩn ngơ bị đẩy vào thang máy, từ buổi tối ngày đó sau khi cự tuyệt Thẩm Liễm, hắn nghĩ Thẩm Liễm cuối cùng cũng hết hy vọng mà buông tha. Người đàn ông này, chỉ sợ chưa từng nếm qua tư vị bị cự tuyệt, huống chi còn bị hắn không phải một... mà là ba lần cự tuyệt ngoài cửa. Kiều Ưng hắn có mị lực gì đáng để Thẩm Liễm kiên trì không chịu từ bỏ như vậy đâu? Nói trắng ra, đàn ông như Thẩm Liễm, bên người có đầy con mồi mới mẻ mỹ mạo, có khối người chờ yêu thương nhưng nhớ. Cho dù Thẩm Liễm vẫn đang mỗi ngày gọi điện thoại cho hắn, chỉ sợ cũng là xuất phát từ một chút dư tình cuối cùng còn dang dở kia.

Kiều Ưng thật sự không nghĩ tới Thẩm Liễm lại ngay lập tức chạy về đây.

Thẳng đến khi vào cửa, Kiều Ưng còn vẫn đang trong kinh ngạc chưa phục hồi lại tinh thần. Thẩm Liễm cởi áo khoác, theo thói quen đi rót ly nước ấm đưa cho Kiều Ưng, hắn mới giật mình thất thần hỏi một câu: “Công việc của anh... xong sớm hơn dự định sao?”

Thẩm Liễm lắc đầu: “Không có.” Sau đó có chút thở dài một hơi, “Anh nhận được điện thoại của Đỗ Nhiễm, biết em bị một tên biến thái cuồng theo dõi. Anh ta nói em kiên trì không chịu báo cảnh sát, anh thật sự là lo lắng...”

“Vì chút việc nhỏ như vậy, anh liền bỏ lại công việc chạy về đây?” Kiều Ưng không dám tin nhìn hắn, “Xuất đạo nhiều năm như vậy, anh chưa bao giờ là người không phân biệt rõ công tư, huống chi sự tình cũng không nghiêm trọng như Đỗ Nhiễm nói...”

“Việc nhỏ?” Trong thanh âm Thẩm Liễm đột nhiên nghiêm phần tức giận, “Em thấy đó là việc nhỏ sao? Rình coi em theo dõi em, còn đem ảnh chụp gửi tận tay em, này không gọi biến thái thì gọi là gì? Ai biết hắn kế tiếp sẽ làm ra chuyện gì? Có phải hay không thật sự chờ xúc phạm tới em, em mới biết được cái gì gọi là sợ?”

Kiều Ưng nhất thời không thể phản bác, hơn nửa ngày, mới nói: “Có lẽ hắn cũng không có ác ý...”

“Xâm phạm riêng tư của em, còn nói không có ác ý?” Vẻ mặt Thẩm Liễm nghiêm túc, ngữ khí lạnh khốc, “Em không thể tiếp tục ở nơi này, rất nguy hiểm. Lập tức tìm chỗ chuyển nhà.”

Giọng nói Kiều Ưng có chút cáu kỉnh: “Tôi hiện tại không có thời gian đi tìm chỗ chuyển nhà. Bộ phim đang quay tới phần tối trọng yếu, lập tức sẽ hoàn tất, loại này thời điểm này anh bảo tôi làm sao rảnh rỗi đi xem phòng ỏ?” Dừng một chút, ngữ khí chậm lại, “Nhiều nhất là đợi tôi quay xong bộ phim này liền chuyển nhà, vậy có thể đi?”

“Cho dù nhất thời tìm không thấy phòng ỏ, nhưng tạm thời dọn tới khách sạn cũng so với chỗ này an toàn

hơn!” Trong giọng nói Thẩm Liễm mang theo cường ngạnh không thể phản bác, “Khó trách Đỗ Nhiễm nói em ngoan cố, em như thế nào ngay cả nửa điểm ý thức bảo hộ mình cũng không có?”

Thẩm Liễm trước kia cũng gặp phải một người hâm mộ cuồng nhiệt, viết rất nhiều thư tình gửi cho hắn, không được đáp lại liền chặn trước cổng công ty, uy hiếp tự sát nhất định phải thấy mặt hắn. Lúc ấy chuyện này bị truyền thông cùng báo chí tranh nhau đưa tin, trong khoảng thời gian ngắn gây nên một trận ồn ào huyên náo. Thẩm Liễm từ đó biết rõ người hâm mộ đối với thần tượng nếu tới mức cố chấp, thật là sự tình gì cũng đều có thể làm ra.

Chính là Kiều Ứng thế nhưng không cho là đúng.

Người này chỉ sợ là trước kia chưa từng gặp qua người hâm mộ cực đoan cuồng nhiệt như vậy đi? Cho rằng chỉ cần là thích mình, liền thế nào cũng sẽ không làm mình bị thương sao? Thế giới này nhiều biến thái như vậy, người nào không phải vì lấy danh nghĩa yêu mà đến thương tổn người khác? Thích đến mức phải rình coi, phải theo dõi, hận không thể giữ lấy hắn toàn bộ —— đến cuối cùng, chỉ sợ là không chiếm được rồi sinh ra thương tổn, thậm chí không tiếc tự ra tay hủy diệt... Thích như vậy, làm sao vẫn là thích, rõ ràng đã trở thành một loại không bình thường.

Mà hắn lo lắng nhất chính là Kiều Ứng thế nhưng vẫn cố chấp như thế, không chịu chuyển nhà cũng không chịu nghe Đỗ Nhiễm khuyên, vì không muốn ảnh hưởng công việc, dù bị tên biến thái cuồng quẩn lấy cũng muốn kiên trì sau khi quay xong bộ phim mới chuyển nhà —— Đỗ Nhiễm nói mình không lay chuyển được Kiều Ứng, Thẩm Liễm lúc ấy sau khi nghe điện thoại, ngay cả nghỉ cũng không nghỉ nhiều liền suốt đêm đặt vé máy bay chạy về đây.

Người này có bao nhiêu cố chấp, hắn so với ai khác đều rõ ràng.

Kiều Ứng trầm mặc một lúc lâu, nói thật, chuyện này làm Thẩm Liễm lo lắng đến nỗi bất chấp công việc cũng muốn gấp gấp trở về xem hắn một cái, khiến hắn vô cùng kinh ngạc, không có một chút cảm động là không có khả năng. Đỗ Nhiễm cũng từng nói qua Kiều Ứng phải tạm thời dọn ra ở khách sạn, chuyện tìm phòng mới, có thể giao cho bạn hắn. Nhưng là Kiều Ứng cảm thấy phiền toái, hơn nữa cũng không cho rằng sự tình nghiêm trọng đến vậy.

Nói đến cùng, hắn vẫn là cho rằng người nọ cũng không có ý muốn thương tổn mình, chẳng qua là mê luyến quá mới làm ra mấy chuyện này nọ không bình thường mà thôi. Thích một người cũng không sai, cho dù người kia chưa từng hiểu rõ con người thật của mình, cho dù hắn mê luyến chính là hình ảnh hư ảo trên màn ảnh, Kiều Ứng cũng không muốn đem phương trở thành kẻ biến thái mà đối đãi.

Thời điểm hắn thất bại nhất, nếu không có những người hâm mộ này lặng lẽ kiên trì ủng hộ hắn, cùng đợi hắn quay trở lại, có lẽ hắn đã sớm chống đỡ không nổi nữa.

Trên thế giới này, hắn so với ai khác đều càng thêm quý trọng fans của mình. Không đến vạn bất đắc dĩ, cũng không muốn xúc phạm tới một người nào đó trong bọn họ.

“Tôi... sẽ xem xét.” Kiều Ứng rốt cuộc thỏa hiệp, thấp giọng nói, “Chờ ngày mai quay cảnh chủ chốt xong,

sau đó cũng chỉ cần quay bổ sung một số cảnh nhỏ, tôi sẽ bớt thời giờ trước tiên tìm một nơi dọn ra ngoài. Tôi nghĩ người nọ tạm thời cũng sẽ không lại làm cái gì.”

Thẩm Liễm biết Kiều Ứng đã đưa ra nhượng bộ lớn nhất rồi, cũng không cố miễn cưỡng, vì thế gật đầu. Lặng im trong chốc lát, Kiều Ứng nhìn về phía hắn: “Anh chừng nào thì trở về?”

Thẩm Liễm sững sốt một chút, trả lời: “Hai ngày sau.”

Nguyên bản là lịch trình được sắp xếp kín mít, hắn vẫn cứ dành ra thời gian chạy trở về. Nhiều năm qua như vậy hắn chưa từng bởi vì chuyện cá nhân mà chậm trễ công tác, lần này nếu không phải quá mức lo lắng, hắn cũng sẽ không mặc kệ hết thảy bỏ lại công việc. Vốn nghĩ cho dù là thái độ cường ngạnh cũng muốn làm cho Kiều Ứng lập tức dọn đi, tránh bị tên kia theo dõi quấy rầy, hiện tại Kiều Ứng tuy rằng đáp ứng rồi, nhưng lấy tính tình Kiều Ứng, không nhìn thấy hắn dọn đi thật sự khó có thể an tâm.

Cho dù chậm trễ hai ngày công tác, hắn cũng không thể tại thời điểm này rời đi.

Hai người lại không hẹn mà cùng trầm mặc, Thẩm Liễm nâng cổ tay nhìn đồng hồ, mở miệng: “Khuya rồi, em đi tắm rồi sớm một chút nghỉ ngơi đi. Anh chốc nữa sẽ về.”

Kiều Ứng muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn là nuốt trở về lời sắp sửa nói ra. Hắn biết Thẩm Liễm lưu lại nhìn hắn lên giường nghỉ ngơi mới rời đi. Người đàn ông này rõ ràng về mặt thực lực mỗi, bay một quãng đường dài, vừa xuống máy bay ngay cả nhà cũng chưa kịp về liền chạy lại đây, rõ ràng lo lắng như vậy, lại vẫn là tuân thủ ước định, sẽ không làm cho hắn khó xử, sẽ không ngủ lại ở nhà hắn.

Ngay cả đối với một tên biến thái bản thân đều có thể khoan dung như thế, thế nhưng lại lần nữa nhấn tâm đối đãi Thẩm Liễm.

Kiều Ứng cảm thấy chỗ ngực có chút phát đau.

Hắn không sợ đối phương tàn nhẫn bỏ đi, lại duy độc không chịu nổi loại ôn nhu lạnh lẽo trả giá này.

Cuối cùng, hắn thấp giọng mở miệng: “Cám ơn anh, Thẩm Liễm.”

Thẩm Liễm sững sốt một chút, thấy Kiều Ứng sau khi nói xong liền xoay người vào phòng tắm, không khỏi lộ ra ý cười. Tựa hồ ngay cả mệt mỏi sau cả quãng đường dài bốn ba cũng theo lời thấp giọng cảm tạ này mà vơi hơn phân nửa.

Hắn thích Kiều Ứng, bên ngoài lạnh lùng, kỳ thật trái tim so với ai khác đều mềm mại. Từng bị hắn biến thành lợi thể truy đuổi Kiều Ứng, hiện giờ mới hiểu được kia trân quý thể nào.

Hắn sẽ không buông tay.

Kiều Ứng ngày hôm sau tỉnh lại, Thẩm Liễm đã đi rồi. Trên bàn trà để lại mảnh giấy nhắn, nói hắn sau khi kết thúc công việc sớm một chút về nhà.

Mỉm cười, trong lòng cũng tràn ra một chút ấm áp. Kiêu Ứng ăn điểm tâm, nhận được điện thoại của Đỗ Nhiễm, đang chuẩn bị xuất môn, bỗng phát hiện một phong thư bị nhét vào khe cửa.

Hắn có chút giật mình, xoay người rút phong thư ra, mở ra vừa thấy, bên trong là một xấp ảnh chụp. Có tấm Thẩm Liễm tối hôm qua đứng dưới lầu nhà hắn, còn có một ít tấm khác trước kia Thẩm Liễm ra vào nhà hắn.

Cuối cùng là ảnh chụp Thẩm Liễm từ dưới lầu nhà hắn đi ra, trên mặt bị đánh một chữ “X” màu đỏ, phía sau ảnh chụp viết hai dòng chữ xiêu vẹo:

Kiều Ứng, tôi thích anh, nhưng tôi thật sự không thích người đàn ông này.

Tôi không hy vọng lại nhìn thấy hắn xuất hiện trong nhà anh. Bằng không tôi sẽ không bỏ qua hắn.

Kiều Ứng nháy mắt ngưng thở, trong lòng bàn tay chảy mồ hôi lạnh rùng rùng.

Người này... Thế nhưng ngay cả Thẩm Liễm cũng chụp, thậm chí còn là ảnh chụp Thẩm Liễm trước kia đến nhà mình, hắn đến tận cùng ẩn núp bên cạnh mình đã bao lâu?

Lại vì cái gì... Cho tới bây giờ mới đến uy hiếp hắn?

Trong lòng hắn một mảnh bối rối, hắn rốt cục đã nhận ra, người này đều không phải là đơn thuần thích mình, mê luyện mình, mà là một loại điên cuồng giữ lấy cùng xâm phạm.

Có lẽ hắn thật sự sẽ không làm ra hành động gì thương tổn đến mình... Nhưng là, hắn sẽ làm gì Thẩm Liễm đây?

Kiều Ứng không dám nghĩ nhiều, vội vội vàng vàng gửi tin nhắn cho Thẩm Liễm, nói hắn buổi tối đừng đến nhà mình. Sau đó đem xấp ảnh kia nhét trở lại phong thư, mở cửa rời đi.

35. Chương 35

Vừa đến trường quay liền bận rộn hóa trang thay đổi trang phục, ánh sáng bóng đèn vừa bật lên, Kiêu Ứng lập tức tiến vào thế giới kia.

Cuối cùng cảnh quan trọng nhất cũng bắt đầu quay.

Bộ phim cuối cùng của Cố Phương khi còn sống thất bại thảm hại ở phòng vé, vô số lời bình luận tiêu cực hướng hẳn ùn ùn kéo đến. Công ty đầu tư chấm dứt hợp đồng với hẳn, người cuối cùng ở bên cạnh ủng hộ hẳn cũng bỏ hẳn mà đi.

“Cố Phương, tôi cho anh nhiều cơ hội như vậy, kết quả mỗi lần đều là ném cả đồng tiền xuống nước. Tôi cũng chỉ là người làm ăn, không nói đến lợi nhuận, cả tiền vốn cũng không thu trở về, chỉ toàn thua lỗ.” Người đàn ông từ đó tới nay đều đầu tư giúp hẳn làm phim về mặt mệt mỏi, đập tắt điều thuốc trên tay, nói với hẳn, “Không phải tôi không muốn giúp anh, thật sự là hữu tâm vô lực, thật có lỗi.”

Người này từng thực tâm thương thức điện ảnh của hẳn, võ vai hẳn nói, “Vô luận tôi hỗ trợ anh thế nào, kiệt tác chân chính này quay xong chỉ khiến người xem chê cười đi!” Người đàn ông này, vào lúc hẳn thảm bại nhất đã đưa tay ra giúp đỡ hẳn, rốt cuộc cũng giống như những người khác, hoàn toàn từ bỏ hẳn.

Cố Phương mờ mịt nhìn hẳn, cuối cùng lộ ra một nụ cười chua xót: “Tôi biết. Tôi... Kỳ thật cũng mệt mỏi, tạm thời cũng không muốn làm phim.”

Người đàn ông kia trong lòng cũng có chút xót xa, thở dài, vỗ vỗ vai hẳn: “Thả lỏng bản thân, nghỉ ngơi một khoảng thời gian đã.”

Cố Phương lão đảo rời đi.

Nếu ngay cả người cuối cùng thực tâm xem trọng điện ảnh của hẳn cũng bỏ cuộc, Cố Phương không biết chính mình còn có lý do gì kiên trì tiếp đây.

Vài ngày sau, hẳn sau một hồi đau đớn trong cơn say đã ly khai nhân thể. Ly khai thể giới trần ngập cười nhạo cùng châm chọc, khinh thường cùng lãnh ngữ, đến chết vẫn không từ bỏ quan niệm ban đầu của mình.

Cứ vậy ngoan cố, chết cũng không nhận thua.

Đọc xong lời thoại cuối cùng, Kiều Ứng chỉ cảm thấy cả người gần như sụp đổ. Cảnh này hoàn thành, bộ phim trên cơ bản cũng coi như kết thúc. Sau đó cũng chỉ còn lại một ít cảnh hậu kỳ vụn vặt cần quay bổ sung. Tia sáng phát ra từ ánh đèn dần dần mờ đi, vàng sáng nhàn nhạt chiếu trên người hẳn, nằm ở sô pha nhắm mắt lại, thân thể từ từ lạnh như băng.

Cố Phương đã chết.

Linh hồn Kiều Ứng tựa như giờ khắc này cũng ly khai thể xác, vất vả gần nửa năm, vì vai diễn này cơ hồ hủy hoại sức khỏe của bản thân, toàn bộ tâm trí hóa thân vào nhân vật, thậm chí thiếu chút nữa không thể thoát khỏi vai diễn —— cuối cùng, rốt cuộc cũng đã xong.

Trong lòng trống rỗng, cuộc đời Cố Phương, giờ đây đã dừng lại.

Mà hắn trong khoảng thời gian ngắn, thế nhưng có lúc phân không rõ chính mình đến tột cùng là ai.

Đến khi Đỗ Nhiễm tới kéo hắn, hắn vẫn ngây ra, An Quang Vinh đi qua vỗ vai hắn, nói cái gì hắn cũng không phản ứng, bên cạnh mọi người đi tới đi lui, tiếng người ồn ào, mà hắn thủy chung vẫn bị vây trong hoảng hốt.

Cuối cùng ngay cả lớp hóa trang cũng không bôi, đã bị Đỗ Nhiễm kéo lên xe. Thẳng đến khi về nhà, đưa tay đóng cửa lại, còn chưa kịp bật đèn, trong lúc bất ngờ không kịp phòng đột nhiên từ sau lưng bị người kéo lại ôm lấy.

Kiều Ứng kinh hãi cơ hồ kêu ra tiếng, thẳng đến khi đối phương kêu tên hắn, mới phát giác là Thẩm Liễm. Kiều Ứng còn chưa hết hoảng hồn, vẫn duy trì tư thế bị ôm lấy, đại não còn chưa phản ứng lại, chợt nghe thanh âm mang theo kèm nén của Thẩm Liễm truyền đến: “Vì sao cả ngày em cũng không nhận điện thoại? Vì sao bảo anh buổi tối đừng tới nhà em?”

Kiều Ứng lúc này mới nhớ tới buổi sáng mình gửi cho Thẩm Liễm một tin nhắn, sau đó không đợi hồi âm liền vào quay phim luôn. Kết thúc công việc cũng không nhớ lấy điện thoại ra xem. Vì thế vội vàng lấy đi động ra, lúc này mới nhìn thấy trên màn ảnh đúng là hiển thị liên tiếp mấy cuộc gọi nhỡ. Hắn không khỏi cảm thấy áy náy: “Thật xin lỗi, tôi không nhìn thấy.”

Thẩm Liễm như cũ ôm chặt hắn không buông tay, Kiều Ứng nhú nhú mày, tránh một chút, lại bị ôm càng chặt. Hắn không thể không mở miệng: “Thẩm Liễm, buông tôi ra!” Một lát sau, mới nghe thấy thanh âm khàn khàn của Thẩm Liễm: “Anh còn nghĩ đến... Em lại muốn đem anh đẩy ra ngoài cửa.”

Tối hôm qua sau khi từ nhà Kiều Ứng rời đi, tỉnh ngủ liền nhận được một tin nhắn không đầu không đuôi như vậy, Thẩm Liễm nháy mắt thờ ra. Lúc sau gọi điện thoại cho Kiều Ứng thế nào hắn cũng không tiếp, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Hắn không rõ mình lại làm sai cái gì, cẩn thận nhớ lại cũng chưa nói qua cái gì vượt quá phép tắc, tối hôm qua Kiều Ứng thậm chí còn hướng hắn nói cảm ơn. Vì cái gì mới cách một ngày, lại đem hắn đẩy ra ngoài cửa? Rốt cuộc muốn làm thế nào mới đúng, thật cẩn thận thế nào mới không đụng chạm đến điểm mấu chốt của Kiều Ứng đây, Thẩm Liễm hoàn toàn rối loạn.

May mắn... Kiều Ứng cũng không phải ý tứ này.

Hắn chậm rãi buông lỏng tay ra, đem thân mình Kiều Ứng xoay lại, đối mặt với mình: “Kia rốt cuộc là vì sao không thể để anh tới nhà em?”

Kiều Ứng mặt nhăn mày nhú, sau một lúc lâu, bất đắc dĩ thở dài: “Bởi vì người nọ chụp được ảnh của anh, nhét vào cửa nhà tôi.”

Thẩm Liễm nháy mắt thay đổi sắc mặt.

“Hắn dùng ảnh chụp uy hiếp tôi, tôi sợ hắn thực sự làm ra chuyện gì, cho nên mới nói anh buổi tối đừng tới đây.” Kiều Ứng không muốn để Thẩm Liễm biết người nọ vì uy hiếp mình, tuyên bố muốn đả thương Thẩm Liễm, cho nên cũng không đem ảnh chụp ra. Dừng một chút, hắn nói với Thẩm Liễm, “Anh vẫn là trở về đi... Không, tôi đưa anh về.”

Hắn thật sự sợ tên biến thái kia ả núp gần đây, vạn nhất khi Thẩm Liễm từ nhà hắn rời đi, người nọ đột nhiên lao tới đối hắn bất lợi thì làm sao bây giờ? Ít nhất nếu là mình, người nọ hẳn sẽ không làm ra chuyện gì đi.

Thẩm Liễm thế nhưng không nói tiếng nào, đột nhiên xoay người đi vào phòng ngủ của Kiều Ứng. Kiều Ứng không rõ nên vội vàng theo sau, chỉ thấy Thẩm Liễm tự ý mở tủ quần áo của hắn, lôi ra cái túi du lịch, sau đó đem quần áo nhét vào. Kiều Ứng lấp bắp kinh hãi, kéo lấy hắn: “Anh làm gì đó?”

“Hiện tại hãy thu thập chút đồ đạc, dọn ra khách sạn.” Thẩm Liễm một bên thay hắn thu thập quần áo, một bên trả lời, “Em tối hôm qua đã đáp ứng anh, hôm nay sau khi quay xong liền dọn đi. Em quên rồi sao?”

“Nhưng mà...”

“Người nọ đã không còn bình thường, đem ảnh chụp nhét tận cửa, còn uy hiếp em, em còn có thể yên tâm tiếp tục ở nơi này sao?” Thẩm Liễm quay đầu nhìn hắn, “Em đến bây giờ còn cho rằng hắn sẽ không xúc phạm tới em sao?”

Kiều Ứng không nói gì phản bác, trơ mắt nhìn Thẩm Liễm mang theo túi du lịch đi ra phòng khách, đành phải đi theo. Thẩm Liễm nói không sai, hết thấy mọi việc người kia làm, đều không thể xem như người bình thường, là người khác đã sớm báo cảnh sát rồi.

Bởi vì chỉ tạm thời dọn tới khách sạn, nên cũng không có nhiều đồ cần thu thập, Kiều Ứng gọi điện thoại cho Đỗ Nhiễm, nhờ anh ta đặt chỗ khách sạn, sau đó liền đi theo Thẩm Liễm ra cửa. Đỗ Nhiễm sau khi nghe điện thoại cũng thực lo lắng, nhưng biết có Thẩm Liễm ở đó, cũng không tự mình tới đón Kiều Ứng, chỉ nói trước ở tạm khách sạn hai ngày, sau khi tìm được chỗ ở thích hợp liền dọn đi.

Hai người ra khỏi tòa nhà, đi tới ga ra, Thẩm Liễm đang tính khởi động xe, bỗng nhiên dừng lại cước bộ. Kiều Ứng có chút kinh ngạc nhìn hắn, bỗng nhiên tầm mắt ngưng lại, thấy cách chỗ mình mấy thước, một người đang đứng.

Người nọ thấy bọn họ, chậm rãi từ trong bóng tối đi ra. Thoạt nhìn là một thanh niên trẻ tuổi gương mặt thực bình thường, nhưng là sắc mặt tái nhợt, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm túi du lịch Thẩm Liễm mang theo. Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên, nhìn Kiều Ứng, mấp máy môi: “Anh... Muốn đi đâu với người này?”

Kiều Ứng nháy mắt cả người phát lạnh, Thẩm Liễm từng bước chắn trước người hắn, nhìn người kia: “Người chụp những tấm hình kia chính là cậu đi?”

Người nọ dùng đôi con ngươi tràn ngập hận ý nhìn chằm chằm Thẩm Liễm, sau đó quay đầu nhìn về phía Kiều Ứng, ánh mắt lại trở nên có chút bi thương: “Tôi đã nói, không muốn lại nhìn thấy người đàn ông này xuất hiện ở bên cạnh anh. Tại sao anh lại không nghe, Kiều Ứng?”

Kiều Ứng vẫn không nhúc nhích nhìn hắn: “Cậu là gì của tôi?”

Ngữ khí đậm mặc mà lạnh khốc, người nọ nháy mắt gương mặt trắng bệch. Bờ môi của hắn run run, tựa hồ muốn nói cái gì, hướng về phía Kiều Ứng đi tới. Thẩm Liễm tiến lên trước ngăn cản, mở miệng cảnh cáo: “Cậu nếu còn tiếp tục quấy rầy, tôi liền báo cảnh sát!”

Người nọ đột nhiên dừng bước, thành linh hung hăng bỏ nhào vào Thẩm Liễm: “Vì sao anh không chết đi!”

36. Chương 36

Trong tay người nọ không biết từ khi nào đã cầm một con dao gọt trái cây, bỏ nhào về phía Thẩm Liễm, ngân quang xẹt qua, Thẩm Liễm vội vàng xoay người tránh, nhưng vẫn là bị một nhát dao đâm vào cánh tay. Thẩm Liễm kêu rên một tiếng, nhịn đau trở tay dùng sức đem người nọ đẩy ra, người kia định đâm một nhát nữa, lại bị Kiều Ứng từ phía sau hung hăng túm lấy kéo ra, sau đó ghì chặt xuống đất.

Tên kia ánh mắt hung ác nhìn vào đôi mắt Kiều Ứng, thoáng chốc dịu lại. Hắn bị Kiều Ứng ghì chặt trên đất, cũng không giãy dụa, chỉ đỏ mắt nhìn, môi run rẩy, thanh âm tựa hồ muốn khóc: “Kiều Ứng... Tôi thích anh mà!”

Kiều Ứng từ trên cao nhìn xuống hắn, trong con ngươi không mang theo một tia độ ấm, thanh âm lạnh buốt đến tận xương: “Thích đến độ muốn dùng dao đâm tôi sao?”

Người kia cuồng quát lắc đầu: “Không phải... Tôi sao lại làm anh bị thương được? Đều là người đàn ông kia không tốt! Hắn dây dưa anh, quấy rầy anh, còn muốn mang anh rời đi... Đều là lỗi của hắn, tôi hận hắn!” Hắn khẩn thiết giải thích, ánh mắt cuồng loạn, “Anh vĩ đại như vậy, sao có thể bị đàn ông quán lấy. Tôi không cho phép hắn hủy diệt anh, tôi không cho phép...”

Thẩm Liễm một tay bịt lại vết thương trên cánh tay, đi tới bên cạnh Kiều Ứng, ánh mắt âm trầm dừng trên mặt người kia, lạnh lùng mở miệng: “Người như cậu, cũng xứng nói thích Kiều Ứng sao?”

Tên kia gắt gao trừng mắt nhìn Thẩm Liễm, sau đó chậm rãi đem tầm mắt chuyển tới trên người Kiều Ứng, đối mặt hắn là gương mặt không chút biểu tình, rốt cuộc bật khóc: “Tôi chỉ là thích anh mà thôi.....”

Ánh mắt lạnh như băng của Kiều Ứng rốt cuộc thoáng dịu xuống, chậm rãi cúi người, đem người kia từ trên mặt đất kéo lên.

“Cho dù cậu thích tôi”. Kiều Ứng lẳng lặng nhìn hắn, “Kia cùng cuộc sống của tôi cũng không có gì liên quan.”

Sắc mặt người kia lập tức trắng bệch, tuyệt vọng nhìn chằm chằm Kiều Ứng, nước mắt từng giọt từng giọt chảy tràn khỏi vành mắt, run rẩy nức nở.

Tiếng ồn ào kinh động bảo an, lúc chạy tới thấy thế, kinh nghi bất định (1) nhìn Thẩm Liễm, lại nhìn Kiều Ứng, thập phần khẩn trương: “Kiều tiên sinh... Muốn báo cảnh sát hay không?”

Kiều Ứng hướng hắn khoát tay: “Không có việc gì.” Sau đó chỉ chỉ người còn đang ngồi dưới đất khóc lóc, “Đem hắn mang đi đi.”

Bảo an đi qua, đem người kia từ dưới đất kéo lên. Người nọ một mực khóc, nhưng là không ngẩng đầu nhìn Kiều Ứng nữa. Kiều Ứng nghĩ thầm có lẽ từ hôm nay trở đi, người nọ cũng không còn ôm chặt loại mê luyến điên cuồng này đối với mình nữa, bởi vì ảo tưởng tan biến.

Thẩm Liễm đứng bên cạnh hắn thân mình đột nhiên hơi nhuỷ xuống, Kiều Ứng vội vàng đưa tay đỡ thất lưng hắn. Thấy cánh tay hắn còn chảy máu, sắc mặt cũng trắng đến dọa người, cuống quýt nói: “Tôi đưa anh đi bệnh viện...”

Thẩm Liễm lắc đầu cười ngăn cản hắn: “Cứ như vậy đưa anh đi bệnh viện, không sợ ngày mai bị lên báo a? Vết thương nhỏ mà thôi, mang anh lên nhà em băng bó một chút là được.”

Kiều Ứng đỡ Thẩm Liễm quay về nhà mình, sau khi để hắn ngồi ổn thỏa trên sofa, vội đi tìm hộp thuốc. Đơn giản xử lý miệng vết thương cho hắn, thật cẩn thận giúp Thẩm Liễm cởi bỏ áo khoác, đem cánh tay bị thương từ trong tay áo kéo ra. Miệng vết thương cũng không sâu lắm, dùng bông y tế thấm cồn sát trùng, sau đó quấn băng gạc lên. Kiều Ứng lo lắng ngẩng đầu nhìn hắn: “Có ảnh hưởng đến việc chụp ảnh bìa album của anh không?”

Thẩm Liễm nở nụ cười: “Anh cũng không phải chụp chân dung, mặc quần áo ai có thể nhìn ra.”

Kiều Ứng nghe vậy cúi đầu, sau một lúc lâu, thấp giọng nói: “Thật xin lỗi, hại anh bị thương.”

Có lẽ hắn sớm nên nghe Đỗ Nhiễm và Thẩm Liễm khuyên, sau khi phát hiện người kia liền lập tức dọn đi. Nhưng bản thân lại cố chấp cho rằng người nọ sẽ không làm gì mình, phớt lờ đi, kết quả làm hại Thẩm Liễm...

Thẩm Liễm từ phía sau hắn nhẹ nhàng tiến lại gần, dán vào vai hắn: “Không cần xin lỗi anh, em vẫn đối với người nọ mềm lòng, cũng chỉ là sợ xúc phạm tới người thích mình, không phải sao?”

Hắn thật sự rất thích Kiều Ứng như vậy.

Chưa bao giờ ở bất kỳ buổi phỏng vấn nào hoặc trước mặt công chúng nói với fan của mình cái gì tôi yêu mọi người, tôi trân trọng nhất chính là các bạn linh tinh gì đó. Nhưng tận đáy lòng hẳn, lại xem bọn họ vô cùng trân quý, không đành lòng thương tổn nửa phần. Người đàn ông này mặt ngoài lãnh đạm, chỉ là vì không am hiểu cách biểu đạt tình cảm của mình mà thôi.

Hắn chậm rãi đem thân thể Kiều Ứng xoay lại, nhìn thấy hàng lông mi hơi khép lại run run, nhin không được lại gần nhẹ nhàng hôn một chút lên hai má hắn, thân mình Kiều Ứng khẽ run, hơi nghiêng đầu muốn tránh đi, chớp mắt một cái lại bị áp đảo trên sofa.

Trong ôn nhu có hơi cường thế áp bách, Kiều Ứng theo phản xạ tính đưa tay đẩy ra, lại chạm vào cánh tay quần đầy băng gạc kia, chần chờ dừng động tác. Một giây chần chờ này không thể nghi ngờ cho Thẩm Liễm càng thêm kiên định, hắn cúi đầu cười, ở bên tai Kiều Ứng nói: “Anh không sao, chỉ là muốn hôn em thôi, Kiều Ứng.”

Vừa dứt lời, nụ hôn nhỏ vun mà triển miên liền hạ xuống. Thẩm Liễm chậm rãi mút đôi môi hắn, vươn đầu lưỡi, tinh tế liếm quanh môi, sau đó tham nhập vào trong.

Lần hôn môi như bây giờ cách đây đã lâu lắm, thần trí Kiều Ứng từng chút từng chút bị cướp đoạt, tầm mắt mê man lọt vào đôi con ngươi đen như mực của người đàn ông đang đè trên người mình, phản chiếu ra đồng dạng một đôi con ngươi nhiễm đậm tình dục.

“Anh ngày mai sẽ đi.” Thanh âm Thẩm Liễm thì thầm truyền đến giữa những lúc gián đoạn trong nụ hôn nồng nhiệt triển miên, “Nhưng mà anh thật sự... không muốn đi a.”

Hai tay Kiều Ứng chậm rãi nâng lên, rót cuộc ôm lấy lưng Thẩm Liễm, sau đó xoay người một cái, đem hắn đặt ở dưới thân. Hít một hơi thật sâu, cặp con ngươi kia ở trong bóng đêm tỏa sáng rạng rỡ, giữa lúc ánh mắt Thẩm Liễm thoáng hơi kinh ngạc, cúi đầu hôn xuống.

Cho tới nay, đều không thể chống cự ôn nhu của người này.

Từ ban đầu bị hấp dẫn, dần dần trở nên trầm mê. Cho dù biết rõ người này bên trong đầy thói hư tật xấu, sau khi bị thương tổn từng nhiều lần kháng cự, lạnh lùng mà chống đỡ, lại vẫn là bị người này một lần nữa đánh tan tuyến phòng ngự trong tim.

Mỗi người cả đời tổng yếu gặp được một lần kiếp số, với hắn mà nói, có lẽ chính là Thẩm Liễm.

Lại trần trọc mút mạnh đôi môi Thẩm Liễm, rót cuộc buông hắn ra. Thẩm Liễm bị hắn nhiệt tình hôn môi làm cho thở hồng hộc, hai tròng mắt tỏa sáng, nóng bỏng nhìn hắn: “Em tha thứ cho anh sao, Kiều Ứng?”

Ánh mắt tràn ngập chờ mong y chang con nít, Kiều Ứng thế nhưng lại thấy có chút buồn cười.

Tên xấu xa này, lại cứ luôn bày ra vẻ mặt ngây ngô như vậy.

“Anh không cần xin tôi tha thứ, Thẩm Liễm.” Kiều Ứng mỉm cười, “Tôi và anh giống nhau, cũng chỉ là thuận theo dục vọng chính mình mà thôi.”

Muốn hôn môi, muốn áp đảo đối phương, muốn cùng hằn da thịt thân cận, muốn ôm ấp triền miên.

Nói đến cùng, cũng chỉ là thỏa hiệp với chính mình mà thôi. Khi hấn phát giác bản thân cuối cùng vẫn là không thể kháng cự người đàn ông này, không thể phủ nhận mình thế nhưng vẫn là thích hấn, cũng chỉ có thể lựa chọn thỏa hiệp. Trong thời đại này hoàn cảnh này, kỳ thật cho tới bây giờ làm gì tồn tại một tình yêu hoàn mỹ không nứt mẻ.

Hơi hơi cúi đầu xuống, nhìn về phía Thẩm Liễm. Trên gương mặt nóng đến đỏ bừng còn mang theo tình cảm mãnh liệt chưa lui, thanh âm gọi cảm mà khàn khàn, khóe miệng khẽ nhếch biểu tình tựa tiểu phi tiểu, khóa ngồi trên eo mình tư thái cao cao tại thượng, Thẩm Liễm đối mặt với Kiều Ứng như thế, không khỏi hoa mắt thần mê.

Chỉ có ở thời điểm động tình, mới có thể tản mát ra nét khêu gợi kinh người của Kiều Ứng, khiến hấn không thể dứt ra khỏi sự mê đắm này.

Duỗi tay đem Kiều Ứng kéo xuống, Thẩm Liễm vội vàng xoay người đè lên, nhiệt tình hôn hấn.

“Anh ngày mai không muốn đi...” Thanh âm tràn ngập rõ ràng khiêu khích cùng dụ dỗ.

“Em ngày mai còn có công việc.” Cho dù bị khơi mào tình dục, thanh âm vẫn như trước duy trì lý trí.

“...”

Xem ra trong cảm nhận của Kiều Ứng, hấn muốn giành vị trí áp đảo phía trên của Thẩm Liễm, còn cần một khoảng thời gian rất dài a...

37. Chương 37

Ngày hôm sau Thẩm Liễm vẫn phải ngồi máy bay quay trở về, lúc đi thần thái phi dương, bộ dạng tươi cười rạng rỡ kia ngay cả Kiều Ứng cũng cảm thấy có chút chóng mặt (=))). Chờ Kiều Ứng hoàn tất bộ phim, việc chụp ảnh bìa cho album của Thẩm Liễm kết thúc, hai người liền có được một khoảng thời gian nghỉ ngơi. Thẩm Liễm há hức đến nỗi đã đặt trước một kỳ nghỉ đôi cho hấn và Kiều Ứng.

Đỗ Nhiễm tới đón Kiều Ứng đến trường quay, hỏi hấn tới hôm qua sao không tới khách sạn. Kiều Ứng ngăn ra một chút, mới nhớ tới mình còn chưa nói cho Đỗ Nhiễm biết chuyện người kia đã giải quyết xong, liền đơn giản thuật lại một lần. Đỗ Nhiễm đang im lặng nghe, bỗng nhiên đánh tay lái một cái, xe ngừng ở ven đường. Hấn quay đầu nhìn Kiều Ứng: “Người nọ động thủ dã thương Thẩm Liễm?”

Kiều Ứng gật đầu, trong lòng cũng mơ hồ ý thức được Đỗ Nhiễm kế tiếp sẽ nói cái gì.

Quả nhiên, Đỗ Nhiễm nhú lại cặp lông mày rậm, trong thanh âm mang theo một tia trầm thấp kìm nén: “Cậu sơ suất quá, Kiều Ứng. Người nọ nếu đem ảnh chụp gửi cho giới truyền thông thì làm sao bây giờ?”

“Bằng không thì muốn thế nào đây? Bắt cóc hẳn, uy hiếp hẳn đem toàn bộ ảnh chụp giao ra sao?” Kiều Ứng cười cười: “Tôi cũng đã nghĩ tới tình huống xấu nhất, nhưng hẳn sẽ không xảy ra. Trong ảnh chụp nhiều nhất cũng chỉ chụp Thẩm Liễm ra vào nhà tôi, không ai lại nghĩ đến chuyện tôi và anh ấy quen nhau đi. Truyền thông muốn ồn ào, tình huống tệ nhất bất quá tôi thừa nhận lúc trước nghiện rượu, xuất phát từ lập trường bạn bè Thẩm Liễm cũng thường đến xem tôi. Anh ấy với tôi cũng không phải ngu ngốc, muốn giải quyết còn nhiều biện pháp mà.”

Dù sao hẳn và Thẩm Liễm, nhiều năm qua hình tượng ở trước công chúng, phương diện sinh hoạt cá nhân một người nghiêm cẩn, một người đơn điệu, như thế nào đều cùng kéo nhau vào mối quan hệ đồng tính luyến ái. Không thể chỉ vì mấy lời nói bóng gió hay mấy tấm ảnh không hề có động tác thân mật nào liên định tội. Năm đó chuyện của hẳn và Trình Diệu Nhiên ồn ào huyền ảo, mục kích không dưới mấy mươi lần, cuối cùng cũng phải bỏ qua.

Hẳn cùng Thẩm Liễm lẩn lộn trong giới giải trí này nhiều năm như vậy, lý nào không xử lý được.

Thấy Đỗ Nhiễm vẫn còn lo lắng buồn phiền, Kiều Ứng liền vỗ vỗ bờ vai hẳn: “Lái xe đi, sẽ không có việc gì đâu.”

Còn một điều không nói, Kiều Ứng cũng không cho rằng người kia sẽ đem ảnh chụp này gửi cho giới truyền thông. Khi bị bảo an mang đi người nọ khóc thật sự thương tâm, tựa như từ trước tới nay vẫn ôm một giấc mộng đẹp, bỗng nhiên bị tan vỡ. Nhưng hẳn dù sao cũng từng thích mình thật sâu đậm, nên sẽ không làm ra chuyện gì thương tổn đến mình.

Bởi vì người nọ khóc lóc nói với mình: “Kiều Ứng, tôi sao lại làm anh bị thương được?”

Nhưng là chuyện này, không cần thiết phải nói cho Đỗ Nhiễm biết. Bị một tên con trai rình coi theo dõi, khóc lóc sụt sùi thổ lộ, Kiều Ứng không nghĩ chuyện này có cái gì hay đáng để khoe ra.

Tầm mắt Đỗ Nhiễm dừng trên cổ Kiều Ứng, sợi dây chuyền bên trong áo lóe ánh ngân quang, lộ ra một chiếc nhẫn bạch kim. Đó là chiếc nhẫn Christian Bauer USA kiểu cổ điển.

“Cậu thay đổi phụ kiện?”

Kiều Ứng ngẩn ra một chút, cười cười: “Đúng vậy.”

Tối hôm qua Thẩm Liễm vừa đám vừa xoa, năm lần bảy lượt làm phiền, không thể không nửa đêm đứng lên đi tìm cái nhẫn này, xỏ vào dây chuyền rồi đeo lên cổ. Động tác có chút tức giận như con nít, mà Kiều

Ứng đã rất nhiều năm chưa từng có loại tâm tình này.

“Cậu thật sự... định cùng anh ta quen nhau?” Đỗ Nhiễm thần sắc phức tạp nhìn hần, muốn nói lại thôi.

Kiều Ứng nhìn hần một cái, bỗng nhiên hiểu được, có lẽ Đỗ Nhiễm đã sớm nhận ra quan hệ giữa hần và Thẩm Liễm. Chỉ là không ngăn cản, coi như không hay biết. Kỳ thật vẫn là luôn lo lắng đi, Kiều Ứng không lên tiếng, sau một lúc lâu, thản nhiên nói: “Có lẽ đi.”

“Cậu phải biết rằng trong giới này, thân phận của cậu và anh ta, về sau vấn đề phải đối mặt...”

“Tôi đều biết.” Kiều Ứng lẳng lặng ngắt lời hần, “Tôi so với anh càng nghĩ nhiều hơn. Nhưng là, không có biện pháp a.” Hần có chút bất đắc dĩ nở nụ cười, “Tôi từng nghĩ tới muốn tìm một bạn gái ngoài giới này, kết quả vẫn là thua trong tay hần. Chuyện sau này thế nào tôi không biết, nhưng là hiện tại, tôi cảm thấy cứ như vậy cũng không tồi.”

Hần quay đầu lại, nhìn Đỗ Nhiễm: “Không phải sao?”

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu trên mặt hần, lộ ra nụ cười ba phần lười biếng bảy phần âm áp, Đỗ Nhiễm không khỏi có chút xuất thần.

Đã thật lâu rồi không ở trên mặt Kiều Ứng, nhìn thấy nụ cười như vậy. Đại đa số thời điểm, khuôn mặt kia đều là tịch mịch, chán chường, hần vẫn luôn ở bên cạnh Kiều Ứng, cho tới nay đều tới rõ ràng người này rất muốn chính là cái gì. Kiều Ứng khát khao có thể yêu thương một người, mà người này, vừa đúng là Thẩm Liễm.

Không liên quan đến giới tính, cũng không liên quan đến chức nghiệp cùng thân phận của nhau.

Vì thế Đỗ Nhiễm cũng hơi nở nụ cười, hần nghĩ, chỉ cần mình một ngày là quản lý của Kiều Ứng, sẽ một ngày làm tốt việc của mình, kể cả việc làm sao ở trước mặt truyền thông bảo vệ tốt Kiều Ứng.

Một tháng sau, album mới của Thẩm Liễm được đưa ra thị trường, hần luôn không thích đeo phụ tùng trên người, thế nhưng ở trên cổ lại đeo một sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là một chiếc nhẫn, dưới ánh sáng lấp lánh ánh bạc.

Giới truyền thông nào buông tha cơ hội bát quái thể này, liên tục truy vấn hần nguồn gốc chiếc nhẫn kia. Phỏng đoán hần cùng bạn gái ngầm đã quen biết ổn định. Thẩm Liễm không nao núng, thậm chí thoát nhìn tâm tình còn tốt lắm. Khóe môi câu lên, hướng về phía ông kính giơ lên tay trái, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn bạch kim tỏa sáng lấp lánh, hần nhìn phóng viên dí dỏm nói: “Nói đến nhẫn, trừ bỏ chiếc trên cổ, trên ngón tay tôi còn đeo một chiếc. Có lẽ mọi người nên điều tra một chút, xem tôi có phải đồng thời có hai bạn gái ngầm không a.”

Loại nói vui đùa nửa thật nửa giả này, từ trước đến nay các ngôi sao luôn dùng để trừu chọc cánh phóng

viên giải trí. Thẩm Liễm không phải lần đầu dính scandal, từ trước đến nay chỉ dùng thái độ “tùy các người suy đoán” này để đánh lạc hướng truyền thông, tự tin bọn họ sẽ không đào bới được thông tin gì. Nhưng việc Thẩm Liễm trước mặt mọi người khoe nhẫn lại làm nổi lên một hồi phong ba không nhỏ giữa các fan của hần, đem toàn bộ những người từng bị cho là bạn gái hần bao năm qua ra tra xét một lần, suy đoán nổi lên tứ phía, còn Thẩm Liễm hoàn toàn không có động thái gì.

Kiều Ứng đọc được tin tức này, nhìn Thẩm Liễm mỉm cười hai mắt nhìn thẳng vào ống kính, lông mày hơi nhướn lên, tựa hồ xuyên thấu qua ống kính nhìn mình. Kiều Ứng nhin không được cười rộ lên, nghĩ thầm người này nhiều năm qua ở giới giải trí phức tạp lẫn lộn, bình thường nội liễm trầm ổn, vậy mà cũng làm ra loại hành động như thể yêu đương cuồng nhiệt thế này.

Nhưng là, lại thấy Thẩm Liễm như vậy thực đáng yêu.

Chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết, là bí mật không thể nói ra, không thể cùng người ngoài chia sẻ, cả hai biết là đủ rồi. Chiếc nhẫn trước ngực Kiều Ứng, được giấu thật cẩn thận ở dưới quần áo, trừ bỏ Đỗ Nhiễm, không ai biết.

Hai người khó được cùng chung ngày nghỉ, liền đi Hawaii. “Hâm nóng lại những kỷ niệm ban đầu”, Hawaii vĩnh viễn là điểm đến lý tưởng cho các cặp tình nhân. Kiều Ứng đã từng nghĩ, tương lai sau khi kết hôn nhất định phải đi Hawaii hưởng tuần trăng mật. Kết quả người bên cạnh, cũng là một nam nhân giống mình.

Khi đó hần còn đang trong giai đoạn yêu đương cuồng nhiệt với Trình Diệu Nhiên, nói sau này rời khỏi giới giải trí muốn tới bờ biển mua một căn nhà lớn, còn có rất nhiều ảo tưởng hạnh phúc không thực tế. Khi hần đem mấy điều này nói cho Thẩm Liễm, Thẩm Liễm cười đem hần kéo qua, ngọt ngào hôn hần: “Này cũng không phải việc gì khó. Cho dù không ở Hawaii mua nhà, để làm thỏa mãn nguyện vọng ở gần bờ biển của em, anh vẫn có thể làm.”

Kiều Ứng nở nụ cười: “Em cũng không về hưu nhanh như vậy.”

Thẩm Liễm vẫn hôn hần, nhẹ giọng nói: “Anh biết, đóng phim là vận mệnh của em. Nhưng chung quy cũng có một ngày phải rời khỏi, đến khi chúng ta già đi, hai tiểu lão đầu ngồi ở bờ biển xem mặt trời mọc, không phải thực lãng mạn sao?”

Kiều Ứng cười khúc khích một tiếng, trong lòng lại tràn đầy ngọt ngào ôn nhu, nhin không được đưa tay ôm sát lưng Thẩm Liễm, chủ động làm sâu sắc nụ hôn này.

Hần không nghĩ xa như vậy, nhưng lời nói của Thẩm Liễm ý tứ nghe giống như “muốn mãi mãi bên nhau”, trong nháy mắt tất cả mọi chuyện trước đây, cái gì thương tổn, cái gì kháng cự, đều đã qua đi.

Thẩm Liễm chưa bao giờ là người dễ dàng cấp cho ai hứa hẹn, Kiều Ứng cũng không phải.

Có lẽ bọn họ bây giờ cũng không cần hứa hẹn gì, cùng một chỗ, mặc kệ bao lâu, chính là hạnh phúc.

Cuối năm, đúng là thời điểm giới điện ảnh cử hành các buổi lễ trao giải vô cùng náo nhiệt. Kiều Ứng nhờ vào hai bộ phim điện ảnh lúc trước, đồng thời được đề cử hai hạng mục Nam diễn viên phụ xuất sắc nhất và Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Mặc kệ kết quả cuối cùng thế nào, hắn đã là người chiến thắng lớn nhất trong lễ trao giải lần này.

Ngủ đông mấy năm, rốt cuộc đột nhiên nổi tiếng. Kiều Ứng đối với chuyện thắng thua cũng không mấy quan tâm, có thể giành được khẳng định và tán thành của đại đa số giám khảo cùng người xem, hắn cảm thấy đủ rồi.

So với hắn, trái lại fan của hắn lại vô cùng hưng phấn, trên trang web chính thức của hắn gửi đến vô số lời chúc mừng.

Thẩm Liễm cũng cùng hắn được đề cử hạng mục Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, hai người thực là hai đối thủ ngang tài ngang sức. Còn vui đùa đánh đố xem cuối cùng ai là người chiến thắng, người thua phải nằm dưới trong chuyện kia. Nếu hai người đều thua, ách, vậy dựa vào bản lĩnh.

Tới ngày lễ trao giải, Kiều Ứng trang phục lịch thiệp cùng đi với Đỗ Nhiễm. Cách đám người xa xa nhìn thấy Thẩm Liễm, hai người mỉm cười với nhau một chút, đều tự ngồi xuống.

Lúc MC xưng tên những người được đề cử, Kiều Ứng nhìn đoạn clip ngắn về phim của mình được chiếu trên màn ảnh rộng. Hai bộ phim điện ảnh này làm cho hắn và Thẩm Liễm từ quen biết cuối cùng đi đến yêu nhau, đủ mọi chuyện trong lúc đó, như lướt qua nhất nhất ở trước mắt rồi biến mất, trong lúc nhất thời lại có chút mờ mịt. Thẳng đến khi chiếu xong, nghe thấy tên mình, hắn còn có chút hoảng hốt.

Đứng trên sân khấu nhận giải thưởng, MC nữ tươi cười nhìn hắn, ánh mắt Kiều Ứng dừng ở dưới đài.

Giữa rừng người đông nghịt, liếc mắt một cái liền thấy được người kia. Thẩm Liễm mỉm cười nhìn về phía hắn, hơi hơi giơ lên tay trái, chiếc nhẫn kia ở trong bóng đèn tỏa sáng lấp lánh.

“Chúc mừng anh, Kiều Ứng! Sau khi nhận được giải thưởng anh cảm thấy thu hoạch lớn nhất chính là gì?”

Là gặp người này.

“Anh muốn cảm ơn ai nhất, Kiều Ứng?”

Có lẽ, vẫn là người này.

Lướt qua tầng tầng biển người, anh có biết em đang nhìn anh, mà anh cũng đang nhìn em.

Kiều Ứng hơi nở nụ cười.

Đứng trên đài nhận giải không trọng yếu, không giành được giải thưởng này cũng không trọng yếu, được nhiều người khẳng định nhiều người chúc mừng cũng không quan trọng, em chỉ nguyện ý làm tiểu minh tinh trong lòng anh.

Ở bên cạnh em, mới phát giác mọi thứ đều có kỳ hạn.

Ngôi sao nho nhỏ, nguyên lai vô cùng xinh đẹp, không ai có thể thay thế.

Ngôi sao nho nhỏ, phàm nhân không thể bắt chước, làm anh không cách nào quên.

.TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tieu-minh-tinh>